

Giới thiệu Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau

Truyện Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau là một truyện mới nằm trong chuỗi sáng tác với chủ đề tình yêu, chủ đề muôn thuở của những truyện ngôn tình. Bên cạnh những tác phẩm đã tạo được chỗ đứng trong lòng bạn đọc như: Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi, Yêu Thêm Lần Nữa,... thì đây cũng là chuyện tình đầy màu sắc, đầy những cung bậc cảm xúc khác nhau. Thế giới này đầy những yêu thương ngập tràn để nói yêu ai thật lòng hay không có lẽ rất khó để phân xét, tình yêu của mỗi người là lời thổn thức từ trong trái tim. Đau hay không đau, thực lòng hay gian trá, có lẽ rất khó để trả lời nhưng rồi ai cũng sẽ biết được khi trải qua tất thảy. Đọc truyện để cảm nhận bằng tất cả giác quan, nhắm mắt lại, lắng lòng để nghe lời thủ thi. Anh và cô bên nhau 2 năm Cô và anh xa nhau 5 năm Hai đoạn thời gian, là hai đoạn tình cảm. . .Đâu là mơ đâu một giấc mơ, hay đâu là kết thúc những hồi ức... Lúc đầu hay sau này, hạnh phúc và đau khổ...có cùng tồn tại? Đọc truyện để đi tìm lời giải đáp, trải qua những thăng trầm với anh với cô và đoạn tình của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp Lại

Ánh tà chiều dần buông xuống, men theo kẽ lá chiếu vào cửa sổ lớn của phòng làm việc sang trọng làm sáng rực cả căn phòng mang đầy màu sắc. Mary đứng híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết để ý nghĩ của bản thân đang trôi dạt phương nào.

“Mary!”- giọng một nữ nhân nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, cô quay người lại mỉm cười nhìn người đối diện.

“ Có chuyện gì sao?”

“ Tổng giám đốc bảo khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa, chị hãy lên phòng ngài ấy có chút việc”

“ Được – Mary gật đầu, ngồi xuống lại bàn làm việc thu xếp gì đó rồi lại nói tiếp ‘ bây giờ xuống hội trường cùng chị ‘

“ vâng!”

Đội cô đứng lên, cả hai liền cùng nhau rời khỏi văn phòng, bỏ mặt những ánh nắng xinh đẹp đang dần rõ nét.

Cả hai cô gái vừa đi vừa bàn công việc. Trên dãy hàng lang công ty không khí rất yên tĩnh, lâu lâu vài nhân viên đi lại nhìn thấy hai người liền mở miệng chào hỏi một tiếng. Bước vào hội trường, Mary nhìn tất cả mọi người đang tập trung làm việc, không ai vì sự xuất hiện của cô mà dừng lại. John trưởng phòng bộ phận thiết kế, trên tay cầm một số mẫu vẽ tiến lại phía cô: “ Chúng ta gặp trực trực với vài thứ.”

“sao vậy?” – Mary nhíu mày

“ Cần thêm hai người mẫu và chỉnh sửa lại một số mẫu thiết kế của Túc Vân.”

Mary không nói gì cả, cô trực tiếp lấy đi những mẫu vẽ trên tay John, xem kỹ càng từng mẫu, về mặt không thay đổi là bao nhiêu. Khoảng một phút sau, cô nhận nhặt mở miệng: “ Tôi sẽ xem lại mẫu số 3 và số 5, còn lại không sao cả, cứ theo mẫu thiết kế mà làm”

Lúc này Túc Vân vừa đi vào, thấy Mary, cô liền đi đến chào hỏi: “ Sếp!”

“ Gọi cho bên nhà xuất khẩu vải chưa?”

“ Dạ rồi. Bên họ có đủ số vải chúng ta cần, chất lượng tốt. Vài ngày nữa sẽ cử nhân viên sang Nhật ký hợp đồng, kiểm tra lô vải một lần nữa rồi họ sẽ gửi hàng về Công ty ta.”

“ Tốt lắm Mọi người cứ dựa theo những gì đã bàn mà làm. Cho đăng thông báo tuyển người mẫu, gấp rút trong ngày mai. Yêu cầu xét tuyển thế nào thì hai người cứ dựa vào các lần trước mà xét.” Mary vừa nói vừa nhìn đồng hồ. cũng đến giờ hẹn của Tổng Giám đốc, cô không quấy rầy mọi người nữa, trực tiếp rời khỏi đó.

Lên đến phòng Tổng Giám đốc ở tầng 15, Mary mỉm cười thân thiện với nữ thư ký xinh đẹp: “ chào”

“ Chào chị. – Thư Ký cười lại, tay chỉ về cánh cửa gỗ màu trầm ‘ Sếp đợi chị đã lâu’

“ Hình như có khách?!”- Mary gật nhẹ, hỏi

“ Vâng! Cũng là đang đợi chị!”

Mary nhíu mày khó hiểu tiến lại gần cánh cửa gỗ đánh tiếng, không đợi bên trong đáp trả cô nhẹ nhàng mở cửa tiến vào cười chào hỏi nam nhân đang

nhìn mình nhưng liền có chút giật mình khi vừa nhìn thấy người khách cũng đã quay đầu lại, ánh mắt cũng đang dán chặt tại trên người cô, không biết có phải là ảo giác hay không nhưng phản ứng của nam nhân đó cũng không khác cô là bao nhiêu. Sau vài giây lắng đọng thì giọng của Tổng Minh Hiền vang lên: ‘em ngồi xuống đi, anh và Lãnh tiên sinh đợi em này giờ!’

Khi nghe rõ sắp nói như vậy Mary bình tĩnh như chưa hề có bất cứ biểu hiện dao động gì, guốc cao trên đôi chân ngang ngạnh bước đến gần họ, mỉm cười nhẹ nhàng:

‘Em xin lỗi, đang mãi ở hội trường nên có chút trễ giờ.’

Tổng Minh Hiền cười tay chỉ về nam nhân đối diện mình: ‘Giới thiệu với em đây là Lãnh tiên sinh – Tổng Giám Đốc tập đoàn LC. Chắc em cũng đã từng nghe đến cái tên của ngài đây rồi.’

Mary nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, rất tự nhiên đưa tay ra mỉm cười: ‘Chào anh! Tôi là Mary! Nghe danh tiếng anh đã lâu, hân hạnh được gặp mặt!’

Sau một giây ngắn người trước thái độ của cô, Lãnh Hàn Phong cũng cười nhạt đứng lên, ánh mắt lãnh đạm đưa bàn tay to lớn ra bắt lấy bàn tay mảnh khảnh trắng trẻo kia: ‘Chào cô! Hân hạnh được quen biết’

Như cảm giác được cái bắt tay nắm chặt khô cộc của anh, Mary liền lập tức rút về, nụ cười vẫn giữ nguyên mà ngồi xuống salong, Lãnh Hàn Phong cũng theo đó ngồi trở lại.

‘Có chuyện gì quan trọng sao?’ - Mary tỏ ra rất bình thường, cô nghiêng đầu nhìn vị đại Boss của mình cười cười hời

‘Ừ’

Lãnh Hàn Phong nhướn mày nhìn Tổng Minh Hiền, như muốn anh mau nhanh chóng vào chủ đề chính

‘Mary! Lần này show diễn của chúng ta do LC tài trợ.’

Cô vẫn không phản ứng gì, vẫn như lắng nghe Tổng Minh Hiền nói: ‘em lần này là tác giả của bộ sưu tập đồng thời là chủ trì của show diễn nên anh muốn giới thiệu hai người với nhau để dễ làm việc. Lãnh tiên sinh đây thật rất độ lượng khi chấp nhận giúp công ty Model chúng ta, sự nổi tiếng của LC cùng với tài năng của em anh tin chắc show diễn đột này sẽ thành công.’

Lãnh Hàn Phong không nói gì, ánh mắt trở lại trên người Mary như dò la biểu tình của cô, như muốn nhìn rõ cảm xúc hiện tại của cô. Mary lên tiếng nhìn thẳng người đối diện: ‘Thật vinh hạnh cho công ty chúng tôi, rất cảm ơn anh về việc hợp tác lần này.’

‘Không cần khách sao!’ – Lãnh Hàn Phong vẫn cái điệu cười nhạt đó, ngã người ra sau, tỉ mỉ nhìn gương mặt nữ nhân trước mặt như đánh giá: ‘tôi nghe Tổng giám nói rất nhiều về cô, mong cuộc hợp tác lần này của chúng ta sẽ không khiến tôi thất vọng.’

‘Vẫn là trong khả năng của tôi.’ – Mary mỉm cười, giọng đầy kiêu ngạo

‘Mary hiện là nhà thiết kế đang rất nổi tiếng tại Anh, chúng tôi khó khăn lắm mới mời được cô ấy về đây làm nhà thiết kế cho bộ sưu tập lần này.’ Minh Hiền giải thích một chút

‘Thật sao?!’ – Lãnh Hàn Phong nhìn lướt qua Minh Hiền chưa đầy một giây liền trở lại trên người Mary “Nếu vậy, tôi thật rất mong chờ Show diễn tới. Tôi nghe cô nói tiếng Trung Quốc rất chuẩn, chắc hẳn là người gốc Trung?”

Mary khá bất ngờ trước câu hỏi của anh, đầu óc khá nhạy bén của cô biết anh đang dò xét mình liền cười trả lời: ‘Đúng vậy!’ . Cô biết chắc anh ta sẽ không dùng ý định “thăm hỏi” nên liền “đánh nhanh rút gọn” đứng vội lên, tỏ vẻ đầy ắp náy: ‘Nha, tôi thật còn nhiều việc cần làm, cũng không thể ngồi lâu nói chuyện cùng hai người.cho nên thật thất lễ với Lãnh tiên sinh, những thông tin về show diễn lần này anh có thể lấy từ sếp của tôi. Xin cáo từ!’

Tổng Minh Hiền chưa kịp lên tiếng thì Lãnh Hàn Phong đã cướp lời trước: ‘Nếu không phiền mọi người tập luyện, tôi muốn xuống xem tình hình thế nào!’

Mary sững sờ khi nghe anh nói vậy, chết tiệt, tránh võ dũa gặp võ dũa. Ánh mắt nhìn sang Tổng Minh Hiền có vẻ như muốn hỏi ý kiến anh nhưng thật ra là muốn tìm viện binh thì bị câu nói của anh làm cho suy nghĩ: ‘Cũng được! Tôi bây giờ cũng còn khá nhiều việc để làm vì thế phiền Mary dẫn đường Lãnh tiên sinh xuống hội trường xem qua một chút’

Thiên! Cô thật muốn bóp chết tên Minh Hiền này quá! Mary có phát ra nụ cười tươi nhất, nói như nghiêng răng: ‘Mời đi theo tôi!’

Lãnh Hàn Phong trên khuôn mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, đứng lên chào Tổng Minh Hiền rồi theo Mary đi ra ngoài. Hai người một trước một sau không hề mở miệng. Mary mỉm cười nhìn những đồng nghiệp đang đứng tám chuyện bên hành lang, thấy họ cô mới nhớ ra nhìn đồng hồ, thì ra bây giờ là giờ nghỉ ngơi của công ty. Công ty Model là công ty thời trang “đã từng” nổi tiếng nhất Bắc Kinh nhưng chỉ vì một lần thất bại mà mất vị trí hàng đầu đến bây giờ. Để giành lại vị trí giúp họ, cô đã nhận lời với người bạn thân Đinh Lâm – hiện là vợ của Minh Hiền về đây làm việc.

Cả hai người đứng gần nhau cùng chờ thang máy. Lãnh Hàn Phong âm thầm nhìn Mary bên cạnh mình, cả khuôn mặt cũng không thay đổi bao nhiêu – vẫn là khuôn mặt thanh tú, lông mi dài cong vút, ánh mắt to sáng trong suốt đầy tự tin, môi nhỏ hồng tự nhiên...Chỉ có cái thay đổi quan trọng nhất đó

chính là biểu cảm của cô.

Cửa thang máy mở ra, hai người đồng lúc bước vào. Mary cũng không ngạc nhiên mấy khi trong thang máy vền vền chỉ có hai người cô và anh. Chẳng ai lại đi lên tầng 15 vào giờ này cả. Nghi giải lao xong họ chỉ cần làm việc thêm nửa tiếng nữa là tan ca. Không khí trong thang máy ngột ngạt khó chịu, Mary đã cố gắng không chú ý nam nhân bên cạnh, ánh mắt nhìn mãi con số đang di chuyển xuống từng tầng.

‘ Em định tỏ ra không quen biết nhau đến khi nào?’ - đột nhiên Lãnh Hàn Phong lên tiếng, giọng nói thâm trầm chứa đầy trách cứ.

Mary không biểu hiện gì, mặt vẫn không dời đi nơi khác: ‘ anh nói gì tôi không hiểu? có phải anh nhận lầm tôi với ai khác?’

“rầm!” câu nói lạnh nhạt kia vừa dứt thì Mary liền bị ép mạnh vào tường thang máy, cô hoảng hốt nhìn người đang ghì chặt mình ở giữa hai cánh tay rắn chắc. Lãnh Hàn Phong nhũ hai mắt đen sắc lạnh lại với nhau, bên trong có chứa chút giận dữ nhìn cô: ‘ Em học đâu ra việc thờ ơ với “ người quen” vậy?’

‘ Thả tôi ra! Anh nhận nhầm người rồi!’ - cô vẫn cứng đầu, mặt đẹp kiên định hướng thẳng anh không chút né tránh.

‘ Đồ. Nhả. Tâm!’ - Lãnh Hàn Phong nghiêng răng gọi tên cô, xem cô có thể trốn tránh được đến khi nào. Người Mary nhẹ run lên, cái tên đó cô tưởng anh đã quên rồi. . .nhưng hiện tại vẫn là hiện tại, hiện tại cái tên Đồ Nhả Tâm kia đã không còn.

‘ Anh điên sao Tổng Giám Đốc Lãnh, tôi đã nói anh nhận nhầm người, tên tôi là Mary, không phải người anh nói’ – Cô hần học nhìn anh. Lãnh Hàn Phong thấy cô kiên trì lãnh đạm không nhận thức mình nên chưa kịp phản ứng, nắm tay được nói lòng, Mary thừa cơ liền đẩy mạnh anh ra, giọng đầy cảnh cáo: ‘ Tôi mong anh tự trọng một chút!’

“Ding” vừa lúc tiếng cửa thang máy mở ra, Mary chỉnh lại chút mái tóc rồi bước ra, để lại câu nói ngoài sau: ‘ Tôi nghĩ anh vẫn còn hứng thú với việc “xem xét” tình hình tập luyện đi?!”

Lãnh Hàn Phong như hoàn hồn, vội đuổi theo sau kéo mạnh tay cô trở lại. Mary tức giận thật sự muốn hét lên, vùng vẫy khỏi tay anh thì liền phát hiện đang đứng trước sảnh công ty, nếu cô muốn yên lành tại đây thì tốt nhất không nên gây sự chú ý, mặt cô tươi cười xoay lại nhìn Lãnh Hàn Phong: ‘ Có chuyện gì sao Lãnh tiên sinh?!”

Lãnh Hàn Phong khẽ nhếch môi, cúi người về phía trước, hơi thở thoảng nhẹ qua tai cô: ‘ xem như lần này tôi dễ dàng bỏ qua, lần sau em đừng có mong có được cơ hội phủ nhận như vậy!’ sau đó anh liền tươi cười như không có gì, giọng trầm ấm bình thường nhưng “đủ” để mọi người nghe thấy: ‘ Hôm nay thật làm phiền cô Mary rồi, tôi bây giờ có chút chuyện gấp, không thể đến Hội trường cùng cô, hẹn cô lúc khác. Xin chào!’

Mary nhìn bóng lưng thẳng tắp cao lớn kiên định của anh mà lòng rối bời, rốt cuộc cô đang đứng hay sai?!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tránh Mặt

Ngồi vào trong xe, Lãnh Hàn Phong mới thể hiện rõ sự tức giận trên khuôn mặt sắc lạnh của anh. Lúc vừa nhìn thấy cô bước vào anh thật sự rất bất ngờ, năm năm rồi, cứ nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại nhưng sự tái ngộ này khiến anh nghĩ mình đang nằm mộng. Phũ phàng hơn là cô không muốn nhận thức anh cũng không muốn thừa nhận mình là ai, thái độ cùng những lời của cô đối với anh giống như hai người xa lạ.Rốt cuộc là vì sao?.

Mary mệt mỏi đứng trước cửa một căn nhà cao lớn sang trọng, cổ tổng khứ những gì diễn ra khi nãy ra khỏi đầu.ấn chuông “Ting!”

Cánh cửa mở ra, một nữ nhân tóc xoăn xinh đẹp đang đeo tạp dề cười với cô:

‘ về rồi sao?’

Mary nhìn bạn từ trên xuống dưới liền biết cô nàng đang bận rộn nấu ăn. Cô chỉ cười bước vào trong nhà, ánh mắt đảo quanh rồi đi lại vớt chiếc túi xách lên bàn, ngồi phịch xuống một cách nặng nhọc. Đình Lâm thấy cô có vẻ rất mệt mỏi liền đem lại ly nước lọc cho cô: ‘ Công việc nặng lắm sao?’

Mary lắc đầu, tay vâng về ly nước, đầu óc lại bận rộn suy nghĩ. Đình Lâm ngồi xuống bên cạnh lo lắng nhìn bạn: ‘ Cậu bị sao vậy?’

‘ Aiz.Hôm nay.’ - Mary thờ dãi.

‘ sao?’

‘ Hôm nay tớ gặp người tài trợ cho chương trình lần này!’

‘ Người ta đưa điều kiện gây khó dễ?’ - Đình Lâm lo lắng hỏi, cô thật sự hy vọng công ty của chồng thành công trong đợt này, nếu không nguy cơ phá sản rất lớn.

Mary lại lắc đầu, ngã lưng tựa ra sau ghế, mắt nhắm lại: ‘ Lãnh, Hàn, Phong!’

Đình Lâm nghe cô thốt ra cái ai tên ấy không khỏi hoảng sợ cùng bất ngờ. Ánh mắt hoài nghi nhìn bạn, kích động nắm lấy tay cô: ‘ Tâm Tâm! Cậu. sao lại nhắc đến cái tên đó!’

Mary cười nhẹ nhưng không hề mở mắt: ‘ Tổng giám đốc LC – Lãnh Hàn Phong là đơn vị tài trợ cho chương trình lần này.’

‘ CÁI GÌ?!’ - Đình Lâm hét to lên khiến cho Mary cũng phải giật mình: ‘ Cậu điên hả?’

‘ Minh Hiền chết tiết!’ - Đình Lâm đột nhiên mở miệng mắng chửi chồng, nghiêng răng nghiêng lợi cầm lấy điện thoại: ‘ Không được! tớ phải gọi cho anh ấy, ai cũng được nhưng anh ta thì không được!’

Mary biết ý tốt của bạn nhưng đưa tay ngăn cản: ‘ Tiểu Lâm, công ty của ông xã cậu lúc này cần ‘ thần thánh’ như LC giúp đỡ mới được. Cậu đừng có vì tớ mà phá thời cơ tốt của anh ấy’

‘ Hết đơn vị rồi sao?’ - Đình Lâm vẫn tức giận, kiên quyết bấm điện thoại. Mary giật lấy, thờ dài ôm hờ vai bạn mà không nói gì. Đình Lâm giọng đầy lo lắng vô nhẹ vai cô hỏi thăm: ‘ Tâm Tâm! Cậu ổn chứ?’

‘ Rất ổn.’

Nghe bạn nói vậy nhưng Đình Lâm biết trong từ ổn đó chứa bao nhiêu khổ tâm. Đang định lên tiếng thì Mary lại mở miệng nói tiếp: ‘ Chỉ là.không ngờ gặp lại sớm như vậy!’

Đúng! Quá sớm! Cô biết khi trở về đây xác suất gặp anh sẽ cao nhưng không ngờ lại “cao” đến như vậy. Mới chỉ hai ngày thôi, cô chưa kịp ổn định tinh thần cho việc hồi cố hương liền đã gặp lại rồi. Bất ngờ và đột ngột khiến cô không kịp phản ứng, chỉ có thể đưa ra bộ mặt lạnh lùng đối diện với anh, che giấu cảm xúc thật của lòng mình.

‘ Tâm Tâm!’ - Đình Lâm vỗ nhẹ lưng cô an ủi

Như bình tĩnh trở lại, Mary thả vai Đình Lâm ra, cười thật tươi: ‘ Tớ không sao, đối diện vẫn là đối diện.’

Đình Lâm đầy hoài nghi nhìn nét cười của bạn, sau đó cũng thờ dài.

‘ Tiểu Kỳ đâu?’ – Mary vui vẻ hỏi

‘ Đang chơi game với Lộ Lộ trên phòng!’ – Đình Lâm mất hướng lên trên lầu nói. Mary nghe vậy liền đứng dậy đi vội lên phòng, theo sau là Đình Lâm

Chưa lên đến nơi đã nghe tiếng hai đứa nhỏ riu rít với nhau. Mary nhủ mày, chắc hai nhóc này đang chơi đua xe rồi, tranh nhau kịch liệt như vậy mà. Cô cố cười thật tự nhiên mở ra cánh cửa, giọng dịu dàng gọi: ‘ Tiểu Kỳ!’

Cậu bé Tiểu Kỳ nghe thấy giọng nói quen thuộc liền quay đầu lại nhìn Mary cười tít mắt, đặt vội chiếc điều khiển xuống chạy ào đến xà vào lòng của Mary, giọng đầy nũng nịu: ‘ Mamy! Mamy hôm nay đi đâu lâu vậy? không ở nhà chơi với Tiểu Kỳ!’

Mary cười hiền, yêu thương hôn lên hai má phúng phính của con: ‘ Mamy hôm nay bận nha, nhưng mamy lúc nào cũng nhớ Tiểu Kỳ!’

‘ Con cũng vậy!’ – Tiểu Kỳ kháu khỉnh ôm lấy mặt cô, hôn tới tấp khắp nơi khiến cô bật cười thành tiếng. Đình Lâm cũng đang ôm con gái, nhìn hai mẹ con họ yêu thương nhau.

Mary vỗ vỗ nhẹ hông con trai: ‘ Tiểu Kỳ ở nhà dì Lâm có ngoan không? Có bắt nạt Lộ Lộ không?’

Tiểu Kỳ lắc đầu đầy ngoan ngoan: ‘ Không nha! Con chơi với Lộ Lộ rất vui, còn được ăn cơm ngon do a dì nấu nữa.’

Nghe con nói vậy Mary cười hôn lên mặt cậu bé: ‘ Tiểu Kỳ là ngoan nhất!’

‘ Lộ Lộ cũng ngoan!’ - Lộ Lộ thấy Mary cứ mãi hôn Tiểu Kỳ nên cũng liền lên tiếng nhõng nhẽo, chạy đến bên Mary ôm cổ cô rồi đưa mặt phúng phính ý muốn được cô hôn lên nó. Đình Lâm và Mary không khỏi bật cười trước con trẻ, để đáp ứng ước muốn của Lộ Lộ, Mary ôm lấy cô bé hôn liên tục lên hai má, hai tay cù nhẹ hai bên hông khiến cô bé cười khanh khách không ngừng. Tiểu Kỳ tỏ ra là đàn anh, không có chút nào ganh tỵ với em, đứng bên cười vồn vã sau đó cũng ôm lấy Lộ Lộ hôn chụt lên má cô bé. Cả hai bà mẹ đều bất ngờ vô cùng, nhìn nhau kinh ngạc sau đó nhìn hai đứa. Đình Lâm phì cười: ‘ Không khéo con cậu phải lòng con tớ rồi’

Mary cũng cười rộ nhìn hai đứa nhóc đã trở lại chơi game: ‘ phải ngược lại, con trai tớ đẹp trai vậy, lớn lên biết bao nhiêu cô theo đuổi.’

‘ Xì!’ – Đình Lâm cười xì một tiếng. ‘ Hai đứa nó mới gặp nhau đã thân vậy cũng tốt!’

‘ Ù!- Mary gật đầu nhìn con trai: ‘ Tớ cứ sợ về nước Tiểu Kỳ sẽ khó thích nghi với môi trường, giờ thấy nó vui về tớ cũng an tâm.’

‘ Tiểu Kỳ rất ngoan, cậu nuôi rất giỏi. Tớ thật rất phục cậu!’

Mary lắc đầu cười nhẹ. Đình Lâm đứng lên: ‘ ở lại dùng cơm luôn chứ? Cũng muộn rồi! chắc Minh Hiền cũng sắp về!’

Mary lắc đầu từ chối: ‘ Để khi khác, tớ đưa Tiểu Kỳ đi ăn KFC, có hứa với nó sáng nay rồi.’

‘ Ù!’ – Đình Lâm đi lại bên tụi nhỏ: ‘ Nào hai đứa, chơi lâu rồi, nghỉ thôi!’ thấy cô tắt máy game Tiểu Kỳ lại trở về bên cạnh mẹ được Mary bẻ lên: ‘ Ta về thôi con trai.’

Lộ Lộ bỗng nhiên òa khóc, tụt xuống khỏi người mẹ chạy đến kéo chân Tiểu Kỳ ‘ Kỳ....Kỳ.....ô.....ở lại.....ô.....’

Tiểu Kỳ cười bảo mẹ thả xuống, vỗ vỗ má em nhỏ: ‘ Lộ Lộ! mai Tiểu Kỳ lại đến, Lộ Lộ đừng khóc!’

Lộ Lộ mở đôi mắt to tròn đầy nước: ‘ Thật?!’

Tiểu Kỳ gật đầu, nhìn mamy như hỏi ý của cô. Mary ngồi xuống ôm Lộ Lộ: ‘ Lộ Lộ ngoan, mai a đi sẽ lại đưa Kỳ ca tới chơi với con. A di hứa!’

Lộ Lộ nghe vậy liền cười tí mắt. Đình Lâm thấy vậy liền lắc đầu, con gái cô a, giống ai mà mới 4 tuổi đã bộc lộ bản tính ham soái ca rồi.

Mary dắt tay hai đứa nhỏ xuống lầu, Lộ Lộ cùng mẹ ra tới tận cửa tiễn hai người. Kỳ Kỳ được mamy bế vào xe, bấm kéo cửa kính xuống đưa tay ra chào tạm biệt Lộ Lộ cùng dì Lâm. Mary đã ngồi vào tay lái, đưa tay tạm biệt hai mẹ con nọ rồi dặn con trai: ‘ Tiểu Kỳ đưa tay vào con!’

Tiểu Kỳ nghe lời ngồi lại tư thế thoải mái, nhìn ra cửa đến khi mẹ nổ máy bắt đầu cho xe lăn bánh câu bé mới nhìn trở lại phía trước. Mary vừa lái xe vừa nói với con trai: ‘ Ăn KFC nhé!’

Tiểu Kỳ nghe vậy liền vui sướng, vỗ vỗ tay: ‘ Vâng ạ!’

Cả hai mẹ con Mary trở về nhà là lúc trời đã tối hẳn. Tiểu Kỳ chạy lại ghế mở tivi, không khí trong nhà liền náo nhiệt bởi tiếng phim hoạt hình. Căn hộ Mary đang ở là do cô mua trước khi về nước trước một tháng. Mọi thứ trong nhà đều chính tay cô sắm và trang trí. Vì muốn an ninh, cô đã mua căn hộ trong khu cao cấp với giá không ít, đủ để cho cô và con trai sinh hoạt thoải mái.

Mary sau khi vào phòng thay đồ trở ra vẫn thấy Tiểu Kỳ ngồi xem phim say mê cười lắc đầu đi vào phòng bếp mở tủ lấy ra một lon sữa bột, loay hoay đun một ấm nước sôi ...sau đó liền khuấy một ly sữa mang ra phòng khách, đi gần lại ngồi xuống cạnh con trai: ‘ Tiểu Kỳ uống sữa nào!’

Tiểu Kỳ đang vui vẻ xem phim hoạt hình, nhìn sang thấy mamy cầm ly sữa liền lắc đầu nhăn mặt: ‘ không uống!’”

‘ Tiểu Kỳ ngoan, mamy thương!’ – Mary ôm lấy con trai đặt lên đùi mình, đưa ly sữa lại gần mặt con. Tiểu Kỳ vẫn ngoan cố ngậm miệng, Mary thở dài, mỗi lần bảo con uống sữa sao khó khăn đến như vậy không biết, không hiểu nó giống ai mà không hề thích uống sữa.....Hình ảnh nào đó liền hiện về, một cô gái cầm mãi ly sữa đứng nấn nỉ chàng trai đang cặm cụi vào máy tính..... Mary ngẩn ngơ chìm vào quá khứ đến khi giọng con trai đầy hốt hoảng vang lên mới kéo cô trở về thực tại: ‘ Mamy! Sữa đổ lên áo quần con!’Tiểu Kỳ mắt rung rung nhìn bộ quần áo của mình đã bị dơ, cậu bé rất ghét sữa... Mary giật mình vội vàng bế con đứng xuống: ‘ con trai ngoan, mamy xin lỗi. Đứng yên nhé, mamy đi lấy khăn!’

Cô chạy vội phòng toilet lấy chiếc khăn ra lau tạm tay chân cho con trai, rồi cầm tiếp ly sữa may mắn vẫn chưa bị cô làm đổ hết, nhìn con trai nói: ‘ Uống mau rồi mamy đưa đi tắm, ngoan mai mamy dẫn đi chơi!’

Tiểu Kỳ sắp khóc lắc đầu kịch liệt, như thể uống sữa là một loại tra tấn. Mary dỗ dành mãi không được đành nói: ‘ Con ko uống mamy nói papa không mua đồ chơi cho con đấy.’

Tiểu Kỳ nghe vậy liền méo mó cầm ly sữa, nín thở uống một hơi rồi đưa lại ly không cho mamy. Mary cười khổ đặt ly lên bàn, ôm con trai đi vào toilet tắm rửa, trong ti vì vẫn còn vang vọng tiếng nói chuyện của phim hoạt hình.

Tắm sạch sẽ cho con trai xong, cô ôm thẳng con vào phòng ngủ, đặt xuống giường: ‘ Đã đến giờ đi ngủ!’

‘ Nhưng con chưa buồn ngủ!’- Tiểu Kỳ đôi mắt trong trẻo nhìn cô.

Mary lắc đầu, vỗ đầu con trai: ‘ mamy kể chuyện con nghe, con sẽ nhanh buồn ngủ’

‘ nhưng ...’

‘ Không nhưng gì cả, Tiểu Kỳ không ngoan mamy không thương con nữa, cũng không chở con sang nhà a dì Lâm chơi cùng Lộ Lộ’ – về mặt cô đầy uy hiếp

Tiểu Kỳ liền ngậm miệng lại.....nhưng sau đó liền mở miệng trở lại: ‘Mamy! Mamy cho con học ở trường Lộ Lộ nha!’

‘ con muốn học cùng Lộ Lộ à?’- cô yêu thương vuốt đầu con. Tiểu Kỳ gật đầu, nhìn mamy đầy chờ đợi. Cô suy nghĩ rồi trả lời: ‘ Được, nhưng con phải ngoan, giờ đi ngủ, vài ngày nữa mamy cho con đi học cùng Lộ Lộ.’

Tiểu Kỳ nghe vậy cười đầy vui vẻ, nhắm mắt lại.bắt đầu nghe mamy kể chuyện cổ tích.rồi dần chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Cô nhìn con trai ngủ ngoan, môi còn đọng lại nụ cười, cô cười khẽ

Mary nhìn con trai một hồi rồi hôn nhẹ trên trán, đứng lên bật lấy đèn ngủ đi ra ngoài đóng nhẹ cửa lại.

Đi lại bàn dọn dẹp một số thứ linh tinh cho gọn gàng, trở ra cửa xem lại khóa cửa rồi quay người đi về phòng của mình. ...cả ngày mệt mỏi, cô muốn đi tắm bằng nước ấm cho người thoải mái ra một chút. Tắm trở ra, cô nhìn đồng hồ trên đầu giường mới kinh ngạc, mới đây đã 11 giờ rồi sao?. Uể oải mở tủ lấy chiếc đầm ngủ mỏng thay vào xong cô đi lại bàn làm việc, mở máy tính và bắt đầu ngồi xuống. Không gian yên lặng tĩnh mịch cùng với bóng tối bao trùm căn nhà khiến cho lòng cô không khỏi có chút buồn. Dán mắt vào màn hình được một lúc, Mary đưa mắt mệt mỏi nhìn ánh trăng ngoài cửa, trong đầu tự hỏi “ về lại nơi này có phải là quyết định đúng của cô hay không?!”

Ngồi mãi cũng mỏi cả vai và nhức mắt, tắt máy, đi lại giường nằm xuống. Con buồn ngủ liền kéo đến.

Trong cơn ngủ say, mày trán xinh đẹp nhú lại.kéo cô vào giấc mơ.một giấc mơ chỉ có một người con gái và một người con trai. họ cùng sống trong một căn nhà ấm áp, vui vẻ.đang diễn ra đầy ngọt ngào liền có một ‘ đám mây đen’ kéo đến khiến cho Mary giật mình ngồi dậy, trán vã hết mồ hôi. Cô thờ hồ nhìn xung quanh chỉ có ánh đèn ngủ mờ ảo. Cô dựng gối ngồi tựa vào thành giường, cuộn người ôm lấy đầu. Vì sao? Lâu nay cô không hề mơ về quá khứ, vậy lần này hà cớ gì lại gặp giấc mơ đó? Cảm thấy có hơi lạnh trên hai gò má, Mary đưa tay lên sờ mặt mình. nước mắt? bao lâu rồi cô không khóc? hiện giờ lại rơi nước mắt như vậy? xem ra quá khứ đó cô chưa hề thoát ra, bởi vì trở về nơi xưa mà nó mãnh liệt xuất hiện dễ dàng chiếm đóng tâm trí cùng giấc ngủ cô như vậy. Aiiiiiii! Thở dài bước xuống giường, cô đi ra phòng bếp uống một ly nước lọc để lấy lại chút tỉnh táo, nhìn đồng hồ biết còn một tiếng nữa mới tới sáng. Đi về phòng Tiểu Kỳ, cô nhẹ mở cửa tiến vào rồi đóng lại, dịu dàng đi đến bên giường nằm xuống, ôm con trai vào lòng.có lẽ như thế này giúp cô ngủ thoải mái hơn!

Điểm đúng sáu giờ, Mary đã chuẩn bị đồ ăn sáng xong. Cô đi vào phòng con trai để gọi dậy.chưa vào đến phòng, cô đã nghe tiếng nói chuyện liên nhủ mày mở vội cửa: ‘ Tiểu Kỳ?!', cô há mồm kinh ngạc khi thấy con trai vẫn còn trong chăn, tay nhỏ nhắn cầm điện thoại miệng cười toe toét luyên thuyên nói chuyện. Mary ngớ ngẩn đi lại bên con ngồi xuống, vấn đề cho con cầm điện thoại, cô sắp xếp lại chăn mền lung tung thì nghe con nói: ‘ papa! Papa sang đây với con nha!’

Mary nhìn con trai nghi hoặc, nói nhỏ ra hiệu cho Tiểu Kỳ đưa điện thoại cho mình

Tiểu Kỳ cười chuyển đi động sang

Mary cầm lấy điện thoại, vỗ vỗ cái mông tròn trĩnh của Tiểu Kỳ không quên nói: ‘ mau vào vệ sinh rồi ăn sáng!’

Tiểu Kỳ tỏ vẻ mình là người lớn, nhanh nhẩy xuống giường, tự giác đi đến phòng tắm. Cô đi theo sau con, đứng tại cửa phòng tắm vừa quan sát vừa nói chuyện: ‘ Simon! Tiểu Kỳ điện thoại cho anh khi nào? Em không biết con lại có thể gọi cho anh.’

‘ Không sao!’- giọng nam ấm áp bên kia truyền lại

‘ Sáng sớm đã gọi điện phiền anh vậy rồi, thật tình...’

‘ Anh nói không sao mà! Hai mẹ con về đó ôn cả chứ? Căn hộ thế nào? Tiểu Kỳ thích nghỉ tốt không?’

Mary tựa vào cửa, ánh mắt không rời khỏi thằng bé đang vọc nước xà phòng trong bồn tắm, khẽ nhủ mày: ‘ Tốt cả!’

‘ vậy thì được. Anh định sang đó một chuyến!’ – Simon có vẻ suy nghĩ nói

‘ em cũng tính gọi cho anh, định nhờ anh về làm thủ tục nhập học cho con’

Simon im lặng một lát rồi mới trả lời: ‘ Anh sẽ sắp xếp sang đó sớm nhất!’

‘ Được! Thôi, cũng lết giờ, anh nên nghỉ đi!’

‘ ừ! gửi lời đến Tiểu Kỳ anh yêu nó!’

‘ Vâng!’- cô dập máy, lườm cậu nhóc con quậy phá trước mắt. Tiểu Kỳ đưa ra ánh mắt vô tội ôm lấy chân cô. Mary cười nhẹ ngồi xuống ấm lên nói: ‘ lần sau không được tự tiện điện thoại cho papa nữa.’

‘ Nhưng con nhớ papa, papa khi nào mới sang với con?’

Ôm con đi ra phòng ăn, đặt ngồi xuống ghế, cô ngồi đối diện nói: ‘ Vài hôm nữa papa sẽ sang, con ngoan papa mới thương.’

‘ Vâng!’

Hai mẹ con cũng nhau ăn sáng, nói chuyện pha trò cho con trai vui vẻ.

Sau khi đưa con đến gửi nhà Đình Lâm, cô chạy xe thẳng đến công ty. Vừa mới bước vào cửa hội trường Túc Vân liền chạy đến: ‘Chị Mary, chị có khách?’

‘Khách? Là ai?’ - cô mở lớn mắt ngạc nhiên, sóng bước cùng Túc Vân. Vị khách nào vừa mới mở mắt đã chạy đến công ty tìm cô, cô nhớ không lầm thì ở đây cô không thân quen với ai cả, khách hàng cũng không có nha...

‘Là Tổng giám đốc Lãnh’

Nghe đến cái tên đó, Mary không khỏi kinh ngạc, mới sáng sớm đã đến, xem ra anh ta còn chưa chịu tha cho cô. Cô thở dài: ‘Được rồi, để anh ta đợi đi, chúng ta tiếp tục công việc hôm qua. Mọi người đến đông đủ chưa?’

Túc Vân đưa một tập hồ sơ cho cô đáp: ‘Dạ rồi. Đây là hồ sơ của những người mẫu muốn đăng ký thi tuyển đợt này. Vì hôm qua em phát thông tin lên các trang mạng xã hội, thời gian cấp bách nên chỉ xét 10 hồ sơ. Đúng 9 giờ họ sẽ có mặt để cho chị phỏng vấn.’

‘Tốt’ - Mary ngồi xuống ghế, nhìn quanh nhưng người mẫu đang loay hoay chuẩn bị: ‘Hôm nay em giúp chị cho mọi người hiểu rõ phong thái biểu diễn cần có với những bộ trang phục này, nếu có gì khó khăn chị sẽ trực tiếp chỉ dẫn.’

Túc Vân suy nghĩ gì đó lại nói: ‘Còn Tổng giám đốc...’

Chưa kịp nói hết, Mary đã ngắt lời cô: ‘Tập trung làm việc.’

‘vâng’ – Túc Vân cảm thấy có gì đó khó hiểu nhưng không dám mở miệng. Cô đã nghe không ít tên tuổi của vị Lãnh tiên sinh này, anh ta nổi tiếng máu lạnh vô tình, lại là nhà tài trợ của công ty vậy mà sếp của cô lại thản nhiên để cho vị Vua này chờ đợi, àiz...thật là không biết chị ấy muốn làm gì. Mary mỗi lần vào công việc là rất khó tính, cô đặc biệt rất ghét chuyện tư bị xen vào chuyện công nên tuy mới vào tại công ty chưa lâu nhưng đã cho mọi người xung quanh cái nhìn rất kính nể và thiện cảm. Mặc dù đã là người nổi tiếng một phần nào đó, lại giỏi giang xinh đẹp như Mary chưa hề tỏ ra kiêu căng, mà ngược lại rất nhiệt tình, thân thiện với mọi người.

Mary sau khi giao công việc cho trợ lý của mình, cô nhìn đồng hồ rồi đi thẳng đến phòng phỏng vấn. Mọi người thấy cô đều mỉm cười chào hỏi. Khi cô vừa ngồi xuống, một tách cà phê nóng đã được đặt ngay trước mặt. Mary nhìn lên nhận ra là Thư Kỳ thư ký của Tổng giám đốc: ‘Cảm ơn!’

Thư Kỳ cười, ngồi xuống bên cạnh: ‘Sếp Tổng bảo em xuống giúp chị một số việc trong lần phỏng vấn này, sợ chị mới về nước một số thứ chưa quen.’

Mary cười cười, tay cầm lên ly cà phê đưa đến miệng. Thư Kỳ quan sát cô, ánh mắt tỏ ra đầy ngưỡng mộ. Mary nhìn thấy liền hỏi: ‘Có chuyện gì sao?’

Thư Kỳ ngượng ngừng lắc đầu: ‘Dạ không!’

‘Có việc gì cứ nói, chị không ngại đâu.’ Lại nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ phỏng vấn, cô liền bảo: ‘em giúp chị xem đã đầy đủ thí sinh chưa, có thể bắt đầu được rồi.’ Cô thật sự không có nhiều thời gian cho lắm, đúng giờ là tác phong trước nay của cô.

‘vâng!’ - Thư Kỳ đứng lên đi ra ngoài một lúc rồi quay trở vào: ‘Chúng ta có thể tiến hành’

Mary gật đầu, đi lại vị trí của mình, bên cạnh là Thư Kỳ và một người khác cùng cô tham gia cuộc phỏng vấn. Cô nhìn hồ sơ, chỉ cần hai người trong mười người này thôi.

Thời gian dần trôi qua, đến người thứ tám, Mary nhìn hình thể trong hồ sơ lý lịch cá nhân cảm thấy rất quen mắt... Khi cô gái đó tiến vào, cô không tránh ngạc nhiên, cả cô gái kia cũng vậy.

Mary cười thân thiện: ‘Chào em! Ngồi đi!’

‘Vâng!’

‘Giờ em hãy giới thiệu một chút về bản thân, ngắn gọn thôi.’ Thư Kỳ ở bên cạnh lên tiếng

‘Em là Bách Hợp...’

Mary nhìn cô gái tên Bách Hợp, gục đầu về hai lòng: ‘Được rồi, em có thể ra ngoài, một lát sẽ có kết quả.’

Người ngồi bên trái cô liền lên tiếng: ‘Chưa xong mà Mary?’

‘Không sao, nếu là cô ấy thì không cần, tôi biết cô ấy!’

Thư Kỳ nhìn cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt, nếu là người quen của Mary thì chắc hẳn phải đạt đủ tiêu chuẩn, cô tin tưởng Mary tuyệt đối không nhìn nhầm ai cả: ‘Em ra ngoài đi’

Bách Hợp đứng lên, ánh mắt nhìn Mary đầy cảm kích cùng hai người kia rồi lui ra ngoài.

Lúc này đây, Lãnh Hàn Phong ngồi đợi hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy cô xuất hiện. Anh tức giận đi ra khỏi phòng chờ, gặp ngay Túc Vân: ‘ Mary chưa đến sao?’

Túc Vân không tỏ vẻ lo sợ, nhìn thẳng anh đáp: ‘ Chị Mary tới khi sớm, nhưng chị ấy rất bận, không có thời gian tiếp ngài, mong ngài thông cảm. Chị ấy có dặn, nếu là chuyện công việc quan trọng thì xin hẹn trước.’

Lãnh Hàn Phong nghe vậy tức đến muốn giết người, cô cả gan cho anh chờ dài cổ, còn nói là phải hẹn trước. Được lắm, sau năm năm điều cô học được chính là về kiêu ngạo như bây giờ đây sao? Xem tránh anh được bao lâu.

Lãnh Hàn Phong không nói gì thêm, mặt lạnh nhạt nhìn sơ qua xung quanh rồi xoay người bỏ đi. Chạy thẳng về công ty, anh liền bị thư ký giao cho một núi hồ sơ công việc. Chuyện khi này đã khiến anh bức bối, thêm công việc chồng chất khiến anh muốn thờ bình thường hạ nhiệt cũng không được. Đổ Nhã Tâm hôm nay cả gan cho anh leo cây, chuyện này nếu bị người ngoài biết được không khéo thanh danh anh chưa đầy một phút liền bay đi mất, con giận này anh không thể nguôi ngoai được, vùi đầu vào công việc được một lúc lại thở hắt ra đứng phắt dậy, rót một tý rượu, anh nhắm nhĩ vừa uống vừa nhìn ra ngoài đường phố từ trên cao của công ty xuống. Đầu óc hỗn loạn đầy suy nghĩ. Đổ Nhã Tâm, cái tên này theo anh năm năm nay, kèm theo nỗi nhớ và sự trống trải trong lòng. Bây giờ gặp lại, cô oán hận gì đến nỗi không thêm nhận biết anh. Xem ra rất mất nhiều thời gian để làm lại...

Lãnh Hàn Phong mãi theo đuổi dòng suy nghĩ, đến khi có tiếng gọi từ sau mới giật mình quay lại.

‘ Tổng giám đốc!’

‘ Chuyện gì?’ anh lạnh nhạt trả lời

‘ Trưa nay anh có cuộc hẹn với đối tác nước ngoài tại nhà hàng Yort!’

‘ Bây giờ?’

‘ ạ, 11h30!’

Lãnh Hàn Phong đứng lên mặc áo vest vào nói: ‘ Được rồi, tôi dùng bữa xong sẽ đi công việc một chút, có gì gọi điện thoại cho tôi.’ Nói xong anh đi thẳng ra khỏi phòng, thư ký Lệ Nhi phía sau trẻ mồ nhin theo một lúc rồi cũng rời khỏi phòng sếp, đi thẳng xuống căn tin ăn trưa cùng vài đồng nghiệp.

Công ty Model, sau khi phỏng vấn xong cũng đã trưa, Mary giải quyết một số vấn đề tại phòng làm việc rồi đi ra ngoài tìm nhà hàng dùng bữa. Cô vừa mới bước ra khỏi công ty liền thấy Bách Hợp đứng đợi sẵn, đang tiến lại gần cô tươi cười: ‘ Chị Tâm, em mời chị dùng cơm được không?’

Mary cong môi gật đầu, không phủ nhận cái tên mà Bách Hợp vừa gọi. Cô cũng không ngại mọi người xung quanh khi thấy cô quen biết với cô người mẫu mới chân dài này. Cả hai theo vào một nhà hàng bình dân, gọi vài món đơn giản. Trong thời gian chờ đợi, trò chuyện đôi chút. Bách Hợp nhìn thẳng cô, đánh giá một chút rồi nói: ‘ Năm năm rồi chị vẫn không thay đổi mấy, chị vẫn khỏe chứ?’

‘ Chị tốt, từ nay cứ gọi chị là Mary là được rồi.’ – Mary cười

Bách Hợp gật đầu: ‘ Cảm ơn chị đã chọn em vào làm ’

‘Chị chỉ theo nhận xét thực lực thật sự mà nhận thôi. Em vì sao lại xin vào đây? công ty cũ không ổn sao?’

Bách Hợp nở nụ cười chua xót, uống một miếng nước: ‘ Năm năm, thời gian đủ để thay đổi nhiều thứ mà chị.’

‘ Có chuyện gì?’ – Mary nhú mày, công ty cũ của Bách Hợp cũng là công ty cô làm năm năm trước, hoạt động khá ổn định, tuy mới về nước chưa nghe thông tin gì nhưng cô nghĩ chắc nó vẫn ổn. Thấy Bách Hợp mang đầy tâm sự ngồi trước mặt, cô không tránh khỏi tò mò.

‘ Chuyện của em phức tạp lắm, lúc nào rảnh em sẽ cùng chị tâm sự.’

Không muốn miễn cưỡng Bách Hợp: ‘ Được!’

Thứ ăn được mang ra, cả hai vừa dùng vừa nói chuyện vui vẻ.

‘ Lâu nay chị ở đâu? đột nhiên nghĩ việc không cho mọi người hay lại biệt vô âm tín, mọi người trong công ty giận chị lắm.’ Bách Hợp lên tiếng hỏi

‘ chị xin lỗi, vì nhiều chuyện xảy ra đột ngột nên chị chưa kịp nói với ai.’

Bách Hợp thờ dãi: ‘ Lúc chị mới đi, công ty liền ngốn ngang nhiều việc không thể trở tay. Mọi khi đều có chị sắp xếp, đi rồi bên người mẫu như chúng em chẳng có trang phục đẹp để trình diễn, nhóm thiết kế lại bẽ tắc ý tưởng. Lúc ấy mới nhận thấy chị đối công ty quan trọng thế nào. Sếp mất ăn mất ngủ lo đông lo tây cuối cùng đổ bệnh đành giao cho con trái tiếp quản, anh ta. Thôi!’ nói đến đây cô lại không kể nữa, xua tay: ‘ Chuyện cũng đã qua, gặp lại chị em mừng lắm, hai chị em ta lại có duyên làm việc cùng nhau.’

Mary cười thành tiếng: ‘ Chị thay đổi lắm đấy, không dễ dãi như xưa, rất gay gắt trong công việc, yêu cầu lại khá cao.’

Bách Hợp cười lắc đầu: ‘ em không sợ, ai mà chẳng thay đổi, chị như vậy em càng tin tưởng hơn. Đùng như lúc trước, quá tốt bụng bị mấy bà già trong công ty ức hiếp.’

Mary nghe cô gái trước mặt lên tiếng bắt bình chuyện lúc trước, cô không khỏi bật cười. ‘ Thôi, không nói nhiều nữa. Chị còn khá nhiều việc tại công ty, nếu dùng xong rồi thì chúng ta rời đi, ngày mai em bắt đầu đến làm việc, trong khi làm khó khăn gì cứ nói chị nhưng chị đặc biệt công tư phân minh, nên đôi lúc có uất ức gì cũng đừng để bụng.’

Bạch Hợp cười đến sáng lạng, không vì lời cảnh báo của cô mà nhụt chí: ‘Em biết mà, chị yên tâm!’

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hợp Đồng

Thời gian vài ngày trôi qua, từ hôm bị cho leo cây đến giờ không thấy Lãnh Hàn Phong đến làm phiền khiến Mary thở ra nhẹ nhõm. Đi làm lúc nào cũng e dè sợ anh ta sẽ xuất hiện đột ngột, lại khiến cô bất ngờ rơi vào tình huống khó xử. Mấy hôm liền không thấy anh nên nghĩ hôm đó đã khiến anh tức giận nên không còn muốn tìm cô nữa. Mà chắc anh cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi đi gây khó dễ với cô đâu.

Mary giờ giải lao đi vào phòng làm việc đã thấy Túc Linh ngồi đợi sẵn, cô không có một chút kinh ngạc, nét mặt vẫn giữ phong thái lãnh mạc đơn thuần: ‘ Có chuyện gì sao?’

‘ Tổng giám đốc cho gọi chị!’

‘ Ồ.....’ - Mary kéo dài thanh âm một chút nhưng cũng không nói thêm gì. Tào tháo đúng là chưa kịp nhắc đã nghe thấy tên. ...

Túc Linh tiếp tục: ‘ Khi sáng Lãnh tiên sinh có đến gặp sếp, chắc em nghĩ sếp cho gọi chị lên là có liên quan đến anh ta.’

Cô nghe vậy cũng không mấy kinh ngạc lắm, anh thật hết người dùng lại đi lôi Minh Hiên ra khiến cô lộ mặt. Ai chẳng biết sếp Minh Hiên của cô sợ vợ như sợ trời, chỉ cần cô tố cáo việc anh ta hòa theo Lãnh Hàn Phong thì.....nguy cơ ngủ trưa phòng rất lớn nha..... Nhả Tâm nghĩ đến đây liền cười thâm trong lòng. Túc Linh thấy cô dường như quên đi vấn đề cô nói nên nhắc nhở: ‘ Mary, chị đừng có đắc tội với Lãnh tiên sinh nhiều quá, không khéo.....’

‘ Chị biết!’ – cô liền cắt đứt

Cô trợ lý thấy Mary thần nhiên như vậy thở dài: ‘ chắc chị chưa nghe qua danh tiếng của anh ta, trên thương trường lãnh khốc vô tình, đối với nữ nhân chữ khinh thường đều hiện ra mặt, có thể nói anh ta là kẻ không có tình cảm’

Mary nghe vậy, tròn lớn mắt khó thể tin được: ‘ Sao lại nói như vậy? chị thấy anh ta chẳng có gì biểu hiện lạnh lùng cả.’

‘ Chị mới về nước còn không biết. Em kể chị nghe.’ Túc Linh chỉnh lại tư thế, vẻ mặt rất hóm hờ, xem ra đã muốn buôn chuyện rồi. Mary không nói gì, như có như không hưởng ứng.

‘ Hai năm trước, có cô tiểu thư xinh đẹp bày mưu tính kế hại anh ta ở trên giường, chụp hình lại rồi gửi cho anh ta uy hiếp là sẽ đưa cho cánh nhà báo, cô ta tưởng dễ dàng như vậy.....ai ngờ anh ta lại tự mình đưa cho báo chí, rồi tự mình ra tay phá hủy công ty của bố cô nàng, giờ gia đình cô ta nợ ngập đầu, làm thuê cuộc mượn cũng chẳng thể trả hết.’

Mary ngẩn ngơ nhưng sau đó cười hỏi: ‘ Sao em biết rõ vậy?’

Túc Linh vẩy vẩy tay; ‘ Ồi dòi, chỉ cần chuyện gì có liên quan đến Lãnh Hàn Phong – Tổng giám đốc LC thì cả nước ai mà chẳng biết.’

Mary nghe cô nói liền lắc đầu cười trừ, uống một ít trà. Cũng may giờ đang là giờ nghỉ trưa nên cô mới để cho Túc Linh ba hoa chèo chèo như vậy. Cô nàng có vẻ rất thích buôn dưa lê.

‘ Em còn nhớ, mới đây thôi, trước khi chị về một tháng, anh ta đã cho những cô gái chân dài người mẫu luôn bu bám theo ra thẳng mặt báo, còn nghiệm trị bằng cách không cho mấy cô đó tiếp tục hành nghề, và không để bất cứ công ty nào nhận vào.’

Mary ngồi nghe Túc Linh nói, vẻ mặt tuy tỏ ra không biểu hiện gì, bình lặng nhưng nước nhưng thật ra trong nội tâm cô lại đang đấu tranh suy nghĩ kịch liệt. Anh lúc trước không có lãnh khốc như Túc Linh nói, anh tuy ngay từ lúc học Đại Học đã là người nổi tiếng trong trường nhưng không kiêu ngạo, rất thích cười và dịu dàng với người yêu.....đúng vậy rất chiều chuộng người mình yêu.....nhưng.....không phải cô.

Thấy Mary không lên tiếng như đang trôi dạt về cõi nào, Túc Linh gọi liên hồi không nghe, nên tự thân đứng dậy đến bàn làm việc lay tay cô: ‘Mary, chị sao ngẩn ngơ vậy? không phải là chị đang sợ đấy chứ?’

Mary bị giật mình, khó hiểu nhủ thầm nhìn Túc Linh: ‘Sợ?’

‘em nghĩ chị đắc tội với Lãnh tiên sinh nên anh ta mới liên tục tìm chị như vậy, chị nghe em kể những chuyện đó xong không lẽ đang sợ anh ta trả thù?’

Nghe cô nói những tình tiết diễn ra trong truyện liền nhin không được cười suýt thờ không nổi. Túc Linh hồ nghi gãi gãi đầu. không lẽ cô đoán sai sao?

Mary cố không cười nữa, lên tiếng: ‘được rồi, buồn chuyện thế là được rồi, chuyện của anh ta không liên quan đến chị. Một lát chị lên nói chuyện với boss. Còn bây giờ đã gần vào làm, em về đúng phận sự cho chị, có gì cứ báo cáo đi.’

Thấy Nhã Tâm đã trở lại nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm nghị nên Túc Vân không dám đùa nữa, cầm lấy tập hồ sơ báo cáo: ‘ Chiều nay chúng ta có đợt tổng duyệt lần một, cùng với luyện tập cho hai người mẫu mới. John muốn hỏi chị với hai người mẫu này chị định thân hướng dẫn hay là anh ấy làm?’

Cô suy nghĩ gì đó rồi nói: ‘Chị đích thân làm, việc tổng duyệt lần 1 chị nghĩ em và John làm là được rồi, không cần có mặt chị. Cố làm cho tốt.’

‘Vâng!’- Túc Linh gật đầu, vẻ mặt đầy tự tin: ‘Em đi làm việc đây.’

‘Ừ!’

Mary nhìn cánh cửa đóng lại, biểu cảm trên mặt mới thả lỏng đôi chút. Cô vẫn về thái dương, đầy nhưng suy nghĩ lung tung ra ngoài. Nhẹ tay kéo ra tấm rèm cửa kính, ánh nắng chiếu vào khiến căn phòng rực rỡ có sức sống hẳn lên. Cô đứng nhìn ra bên ngoài, nhìn trên đường quốc lộ xe chạy qua lại không ngừng.....dòng người như kéo cô về ký ức.....những con đường trên Bắc Kinh nơi nào từng có bước chân của cô, cô đơn tĩnh mịch trên con đường dài sải bước, nỗi đau lúc đó ai có thể hiểu.....bây giờ cũng chẳng ai có thể hiểu.

Sau một hồi bình tâm trở lại, Mary cầm lấy vài thứ cần thiết đi ra khỏi phòng. Cô lại thang máy nhán tầng 15, lòng suy nghĩ không biết anh nói gì với Minh Hiên, cho gọi cô làm gì? Với những gì Túc Linh nói thì dường như đắc tội với anh, và cô rất rất muốn không day dưa gì với anh nữa, đau lòng đủ rồi, đắc tội lại càng không muốn. Tốt nhất nên nghĩ ra cách gì đó hạn chế sự tiếp xúc thậm chí không liên hệ càng tốt.

Lên đến nơi, thấy Thư Kỳ cô chào một tiếng rồi trực tiếp lại gõ cửa phòng ‘cốc cốc!’

‘Vào đi!’

Mở cửa đi vào, Minh Hiên đang cúi đầu xem hồ sơ thấy ngược lên thấy cô liền đứng lên lại bàn, thả xuống một kẹp giấy mỏng. Mary nhìn theo suy đoán là hồ sơ ký kết gì đó, cô mở miệng: ‘gì thế?’

‘Lãnh tiên sinh khi sáng đến, nói em ngày mai lúc hai giờ chiều đến công ty anh ta để ký kết hợp đồng tài trợ.’

Cô không hiểu: ‘Người ký kết là anh mới đúng chứ?’

‘Anh biết, nhưng anh ta lại chơi cái trò người ký hợp đồng phải đích thân là em mới có hiệu lực.’ – Minh Hiên thờ dài ngồi xuống rót nước.

‘anh ta bị điên sao?’- cô có vẻ bức bối, anh ta đúng là bị khủng rồi.

Minh Hiên đẩy ly trà đến trước mặt cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ có lỗi: ‘anh xin lỗi!’

Cô nhướn mi: ‘anh sao thế?’

‘anh nghe Đình Lâm kể lại chuyện của em.....anh.....thật sự không biết.....nếu không....’

Mary cười khổ: ‘anh không cần xin lỗi, dù sao mọi chuyện cũng đã qua, công ty ta lại cần một tập đoàn mạnh như LC, anh làm như vậy là đúng, không cần để ý đến em. Mà em trước giờ công tư phân minh, việc của em và anh ta đã là quá khứ không thể để ảnh hưởng vào công việc, mà lần này lại là show diễn quan trọng. Anh đừng lo, em sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình.’

‘Khô cho em rồi!’

Mary lác đầu vỗ vai Minh hiên, đứng lên cầm lấy kẹp hồ sơ nói: ‘Nếu thành công anh hậu thuẫn em chu đáo là được.’

‘Không thành vấn đề!’- Minh Hiên nhìn thẳng cô nói

Cô cười tươi xoay người ra khỏi phòng, ánh mắt trở nên tăm tối.....đúng hay sai giờ cũng chẳng thể cứu vãn được nữa.

Đi đến hội trường, cô gọi Túc Linh và đưa cho cô mẫu thiết kế gần đây: ‘Em mang đến xưởng sản xuất, bảo họ tìm và nhập hàng đúng vải như chị yêu cầu. Khi tiến hành may phải nói trước để chị trực tiếp xuống đó xem xét.’

‘vâng!’ Túc Linh đón lấy

‘Còn nữa, nói hai người mới sang phòng chị!’ nói xong cô đi về hướng phòng mình. Ngồi trong phòng sắp xếp lại vài thứ nghe tiếng gõ cửa: ‘Mời vào!’

Bách Hợp tiến vào, theo sau là một người mới khác. Cô cười đến ghé: ‘Hai người ngồi xuống đi, uống trà hay café?’

‘ Gì cũng được ạ!’- Bách Hợp nói, ánh mắt nhìn quanh căn phòng đánh giá.

Mary pha cho cả hai tách trà, riêng cô uống nước lọc, ngồi xuống đối diện cười thân thiện: ‘ đừng căng thẳng quá.’

Nhi Nhi nài bên cạnh Bách Hợp cười cứng ngắt: ‘ dạ....không!’

‘ Cái tôi cần là sự tự tin, về tự tin của em hôm phỏng vấn đâu rồi?’ - cô không nhẹ không nặng, cười như không cười mắt sâu nhìn thẳng Nhi Nhi. Cô gái khẽ run lên: ‘ em.....chỉ là.....’

‘ Có thể cô ấy hơi căng thẳng, chị Mary thông cảm một chút.’ Bách Hợp nói hộ

Cô nghe vậy cười thành tiếng một cái nhìn Bách Hợp: ‘ chị không có ăn tươi nuốt sống cả hai, việc gì phải sợ.’

Bách Hợp cười, nhìn về mặt chị như vậy ai mà không sợ. Thật đúng như chị ấy nói, khi làm việc thì khá khắc khe. Mary thở ra một cái, bắt chéo chân dựa người ra sau: ‘ Được rồi, Nhi Nhi em thả lỏng đi. Chị gọi cả hai tới đây vì muốn thử nghiệm và căn dặn một chút.’

‘vâng!’

‘ Ngày 20 tháng 9 sẽ là ngày chúng ta công diễn show thời trang lần này. Đây sẽ là một bước ngoặt mới đánh dấu sự trở lại của Model, cũng như đánh dấu con đường tương lai của những người mẫu như các em. Chương trình của chúng ta có quy mô rất lớn, dưới sự tài trợ của tập đoàn LC, chúng ta cần cho họ và những người khác thấy rằng trên thương trường thất bại là mẹ thành công, lùi một bước tiến hai bước. Show diễn này đặt ra hai mục tiêu: thứ nhất là sự trở lại của Model, thứ hai là tạo ra một luồng gió mới trên thị trường thời trang hiện nay.’

Nghe Mary nói, cả hai bắt đầu lo lắng. Nhưng cô liền trấn an: ‘ Đừng quá lo lắng. Tôi sẽ hướng dẫn cho hai em trở thành người mẫu chuyên nghiệp trên chuyên nghiệp, trở thành trụ điểm sáng của Model! Việc các em cần làm bây giờ là thể hiện sự tự tin của bản thân, có đôi chân vững chắc đứng hiên ngang trên sân diễn lớn, kèm theo đó là sự tin tưởng vào tôi. Các em hiểu chứ?’

Bách Hợp và Nhi Nhi đồng lúc gật đầu. Mary cười hài lòng: ‘ Tốt, từ ngày mai sẽ là những ngày thử thách của hai em và của tôi. Điểm nhấn của show diễn này là tao nhã và quý phái, các em nhớ rõ, tôi cần các em luyện tập trở thành “ đúng chất” tao nhã quý phái như tôi nói.’ Cô cố tình nhấn mạnh từ đúng chất: ‘ Không chỉ riêng hai em, những người mẫu lâu dài của Model cũng đang ngày đêm cực khổ luyện tập, tương lai của các em phụ thuộc vào show diễn này và vào chính bản thân các em.”

Bách Hợp lên tiếng: ‘Em có thể hiểu, mọi việc nhờ chị giúp đỡ.’ Nếu là Nhã Tâm, cô tin chắc sự thành công đạt đến 100% Vì đã từng làm việc chung nên cô có thể hiểu rõ sự tài năng của chị ấy.

Mary gật đầu, nhìn sang Nhi Nhi: ‘ em, hãy thể hiện cho tôi sự tự tin cần có, nếu chỉ mới đối mặt với tôi đã sợ hãi như vậy thì tôi không cần người mẫu thiếu chuyên nghiệp. Không phải chỉ có ngoại hình, tự tin chiếm một phần rất quan trọng.’

Nhi Nhi hít sâu: ‘ Em sẽ cố làm chị hài lòng.’

‘ không cần sự hài lòng của tôi, em nên cần sự hài lòng của bản thân và của tất cả mọi người.’

‘ Chị dạy phải.’

‘ Được rồi, hai em có thể lui ra, ngày mai chúng ta bắt đầu luyện tập. Giờ về tranh thủ vui chơi thư giãn đi, bắt đầu sắp tới thờ cũng không có thời gian đâu. Chúng ta chỉ có một tháng mà thôi.’ - cô cười hiền.

Cả hai cười cười gật đầu đứng lên chào cô rồi ra khỏi phòng làm việc. căn phòng liền trở lại yên tĩnh.Cô hít thật sâu, chuẩn bị cho việc đào tạo một dàn người mẫu chuyên nghiệp mới.

Hai giờ chiều tại văn phòng Tổng giám đốc LC, ở trong phòng bao trùm một màu không khí lạnh lẽo, không gian yên lặng có thể nghe được hơi thở của hai người. Lãnh Hàn Phong và Mary ngồi đối mặt nhau, ánh mắt anh như muốn xuyên thấu nhìn vào đáy lòng của cô, môi mỏng hơi nhuếch lên tạo ra nụ cười tà ác. Còn cô thì mang khuôn mặt bình thản tựa như đang đối diện người không quen biết trước mắt, thể nhưng có trời mới biết đáy lòng của cô đang bị xoáy động, cô che lấp bản thân bằng chiếc mặt nạ của mình.

Lệ Nhi thư ký của Lãnh Hàn Phong từ bên ngoài gõ cửa, tiếng động ấy vang lên giúp không khí mới hòa hoãn đi một chút ít. Lãnh Hàn Phong vẫn không rời mắt khỏi cô, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: ‘ vào đi!’

Lệ Nhi đi vào bất chợt nhũn mày với cái lạnh đậm bên trong căn phòng. Cô thầm than, trời ạ, đừng nói chuẩn bị có chiến tranh nha? Trông mặt sếp của cô thật khó coi hết sức.....Cô đặt khay trà xuống, miệng tươi cười nhìn vị khách của sếp, mắt vừa đưa lên cô liền giật mình. ..khuôn mặt này?

‘ Để đây cho tôi, ra ngoài đi!’ - Lãnh Hàn Phòng lạnh nhạt nói

Lệ Nhi run nhẹ một cái: ‘ vâng!’ ngay lập tức ‘ cao chạy xa bay” cửa đóng cũng không nghe tiếng động. Ra đến bên ngoài cô liền thở ra một hơi nhẹ nhóm, làm việc với sếp có ngày cô cũng đứng tim vì lạnh, tuy đã làm hai năm nhưng cô vẫn không tránh được sự sợ hãi khi sếp tức giận, nó tựa hồ từ

một người bình thường trở thành một người như muốn nuốt sống người khác. Lệ Nhi ngồi xuống liền nhớ đến khuôn mặt của cô gái trong phòng.rất quen a, hình như đã thấy ở đâu rồi. .nhều mày suy nghĩ Lệ Nhi bỗng há mồm như gắp quý. Nhớ rồi, khuôn mặt đó là của cô gái trong hình, hình mà mỗi lần cô bước vào phòng đều thấy sắp ngán ngờ nhìn nó, scô ta. .không lẽ.

Sau khi Lệ Nhi đi khỏi, căn phòng liền trở lại trạng thái như lúc đầu. Thấy anh cứ nhìn mình mãi, cùng với không khí ngột ngạt, Mary không thể im lặng được nữa liền lên tiếng: ‘ Lành tiên sinh, theo như lời anh nói với Tổng giám đốc của tôi, tôi hôm nay đến ký hợp đồng cùng anh.’

Lành Hàn Phong nhướng một bên mắt, vẫn không nói gì ngoài nhìn cô. Mary cũng chẳng buồn để ý nữa, cô lôi hồ sơ ra cùng bút đây về phía trước mặt anh: ‘ mời Lành tiên sinh rộng lượng hạ bút giữm, tôi thật không có nhiều thời gian để ngồi đây cùng anh đầu nhần.’

Thế nhưng anh chẳng quan tâm gì đến lời cô cùng hợp đồng trước mặt mà chỉ nhàn nhả hai cánh tay mở rộng ra lưng ghế, hỏi vấn đề chẳng liên quan: ‘ Em thay đổi hơn tôi tưởng.’

Mary tỏ ra ngao ngán, nhìn nơi khác thờ dài rồi lại nhìn thẳng anh: ‘ Lành tiên sinh, một lần nữa tôi trình trọng nói cho anh biết anh nhận nhầm người. Hôm nay tôi đến đây là để bàn công việc, anh làm ơn tỏ ra đàng hoàng và chuyên nghiệp một chút. Những điều kiện anh đưa ra tôi đã đọc và đáp ứng, phiền anh ký cho.’

‘ Muốn tôi ký rất dễ’ – anh uống một ngụm trà, môi cong lên đầy mưu tính: ‘ tôi còn một điều kiện nữa, nếu em đồng ý tôi sẽ ký’

Cô thăm chử trong lòng, cổ giữ bình tĩnh mở miệng: ‘ Mời!’

‘ Điều kiện đó là.’ anh dừng một chút, nhìn sâu vào mắt cô: ‘ hằng ngày em phải giành cho tôi ba tiếng đồng hồ, mỗi khi tôi cần đều phải có mặt.’

Mary nghe vậy liền tái mặt, tức giận đứng lên hét: ‘ anh điên à? Tôi không việc gì phải làm theo lời anh nói.’

‘ vậy tôi sẽ không ký!’- anh lạnh lùng buông lời, cô đang muốn rời đi liền bị lời anh nói mà dừng lại. Cô hít thật sâu quay lại đối mặt anh: ‘ Lành tiên sinh, có lẽ đúng là Model chúng tôi cần anh thật, nhưng việc gì tôi phải hy sinh bản thân vì một cái hợp đồng. Tôi không nghĩ mình thiếu sức để thực hiện show diễn này.’

Lành Hàn Phong cười khẩy, đứng lên đi bên đối diện nâng cằm cô lên: ‘ Tâm Tâm’, cô nghe anh gọi như thế người liền run nhẹ. Anh tất nhiên thấy chút phản ứng đó của cô nhưng cố tình không để ý: ‘ à không, Mary mới phải! Em nghĩ đây là nước Anh, em đủ khả năng giúp Model sao? Còn nữa, em sẽ vì Model, vì đó cũng chính là vì bạn em, Đình Lâm!’

Đỗ Nhã Tâm cứng đờ người: ‘ vì sao anh lại làm vậy?’(bắt đầu dùng tên thật nhá :))))

‘ tôi đã nói, tôi sẽ làm mọi cách để em thừa nhận em là Đỗ Nhã Tâm’- anh thả cô ra, ánh mắt đẹp sắc bén xoáy đến tận lòng cô.

Cô run nhẹ, mắt xao động nhìn anh, anh nói cô thay đổi nhưng người thay đổi thật sự là anh, trước đây anh sẽ không lãnh mặt vô tình như vậy. Điều gì khiến anh thay đổi? thương trường? hay là vì cô ta?

‘ Tôi cho em thời gian hai ngày suy nghĩ, sáng ngày thứ 3 phải cho tôi câu trả lời, nếu.’ anh dừng một lúc: ‘nếu đồng ý thì thay đổi hợp đồng, bỏ những điều kiện kia, chỉ cần điều kiện này là đủ, còn không đồng ý.em đừng mơ tưởng việc thực hiện chương trình lần này cũng đừng hi vọng công ty của Tổng Minh Hiền sẽ tồn tại được!’

Nghe anh uy hiếp, cô nén đau lòng cùng tức giận cầm lấy hồ sơ bỏ đi. . .“Rầm” tiếng cửa đóng sập thật mạnh cũng đủ biết cô giận đến mức nào. Lành Hàn Phong nhuech môi nhìn theo sau cánh cửa, Đỗ Nhã Tâm em xem nhẹ tôi quá rồi!

Trên đường lái xe về nhà Đình Lâm để đón Tiểu Kỳ, lòng cô rối bời. Cô không thể nói với Đình Lâm, nếu bạn cô biết điều kiện đó, chắc hẳn xe yêu cầu Minh Hiền từ bỏ không cần LC tài trợ. nhưng cô không thể làm vậy, nếu không có tập đoàn lớn mạnh như LC giúp đỡ thì Model không thể vực dậy và tiền đồ lâu nay của Minh Hiền và Đình Lâm sẽ mất hoàn toàn. Cô nhớ lời anh nói, đúng là với điều kiện của cô tại Bắc Kinh không thể làm gì được, cô bị động mọi mặt, mà anh cũng có nói cô không đồng ý cũng không tha cho Model! Cô thật sự hết cách rồi sao?

Đến nhà bạn, cô nhanh đón lấy Tiểu Kỳ, mặc cho Đình Lâm bảo hai mẹ con ở lại cũng không chịu mà ngay lập tức chạy xe rời khỏi đó.

Ôm Tiểu Kỳ đang ngủ say về phòng, Nhã Tâm nhìn khuôn mặt ngon giấc của con trai mà không tránh khỏi đau lòng. Cô ngồi xuống, vuốt ve khuôn mặt của con thăm thì trong lòng. Mẹ phải làm gì bây giờ? Đáng lẽ ra hai mẹ con ta không nên về đây, về lại nơi khiến mẹ đau khổ, về lại nơi có sự tồn tại của người đó. Tiểu Kỳ, mẹ xin lỗi, nhưng mẹ không thể để người đó biết sự tồn tại của con, tuyệt đối không thể. Mẹ cũng không thể bỏ mặt a di Lâm. Tiểu Kỳ, mẹ rất sợ. Nước mắt rơi đầy khuôn mặt xinh đẹp, Nhã Tâm áp má mình vào mặt con trai, nén lòng nước nỡ, cô phải hi sinh một lần nữa thôi, chỉ có cách đó cô mới bảo vệ được những người cô yêu thương.

Lành Hàn Phong ngồi trong quán bar, khuôn mặt cô đơn lạnh lẽo trong bóng tối chẳng màng đến sự sôi động cùng những cô gái xinh đẹp xung quanh. Anh hết uống ly rượu này hết hết ly rượu khác như cố tình trút say chính mình. Nhớ lại khuôn mặt điềm tĩnh và khuôn mặt tức giận của cô, anh lại nhói đau. Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ anh phải đưa điều kiện như vậy. Cô không biết năm năm nay anh sống trong nỗi nhớ, trong hối hận và trong sự chờ đợi. Cô ra đi không một chút tin tức, năm năm sau trở lại vô tình không nhận thức anh. Tồn thương năm đó sâu đậm vậy sao? Anh nhớ mình không làm gì gây tổn thương quá đáng đến cô.

Từ ngoài sau một bàn tay thô lấy vai anh, Lành Hàn Phong nhều mắt quay lại nhìn, mỉm cười: ‘ Sao trẻ vậy?’

Đặng Nhân nhún vai cười cười ngồi xuống: ‘ sao lại uống nhiều vậy? lại đau đầu với cô nàng nào sao?’ anh đưa lên một ngón tay cho nhân viên. Nhìn anh bạn của mình uống đến nổi gần gục lên gục xuống, bất giác cau mày khó hiểu: ‘ Một người bình thân như cậu cũng có lúc thế này sao? Nói đi, có chuyện gì cần tớ giúp không?’

Lãnh Hàn Phong cười khẩy, lần đầu tiên thấy anh như vậy sao? Cũng đúng, bởi sự cô đơn của anh trước giờ chỉ thể hiện trong căn phòng tĩnh mịch u tối đó, nơi đó đã từng rất ấm áp, rất vui vẻ... Từ hôm gặp lại cô đến giờ, đêm nào anh cũng không được an giấc, suy nghĩ, lo sợ, đắn đo... mọi thứ cứ luôn hiện trong đầu

‘ Cậu nghĩ sao nếu như một cô gái đang dịu dàng ngoan ngoãn lại thay đổi thành một người vô tình và nhẫn tâm?’

Nghe bạn hỏi vậy, Đặng Nhân không khỏi giật mình tròn mắt, nhưng sau đó liền cười ra tiếng ôm lấy vai Lãnh Hàn Phong: ‘ ra anh bạn của tôi vì một cô gái mà thành ra thế này, nói mau, ai mà có thể khiến kẻ máu lạnh như cậu động tâm?’

Lãnh Hàn Phong chán chường đẩy tay bạn ra: ‘ nhiều chuyện!’

‘ a ha! Chẳng phải cậu đang muốn tớ tư vấn sao? Nói về tình trường và nữ nhân tớ hiểu rõ hơn cậu đấy.’

‘ vậy trả lời vấn đề tớ hỏi đi.’ – Lãnh Hàn Phong một ngụm lại một ngụm uống hết ly rượu tiếp theo.

Đặng Nhân nâng ly rượu uống một hơi sau đó nói: ‘ nữ nhân thay đổi đều do nam nhân, có thể cô ta trước đây gặp vấn đề thương tổn gì đó nên muốn phong bế lòng mình.’

Thương tổn? rốt cuộc anh làm tổn thương đến cô bao nhiêu mà cô đối với anh như vậy? Lãnh Hàn Phong không nói không rằng đứng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã đi ra khỏi quán, Đặng Phong lo lắng bỏ tiền lên bàn chạy vội theo: ‘ Đây, đi đâu?’

Anh không lên tiếng, người cứ thế đi thẳng về phía trước, trời đất xoay cuồng, người anh say nhưng lòng anh lại vô cùng tỉnh táo. Có phải chăng, chuyện gì đó ở quá khứ đã xảy ra mà anh không nhớ? Không đúng, trước nay trí nhớ của anh rất tốt, chưa lần nào quên những vấn đề quan trọng nào cả, nhất là khi liên qua đến Đỗ Nhã Tâm, nhưng sao... cô lại trở nên cứng đầu như vậy?

Đặng Nhân cứ thế đi theo sau anh. mà anh thì chẳng biết điểm đích của mình, anh cảm thấy rất nhớ cô nhưng lại không biết cô ở đâu. vô định hình đi đến một công viên nhỏ, rồi ngồi xuống. ngược mặt nhìn bầu trời đen thăm thẳm. ... đêm nay chẳng thể tìm thấy một ngôi sao

Tập đoàn Model. ...

Dưới sân khấu, Đỗ Nhã Tâm cuộn lại cuộn báo, chỉ đông chỉ tây với các người mẫu trên sân. Cô nhăn mày gọi lớn: ‘ Túc Linh, bảo Bối Bối và Lan Liên lại đây cho chị’

‘ vâng!’- Túc Linh từ xa trả lời vọng lại

Hai người Nhã Tâm cần liền đi tới, cô bảo: ‘ Hai người lên sân khấu đi cho tôi.’ Cô nhìn lên: ‘ Bách Hợp, Nhi Nhi hai em lại đây, nhìn cho kỹ cách Bối Bối và Lan Liên bước đi.’

Hai cô thỏ thẻ: ‘ vâng!’ sau đó nhìn hai cô gái xinh đẹp tự tin đi trên sân khấu. Nhã Tâm vừa nhìn vừa nói: ‘ nghe rõ, đi phải thẳng lưng, tay không được vung mạnh, không đánh vai, mắt nhìn thẳng, khuôn mặt không cười quá tươi mà chỉ nhàn nhạt. Hai em cũng đã từng đứng trên sân khấu, là người mẫu cho những công ty trước đây, thế nhưng tôi nhìn vào không cảm thấy hai em là người chuyên nghiệp. Bách Hợp, chị yêu cầu em, em cái gì cũng tốt có mỗi cái vung tay mãi không chịu chỉnh. Nhi Nhi, em nên luyện cách giữ thẳng lưng và tạo biểu cảm trên khuôn mặt.’

‘ vâng!’

‘ Bối Bối, Lan Liên! Xuống đi! Còn hai em, lên đi tôi xem’

Bách Hợp và Nhi Nhi rụt rè đi lên, thấy dáng điệu như vậy Nhã Tâm liền quát: ‘ Hai em làm cái gì vậy? tự tin đâu tự tin đâu?’

Cô không còn chút nhẫn nại đi lên sân khấu đứng bên cạnh hai người họ, cô dáng người nhỏ nhắn đứng bên hai người mẫu thì chỉ tới vai mà thôi, thế nhưng cô lại không vì thế mà tự ti: ‘ đi đi, như những gì tôi hướng dẫn.’

Bách Hợp mím môi bước lên trước. ... Nhã Tâm lại chau mày chạy theo, cuộn báo trên tay thỏ thỏ hai vai của Bách Hợp: ‘ em đánh vai trông như một người máy vậy? thả lỏng người, ngực ưỡn ra, chân bước chéo. nhìn tôi này.’

Nói xong cô tiến bước đi về phía trước, Bách Hợp nhìn theo mà há hốc mồm kinh ngạc, cả những người tại Hội trường cũng vậy. Cô đi giống hệt một người mẫu chuyên nghiệp, chỉ đáng tiếc người cô khá nhỏ thôi.

Mặc kệ những ánh mắt xung quanh, Đỗ Nhã Tâm nhìn hai cô gái: ‘ Hiểu chưa? Đi lại tôi xem!’

Nhi Nhi nắm chặt tay động viên bản thân cố gắng. ... thả lỏng tinh thần cùng toàn thân, nhẹ nhàng bước đi. Đỗ Tâm nhìn theo môi đẹp nhếch lên: ‘ tốt lắm! Bách Hợp đến lượt em!’

Bách Hợp cười bước đi, Nhã Tâm nhìn theo dặn: ‘ không được cười quá tươi!’ Vừa nói xong cô nhìn thấy thân ảnh cao lớn đang đứng trước cửa, mắt

anh chăm chú nhìn cô, trên khuôn mặt thoáng có chút kinh ngạc cùng mỉm cười. Nhả Tâm quát mắt qua rồi trở lại với hai người mẫu: ‘ hai em cứ tiếp tục tập’ xong lại quay người: ‘ mọi người nghỉ đủ rồi, trở lại luyện tập đi. Túc Linh, John theo dõi giúp tôi.’

‘ Vâng!’

Cô nói xong đi xuống khỏi sân khấu, bản thân hướng cửa chính đi tới. Túc Linh lén liếc mắt nhìn theo, kinh ngạc nhận ra là Lãnh Hàn Phong nhưng cô không có thời gian để tò mò chuyện của họ.

Anh và cô không nói gì đi thẳng đến quán café ngoài công ty. Không thèm gọi nước uống, cô có vẻ khó chịu nhìn anh: ‘ sao lại đến đây?’

‘ Tôi đi giám thị công trình, sẵn tiện đến luôn, hôm nay đúng ngày gia hạn, tôi đến không phải em đỡ mắt công sao?’

Cô liếc anh một cái không nói không rằng nhìn ra cửa sổ. Anh nhìn ánh mắt của cô mở miệng: ‘ Quyết định chưa?’

Cô nhàn nhạt quay lại: ‘ tôi đồng ý, thời hạn kéo dài đến khi kết thúc hợp đồng.’

‘ OK!’- anh gật đầu, trong lòng đây suy tính. Một tháng, đủ để anh lôi kéo cô trở lại đi.

Tiếng điện thoại của Đỗ Nhã Tâm vang lên làm cô giật mình. Cô lúng túng lấy nó ra nhìn số điện thoại liền bắt máy: ‘ alo!’

‘’- người bên kia nói gì đó mà cô cười đáp lại: ‘ em biết rồi, hẹn gặp lại!’

‘ ...’

‘ Ừm, bye!’ cô vừa ngắt máy, Lãnh Hàn Phong liền lạnh giọng hỏi: ‘ ai vậy?’ cô cười tươi lại nhỏ nhẹ như vậy anh thấy thật chướng mắt.

‘ Một người bạn’- cô trả lời rồi đứng lên: ‘ hợp đồng tôi sẽ mang đến cho anh sau, giờ tôi rất bận.’

Lãnh Hàn Phong cười cười không quên dặn: ‘ Tối nay 7h tới Yell gặp tôi!’

Đỗ Nhã Tâm tay thu chặt, không nhìn anh một cái quay người bỏ đi. Lãnh Hàn Phong nhìn theo cười vui vẻ, anh biết cô sẽ đồng ý bởi cô không thể bỏ mặc bạn, cũng giống như cô đã từng không thể bỏ mặc anh!

Tiếng nhạc sàn inh oái, ánh đèn mập mờ nhấp nháy liên tục khiến mắt Đỗ Nhã Tâm đau nhức. Ngay khi vừa bước vào, cô cố gắng thích nghi môi trường lúc tối lúc sáng tại Yell. Cặp mắt nhú lại đảo tìm xung quanh một hồi, thấy thân ảnh nam nhân mặc áo sơ mi trắng ngồi tại quầy bar, mắt đẹp lơ đãng rơi vào một khoảng không nào đó, vô hồn, tay không ngừng lắc lấy ly rượu. Trên khuôn mặt của Lãnh Hàn Phong điểm thu hút nhất là đôi mắt của anh, vì vậy cảm xúc của anh rất dễ bị nhìn thấy nếu như ai có thể tình ý nhìn vào đôi mắt ấy. Cô là một trong những người đó. . và có thể nói chỉ duy nhất. Nhưng chừng ấy năm trôi qua, ai cũng đã biết cách che lấp cảm xúc của mình, anh thay đổi, cô cũng thay đổi, tất cả đều thay đổi. Mary không ngừng tự nhủ, Đỗ Nhã Tâm, mày không được phép mềm lòng, mày bây giờ là Mary trước mặt anh ta.

Hít vào thật sâu, tiếng guốc cộp cộp vang lên cũng chỉ là một thứ âm thanh nhỏ nhoi trong môi trường hỗn loạn này, cô tiến lại gần im lặng ngồi xuống bên cạnh anh: ‘ cho một Coctail!’

Lãnh Hàn Phong nghe thấy giọng nói liền quay mặt lại, cười như không cười nói: ‘ em đến trễ!’

‘ Tôi không rảnh như anh!’

‘ sao vậy? chẳng lẽ tan tầm trở về lại bận rộn lo cơm nước cho gia đình?’- anh bông đùa. Nhìn thấy cô đến anh mới nhẹ nhõm thở ra.

Nhả Tâm nhuếch môi không nói, cũng chẳng muốn lên tiếng.

‘ em không hỏi tôi vì sao lại bảo em đến đây sao?’- anh chủ động lên tiếng.

‘ Tôi không quan tâm vấn đề đó, tôi chỉ làm theo hợp đồng thôi.’- cô lạnh nhạt trả lời

Bờ vai anh đột nhiên run lên, Đỗ Nhã Tâm tò mò nhìn sang thấy anh cười rất vui vẻ không khỏi nhú mày: ‘ anh sao vậy?’

‘ Tôi vẫn còn nhớ em không thích những nơi thế này.’

Nghe anh đột nhiên nói vậy cô không khỏi giật mình, mắt né tránh nhìn nơi khác. Anh lại nhàn nhạt lên tiếng

‘ Tôi cười vì đang nhớ đến lúc lần đầu tiên tôi đưa em đến bar, lúc ấy em cứ cầm mãi tay áo của tôi, mắt ngây thơ nhìn xung quanh. Trông em như một con thỏ lần đầu đến thế giới loài người vậy.’

Đỗ Nhã Tâm nghe anh kể mà lòng cũng hiện đầy mảnh ký ức đó. Đúng vậy! lúc đó là ngày anh cùng bạn ăn mừng lễ tốt nghiệp, cô đã không muốn đi nhưng anh một mực kiên trì kéo cô theo. Vừa bước vào chốn phồn hoa của những dân chơi đầy xa xỉ này cô đã muốn nghẹt thở, sợ hãi níu mãi tay áo anh không rời. ...Đột nhiên một bàn tay lạnh nắm lấy tay cô khiến cô giật mình trở về thực tại.

‘ Tâm Tâm’- anh nhu tình gọi, tay to lớn cầm chặt lấy tay cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Đỗ Nhã Tâm tránh đi, cố gắng rút tay ra nhưng không được: ‘ anh buông ra, tôi là Mary, những gì này giờ anh nói tôi không hiểu gì cả!’

Anh bất ngờ chồm tới trước mặt cô, hơi thở nam tính hòa cùng hơi ấm khiến Đỗ Nhã Tâm mất đi một chút bình tĩnh, đáy mắt rung nhẹ.

‘ Tâm Tâm, vì sao không thừa nhận?’

Đỗ Nhã Tâm cắn cắn môi quay đi chỗ khác, lòng bàn tay không ngừng chảy mồ hôi. Anh dường như cảm nhận được liền nói: ‘ em mỗi khi lo sợ đều chảy mồ hôi tay.’

Cô cả kinh, cố gắng cứng rắn, dùng sức rút tay và đẩy anh ra, mạnh mẽ: ‘ anh nhầm người, tôi không phải Tâm Tâm gì của anh cả.’

‘ vậy sao?’ anh trở lại tư thế cũ, ngồi thẳng người mắt vẫn nhìn cô: ‘ vậy em có muốn nghe tôi kể đôi chút về cô gái mà tôi nhận nhầm từ em không?’

Người Nhã Tâm run lên, ánh mắt nhìn nơi khác chứa bao nhiêu cảm xúc phức tạp. Không để cho cô lên tiếng từ chối, anh uống một ngụm rượu, giọng khan khan nhưng có chút ấm áp: ‘ Cô gái ấy là bạn bạn gái cũ của tôi, tên Đỗ Nhã Tâm, cô không đẹp nhưng rất thanh nhã, có mái tóc dài đen mượt giống em’ anh nói đến đây tay không tự chủ đưa lên vuốt ve vài sợi tóc của cô, như thể đây là thói quen anh hay làm, bàn tay anh hơi run run cô có thể cảm nhận được. Đỗ Nhã Tâm lặng yên không lên tiếng như một người câm. Anh lại tiếp tục kể: ‘ chúng tôi quen nhau khi tôi học năm cuối trường Đại học Đà Nẵng, lúc tôi đã ra trường bon chen với cuộc sống, với những đấu đá cạnh tranh là thời gian cô ấy cũng tốt nghiệp. Chúng tôi ở cùng nhau trong một căn nhà nhỏ những đầy đủ tiện nghi.’ Lãnh Hàn Phong đột nhiên tiến gần lại Đỗ Nhã Tâm ‘ em tin không? Chúng tôi sống chung một mái nhà hai năm nhưng lại ngủ với nhau ở hai phòng riêng biệt. Là người yêu, sống như vậy có thấy buồn cười hay không? Thực chất tôi cũng chẳng muốn đụng đến cô ấy, hai người chỉ vì cô đơn mà đến với nhau thì cần gì ngoài việc sưởi ấm tâm hồn.’ Nói đến đây, anh cười khẩy uống một hơi hết ly rượu

Mắt của Đỗ Nhã Tâm có chút nhòa đi, tim cô đau lên từng hồi. Khi đó anh nói anh sẽ không bao giờ đụng đến cô, và cô tin điều đó bởi vì anh không yêu cô, không yêu thì có cho cũng chẳng muốn lấy. Thế nhưng anh đã vi phạm lời nói đó.....chỉ vì.....một người con gái khác.

Đỗ Nhã Tâm đột nhiên đứng bật dậy, mắt nhìn thẳng anh: ‘ Tôi không có nhã hứng để nghe anh tâm tình, đã đứng ba tiếng, tôi về trước.’

Lãnh Hàn Phong liền kéo tay cô lại: ‘ Tâm Tâm, anh làm tổn thương em những gì? Vì sao lại đối xử với anh như vậy?’

Cô không nói tiếng nào, hất tay anh ra bỏ đi. Ánh mắt Lãnh Hàn Phong trống rỗng nhìn theo... Vì sao?

Đỗ Nhã Tâm về đến nhà chạy liền vào phòng tắm, nước không ngừng vung vào mặt để che đi nước mắt liên tục chảy ra. Sao lại kể, sao lại để cô nhớ rồi ám ảnh mãi? Cô mệt mỏi mở cửa, liền thấy con trai đứng ngay trước cửa phòng tắm... cô ngạc nhiên vội ngồi xuống ôm lấy con: ‘ sao lại dậy rồi?’

Tiểu Kỳ bỗng òa khóc, ôm chặt cổ cô: ‘ Mamy, mamy đi đâu về, Tiểu Kỳ thức dậy không thấy mamy, Tiểu Kỳ sợ!’

Nghe vậy, Đỗ Nhã Tâm đau lòng không thôi, hai tay ôm chặt lấy con: ‘ mamy xin lỗi, mamy có chút chuyện phải ra ngoài, lần sau mamy không để con ở nhà một mình nữa’

Ôm con đến ghế phòng khách, cô để con ngồi trên đùi mình, tay vỗ về an ủi. Tiểu Kỳ mắt sáng to tròn nhìn cô đầy khó hiểu: ‘ mamy sao lại khóc?’

‘ Mamy không có khóc’ – cô chối, cố cười thật tươi.

‘ có, mắt mamy đỏ! Ai bắt nạt mamy, Tiểu Kỳ hứa lớn lên sẽ bảo vệ mamy, sẽ khiến mamy không bao giờ khóc.’

Cô nghe thiên thần của mình nói vậy, nước mắt lại chảy ra, yêu thương ôm con vào lòng: ‘ Tiểu Kỳ ngoan!’

Đỗ Nhã Tâm ôm con trai về phòng, vỗ về rồi cũng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô Có Gia Đình?

Ngày hôm nay không có ánh nắng chan hòa ấm áp mà thay vào đó là cơn mưa nặng hạt bao phủ khắp nơi. Mưa rơi kéo dài nhưng vẫn không làm cản trở công việc cùng hoạt động của mọi người.

Ngồi ở bàn làm việc, Đỗ Nhã Tâm xoay xoay cây bút chì trên tay, mắt không rời mẫu giấy trắng trước mặt...thế nhưng này giờ, cả hàng tiếng đồng hồ cô cũng chưa chạm mũi bút, cũng không thể nghĩ ra ý tưởng gì được. Đầu óc hỗn độn, tiếng lòng trống trải, mọi thứ dường như đang dần vượt khỏi tầm

kiểm soát của cô. Từ khi ký hợp đồng đến nay, ngày nào anh cũng gọi cô tới Yell, nhưng chỉ gặp mặt cùng uống rượu, lâu lâu lại kể về đoạn tình cảm trong quá khứ đó, mà ở quá khứ, tình cảm gì chứ? Anh chỉ nhớ đến những ngày vui vẻ, vậy những ngày cô chịu đựng thì sao?.....cô thật không hiểu anh đang làm gì và muốn gì. Nếu thật sự muốn cô thừa nhận là Đỗ Nhã Tâm, thì những hành động này của anh không thể lay động được cô. Đến bây giờ, đã năm năm trôi qua cô vẫn không thể nắm rõ những suy tính của anh nên luôn đặt mình ở thế bị động, đến lúc thương tích đầy mình mới hối hả chạy trốn.

Reng.....Reng...eng.....! chuông điện thoại làm Đỗ Nhã Tâm thức tỉnh, thoát khỏi những suy nghĩ âu lo. Cô thả bút, điều chỉnh chút giọng rồi bắt máy ‘ Alo!’

‘ Chị Mary! Có chuyện rồi!’ giọng Túc Linh đầy hốt hoảng.

‘ Chuyện gì?’

‘ Lô vải mới gửi về hôm qua, đột nhiên bị cháy,toàn bộ bị cháy sạch. Tại xưởng giờ đang rất hỗn loạn. Chị nhanh xuống đây đi!’

Đỗ Nhã Tâm nghe vậy liền kinh hoàng, không thể nào, ba mươi bộ mẫu cô cần may kịp trong hai mươi ngày, bây giờ lô hàng cháy là sao? Cô đập máy tức khặc, hối hả chạy ra khỏi phòng không sử dụng thang máy mà chạy đi bằng cầu thang bộ....

‘ Chuyện gì thế này?’ Cô hét lên chạy đến đám đông tập trung trong xưởng. Đầy từng người ra cô nhìn những cây vải cháy xém đen thui dưới đất mà muốn ngất xỉu. Đỗ Nhã Tâm mất bình tĩnh, xóc lên toàn bộ, mặt cô trở nên xanh mét...giọng run run “ cháy hết rồi...hết thật rồi?”

Túc Linh đỡ cô lên: ‘ Chị bình tĩnh một chút! Chúng ta sẽ nghĩ cách giải quyết. Sếp đang trên đường chạy đến.’

Đỗ Nhã Tâm hít thật sâu, mắt lạnh quét qua từng người: ‘ Nói! Ai phụ trách mảng vận chuyển hàng lần này?’

Mọi người nhìn ánh mắt sắc lạnh của cô nhin không được mà run rẩy. Túc Linh theo đó sợ sệt: ‘ Anh ta....đi rồi?’

‘ Cái Gì?’ - Cô quát lớn nhìn Túc Linh

‘ Anh ta.....anh ta sau khi vận chuyển hàng đến nói lúc tối hôm kia liền không liên lạc nữa.....sáng nay mọi người vào lấy vải để sử dụng thì thấy toàn bộ...bị...bị...’ Túc Linh lắp bắp nói không thành lời

Đỗ Nhã Tâm nghiêng rằng, chắc chắn có người hãm hại Model hoặc đang cố ý nhắm vào cô! Là ai?

Cô giữ sự bình tĩnh cuối cùng, cô kìm nén giọng nói: ‘ Mau liên hệ với nhà xuất khẩu bên kia, kính khẩn xin họ tìm cách gửi hàng lại cho mình, mọi thanh toán đều được chi trả xong phẳng, nội trong ngày mai phải có.’

Chỉ còn hai mươi ngày...ba mươi bộ.....cô không biết có còn kịp không! Đành phải chạy đua với thời gian vậy.

Đỗ Nhã Tâm nhìn Jonh: ‘ Một lát anh đem những mẫu thiết kế lên gặp tôi, chúng ta cần chỉnh lại toàn bộ để giảm bớt phần phức tạp của trang phục.’

‘ Vâng!’

‘ Còn mọi người, ngay sau khi hàng nhập về phải bắt tay làm ngay, tất cả tăng ca, khoản lương tôi sẽ nói Tổng Giám Đốc tính phần trăm chi trả.’

Tất cả xung quanh nhìn cô gật gật đầu. Đỗ Nhã Tâm như nín thở xoay người rời khỏi, vừa ra đến cửa liền thấy Minh Hiền, cô nói: ‘ Chúng ta cần nói chuyện’

Minh Hiền đang làm việc với bên nhà tổ chức khi nghe tin này liền lập tức chạy về. Thấy nét mặt Nhã Tâm không ổn là biết tình hình phức tạp đến mức nào. Anh lo lắng cùng cô lên phòng.

‘ Chúng ta cần gấp vải, nếu không có ngay vào ngày mai thì sẽ không kịp!’ – Đỗ Nhã Tâm thờ dài ngồi xuống nói.

‘ Có thể thay mẫu vải không?’

‘ Nếu thay cũng phải nhập về mới có mà dùng, chúng ta không có sẵn hàng tại kho.’ – Cô nhìn anh

Cục diện rối rắm, Minh Hiền cũng chưa suy nghĩ được gì: ‘ Để anh liên hệ bên nhà xuất khẩu, yêu cầu họ gửi gấp hàng cho chúng ta. Khoản phí cao hơn cũng được.’

‘ Em nói Túc Linh liên hệ rồi, cầu mong là có thể. Còn nữa, em nghĩ mọi người cần tăng ca để làm gấp rút trang phục nên anh hãy tăng lương cho mỗi người 10%’

Minh Hiền cứng ngắt gật đầu, đầu óc tính toán một chút liền nói: ‘ Nhã Tâm, thật sự vốn chúng ta rất hạn chế, anh.....sợ....’

‘ Em chịu chi phí hàng hóa lần này!’- cô quyết định nói

‘ Không được!’ – Minh Hiền liền từ chối ‘ anh không thể dung tiền của em’

Đỗ Nhã Tâm nghe vậy, nhú mảy suy nghĩ gì đó liền đứng bất dậy: ‘Em có cách, em sẽ bàn chuyện này với Lãnh tổng, anh ta là nhà tài trợ, việc này chắc không sai trái gì.’

Tổng Minh Hiền nghe cô nhắc đến anh mới nhớ, đúng thật là, vì bị rối trí mà anh quên mất còn LC đứng sau lần này. Tổng Minh Hiền thở nhẹ: ‘ vậy cũng được, nhưng cứ để anh đi gặp anh ta, em...thôi thì hạn chế tiếp xúc sẽ tốt hơn’

Đỗ Nhã Tâm cười cười ‘ không sao, em lo được’ Có muốn tránh cũng muộn rồi. Minh Hiền nhìn cô, khó khăn lắm mới nói ra miệng: ‘ còn chuyện em với Simon...’

Ý của Minh Hiền cô hiểu nhưng cô lại không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: ‘ vài ngày nữa anh ấy về đây, nhập học cho Tiểu Kỳ’ xong cô đứng lên, không muốn nghe bất cứ điều gì dò hỏi nữa....lúc này Thư Kỳ cũng đi vào, đầy lo lắng: ‘ bên kia người ta nói, nhanh nhất thì ngày mốt mới có thể có hàng!’

Minh Hiền và Đỗ Nhã Tâm nghe vậy liền mồm chữ O miệng chữ A nhìn nhau....Thời gian bây giờ đối với họ rất quan trọng, giờ cho dù trễ đến mấy ngày họ cũng phải chạy đua thôi. Cuối cùng Nhã Tâm lên tiếng: ‘ Được! nói với họ nội trong ngày mốt phải có hàng. Chúng ta làm tăng ca, không ai nghỉ ngơi.’

Thư Kỳ nhìn Minh Hiền chờ cho ý kiến thì anh cũng liền gật đầu đồng ý!

Mấy ngày liên tiếp mọi người trong công ty, kể cả Nhã Tâm đều làm việc tối mảy tối mảy. Cô ban ngày luyện cho các người mẫu, chiều lại đi kiểm tra dưới xưởng, thậm chí có khi cô tự bắt tay vào may trang phục. Tiểu Kỳ cô đành gửi nhà bạn, tối về mới đón con, chỉ khi nào đã quá muộn cô để con ngủ lại nhà Tiểu Lâm. Còn về phần Lãnh Hàn Phong cô cũng có nói một chút với anh về sự việc nên anh đã đồng ý đích thân ký nhập lô vải mới, thời gian nhập hàng cũng đẩy lên được một ngày, anh cũng không còn yêu cầu cô đến gấp nữa, dù sao Tập Đoàn LC cũng là nhà tài trợ chính cho show diễn lần này, anh cũng chẳng muốn có gì bất trắc xảy ra, nếu không mọi thứ trở nên công cốc, thế nhưng bù vào đó.....Lãnh Hàn Phong lại cho hợp đồng với cô kéo dài thêm một tháng.....cô ngoài việc đồng ý chẳng thể làm được gì....Công ty bây giờ là quan trọng nhất.

Túc Linh đi bên cạnh thấy sắc mặt của Đỗ Nhã Tâm không được tốt lắm, liền nói: ‘ Mary! Chị nghỉ chút đi, mấy ngày nay chị làm quá sức rồi, không có chị thì ở dưới xưởng cũng sẽ làm tốt. Em sẽ giúp chị quan sát tiến trình.’

Đỗ Nhã Tâm cười lắc đầu: ‘ Chị không sao!’

John từ xa tiến lại đưa ly nước tới trước mặt cô: ‘ Uống đi!’

‘ Cảm ơn!’

Cả ba ngồi xuống ghế bên cạnh đã hành lang, mỗi người một suy nghĩ.

‘ Ổn chứ nh?’ – Túc Linh lên tiếng

‘ Với đả này thì chắc sẽ ổn thỏa, nhưng sợ mọi người kiệt sức thì khổ!’ John nói. Làm ngày làm đêm không có ai chịu nổi trong vòng hai mươi ngày cả.

Đỗ Nhã Tâm cười khỏ, nhìn bầu trời trong xanh, suy nghĩ gì đó liền nhú mảy rút điện thoại ra: ‘ Tiểu Lâm! Câu chờ Tiểu Kỳ đến đây được ko?’

‘ ...’

‘ Ủ! Công ty!’

‘ ...’

Cô nghe bạn nói gì đó rồi thờ dãi cắt máy. Túc Linh lo lắng hỏi: ‘ Chuyện gì vậy chị? Tiểu Kỳ đến sao?’ cô thân là trợ lý nên có biết chút ít về Nhã Tâm. Cô cần hiểu rõ sếp của mình để tiện làm việc.

Nhã Tâm cười: ‘ Ủ! Một lát chị phải ra phi trường đón ba của Tiểu Kỳ. Có lẽ tối nay không ở đây được! Nhờ hai người vậy!’

‘ Không sao, cứ để tôi và Túc Linh lo!’- John nói

‘ Cảm ơn’

Đỗ Nhã Tâm sau khi rời đi không lâu thì.....

“a.....!” Túc Linh đang thu xếp lại đồ đạc trong hội trường, thấy bóng người cao lớn không khỏi giật mình hét lên. Cô ôm ngực nhìn người trước mắt, ánh mắt chứa giận dữ. Thiên, hội trường còn mình cô, đừng hù cô như vậy chứ?

Lãnh Hàn Phong nhìn cô gái nhỏ trước mặt: ‘ ...’

‘ Sao ngài lại ở đây?’ – Túc Linh lên liếc một cái, tiếp tục công việc

‘Tâm...Mary đâu?’- anh quen miệng, suýt quên mất!

Túc Linh nghiêng nghiêng ngả ngả ôm chồng đồ chất cao trên tay, nói không rõ lắm: ‘Chị ấy đi rồi!’

Lãnh Hàn Phong nhú mày, tay nhanh đỡ lấy giúp cô: ‘Đi đâu?’

‘Cảm ơn! Ra sân bay!’

‘Đón ai sao?’

‘Chồng!’

Rầm! Chồng đồ trên tay Lãnh Hàn Phong toàn bộ rơi xuống mặt đất. Túc Linh tròn mắt cả kinh, căm phẫn nhìn anh: ‘Lãnh tiên sinh, ngài có cần hại tôi thế không?’

Anh không quan tâm, đột nhiên cầm mạnh lấy vai cô: ‘Cô nói gì? Chồng? chồng ai?’

Đau! Anh ta điên à? Kích động cái gì? Túc Linh cổ vùng ra: ‘Thì chồng chị Mary!’

Lãnh Hàn Phong nghiêng răng, ánh mắt đầy lửa, tay càng siết chặt: ‘Cô lừa tôi đúng không? Cô ấy sao có thể có chồng?’

Thấy sắc mặt anh như muốn ăn tươi nuốt sống mình, người Túc Linh run bần bật, cố bình tĩnh nói: ‘Ngài thả tôi ra. Sao không thể có, con cũng có nửa nói gì chồng!’ Anh ta việc gì kích động như vậy...

Như có một tia sét đánh thẳng vào đầu..... mặt trở nên trắng bệch....Anh thả Túc Linh ra, thân hình cao lớn như điên chạy ra ngoài.....Chồng? Con? Cô đã có gia đình sao? Không thể không thể. Anh điên cuồng ngồi trong xe hét lên, đấm liên tục vào vô lăng, ánh mắt căm phẫn.

Cô không thể đối xử với anh như vậy! Năm năm chờ đợi câu trả lời cho anh là đây sao?

Đỗ Nhã Tâm đang ôm con ngồi đùa vui bên ghế phụ, bên cạnh là Simon đang chuyên chú lái xe, miệng cười vui vẻ.

‘Hai mẹ con ăn gì chưa?’

‘Chưa nha! Papa! Papa chờ con đi ăn ngon nha! Papa!’- Tiểu Kỳ chồm tới ôm quơ quàng lấy anh. Simon cười thành tiếng, đưa tay ra cầm lấy tay con trai: ‘Ngồi yên! Con muốn ăn gì papa đưa đi! Many không cho con ăn à?’

‘Nha! Many hư, many làm việc suốt ngày không ở với con, many không thương con!’- Tiểu Kỳ làm vẻ ủy khuất, hai mắt to sắp khóc tới nơi. Simon đau lòng dỗ: ‘Ngoan! Many hắt hư nha! Bỏ rơi con trai của ta!’

Biết là anh nói đùa nhưng Đỗ Nhã Tâm không tránh được liếc anh một cái, ôm con trai trở lại: ‘Tiểu Kỳ, papa đang lái xe!’

Anh và con trai cười vui vẻ, tiếng cười sáng khoái vang khắp trong xe. Bao ngày mệt nhọc cùng lo lắng của Đỗ Nhã Tâm vui đi rất nhiều.

Tiếng điện thoại vang lên làm Đỗ Nhã Tâm giật mình, nhú mày lấy ra từ xách tay. Ai vậy?

Thấy số điện thoại hiện lên, cô liền run sợ, nhìn cha con bên cạnh, e dè có nên bắt máy hay không! Nhưng chuông reo liên tục nếu không bắt máy không khéo.....

‘Sao không bắt máy đi?’- Simon hỏi

‘Và...ng!’- cô cười gượng gạo, trả lời: ‘Alo!’

Giọng nam nhân lạnh lẽo vang lên: ‘tôi cho em 10 phút để có mặt tại trước cửa công ty em!’

‘Nhưng tôi đang bận!’- cô liếc nhìn sơ Simon bên cạnh, thấy anh đang tập trung lái xe nên mới dám thờ ra.

‘Nếu em không mau đến, hợp đồng này hủy, công ty em sẽ bị thế nào thì đừng trách tôi!’ – Lãnh Hàn Phong vô tình nói

‘Được....’ Là bất khả kháng...

Cắt máy, Đỗ Nhã Tâm cố cười thật tươi nhìn Simon: ‘Anh chờ em đến công ty với, hai bố con đi ăn nha! Xương lại có chút chuyện, mọi người rồi cả lên, em phải đến.’

Simon nhìn sang: ‘Chuyện gì xảy ra?’

‘Em không rõ, cần phải qua đó!’

‘ Anh và con chờ em xong việc rồi đi luôn!’

Nghe vậy Đỗ Nhã Tâm hoảng hốt, tay xua lấy: ‘ Không cần! Tiểu Kỳ sẽ đói. Em có khi làm việc đến khuya mới về, công ty giờ đang khó khăn, ai cũng tăng ca.....cho nên không cần đợi.....cứ đi ăn đi!’

Thấy cô có vẻ lo lắng, ngồi cũng không yên nên Simon đành gạt đầu đồng ý! Nói cô chỉ đường rồi đánh tay lái chờ sang công ty.

Lãnh Hàn Phong từ xa đứng dựa người vào cửa xe, tay cầm theo túi thuốc sắp tàn, mắt anh híp lại nhìn oto phía trước. Tim anh dần tê lạnh khi nhìn thấy cô cười nói với người đàn ông trong xe, bên cạnh có bàn tay bé nhỏ cứ đòi ôm lấy cô. Bởi vì ở cách xa, anh không thể nhìn rõ diện mạo của nam nhân cùng đứa nhỏ, chỉ có thể đánh giá anh ta cũng trạc tuổi với anh, khuôn mặt rất lạ. ..Nhìn gia đình cô rất hạnh phúc. Từ khi gặp lại nhau đến giờ, anh chưa từng thấy cô cười, đúng hơn là nụ cười của năm năm trước không còn dành cho anh. ..bây giờ bên cạnh cô có một người đàn ông có thể chăm lo, bảo vệ yêu thương cô, còn có đứa con của họ.....nghĩ đến đây tim anh liền nhói lên, sự phẫn hận ngày càng tăng. ..

Xe rời đi, Đỗ Nhã Tâm sợ hãi nhìn người đàn ông phía trước. Cô hít thật sâu, tay nhỏ nắm chặt tiền lại gần, trong lòng nghĩ chắc anh đã biết cô có con, có chồng. Có thể nhờ vậy mà anh buông tha cho cô hay không? Đường ai nấy đi chẳng phải tốt hơn sao? Cô đi đến trước mặt anh, cười gượng gạo không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Lãnh Hàn Phong sắc lạnh nhìn cô, sự tức giận bộc lộ thành hành động rất thô lỗ.

Cạch! Anh đột nhiên kéo mạnh cô đẩy vào xe, tiếng đóng cửa thật lớn khiến cô đau xót cái xe vô cùng (Tâm tỷ! cho xin! Đến lúc này mà còn có tâm trạng lo cho cái xe! =.=), tiếp theo là thân hình to lớn đè lên người cô. Đỗ Nhã Tâm sợ hãi, tim đập nhanh như muốn rút ra ngoài. Mặt anh để gần như vậy.....cô.....cô.....

‘ anh làm gì vậy?’ – Nhã Tâm cố lấy dũng khí nói

Lãnh Hàn Phong cười lạnh: ‘ đã có gia đình sao không nói, đùa tôi như vậy em vui lắm sao?’

Thiên! Là anh ra điều kiện với cô trước mà? Đỗ Nhã Tâm giận dữ quát: ‘ Anh điên hả? tôi đùa anh khi nào? Điều kiện cũng là do anh đưa ra! Tôi không có xách dép chạy theo anh.....um.....um.....’

Lời của cô liền bị môi anh chặn lấy, hung hãn hôn mạnh. Đỗ Nhã Tâm mắt mở lớn nhìn anh không thể tin được.

Cảm thấy cô không tập trung, tay Lãnh Hàn Phong siết mạnh lấy bên eo cô khiến cô vì đau mà há miệng, anh liền thừa cơ đưa lưỡi vào càn quét dữ dội.Đỗ Nhã Tâm hô hấp khó khăn, hai tay nắm mạnh lên ngực anh, cố hết sức đẩy ra

‘ Um.....mmm’

Miệng vẫn cuồng dã hôn, tay anh nhẹ nhàng dò xét lên ngực cô, có ý đồ mở từng nút áo sơ mi. Đầu Đỗ Nhã Tâm “ uynh” lớn! Không được! Cô dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh anh ra, miệng được giải thoát cô thở hổn hển, ánh mắt giận dữ nhìn sang anh. Người Lãnh Hàn Phong lúc này toát ra hàn băng lạnh người, ánh mắt chưa đầy lửa giận cùng lửa tình.Anh không để ý đến tâm trạng của cô, người tiến tới ôm lấy Đỗ Nhã Tâm.cô gầy dựa hết sức, nước mắt không kiềm được chảy ra.hét lên: ‘ Một lần là đủ rồi!’

Lãnh Hàn Phong nghe cô nói vậy liền cứng đờ người thả cô ra: ‘ ý em là sao?’

Cô không trả lời cảm phần nhìn anh, nước mắt liên tục chảy ra không ngừng, tâm cũng theo đó mà đau đớn. Lãnh Hàn Phong nhếch môi: ‘ Đúng rồi, người đã có gia đình như em sao dám để nam nhân khác đụng vào. ‘ anh dừng lại, mắt trở nên lạnh lẽo tàn khốc: ‘ Nhưng em nên nhớ lần đầu tiên của em là của tôi!’

Ba! Đỗ Nhã Tâm không nén được tức giận tát anh một cái thật mạnh, nhưng đau là chính ở lòng của cô, không đau bằng những gì cô đã chịu. Cô lau nước mắt, không thèm nhìn anh mở cửa xe rời đi.

AAAAAAA! Lãnh Hàn Phong tức giận hét lớn, tay thành quyền đâm vào cửa kính xe, kính rạn nứt, tay chảy máu nhỏ từng giọt nhưng Đỗ Nhã Tâm bước đi trên con đường dài vắng vẻ, nước mắt rơi là chảy.lại giống năm năm trước, một mình một cô đơn cùng nước mắt lang thang trên đường dài ánh đèn Bắc Kinh! Lời nói của anh như mũi dao đâm sâu vào tim cô. Hà cơ phải nhắc lại, hà cơ phải nói thẳng ra như vậy.đêm đó là “ không ý muốn” Ký ức năm nămnhư chỉ mới đây.....hiện về rõ ràng trong đầu đón....

Khi vừa tốt nghiệp Đại học Đài Bắc ra trường, Đỗ Nhã Tâm đã chuyển đến sống cùng Lãnh Hàn Phong. Đỗ Nhã Tâm quen anh khi anh học năm cuối Đại Học, anh sau khi tốt nghiệp tự lập sự nghiệp riêng cho bản thân, không nhờ cậy bất cứ ai. Tài giỏi, đẹp trai anh khi còn học đến khi đi làm vẫn không thoát được sự đào hoa. Đỗ Nhã Tâm quen và chung sống với anh được hai năm.

Cuộc sống của họ rất ấm áp hạnh phúc, thế nhưng trong niềm hạnh phúc đó là một sự thật không ai biết. Giữa họ có một quy định đáng sợ, chính là ‘ không được phép yêu đối phương’. Cô cười khẩy, cũng đúng thôi, anh bị bạn gái bỏ rơi mà tìm đến cô, cô thì vì suốt cuộc đời không hề được sống trong tình yêu thương, một cô bé mồ côi cần bám lấy sự ấm áp. Cả hai tìm đến nhau như vậy, không yêu nhưng sống cùng, không yêu nhưng cảm thấy vui vẻ, không yêu nhưng bớt đi cảm giác cô đơn. Thế nhưng chữ ngờ không ai biết trước...

Chương 5: Quá Khứ (1)

Đỗ Nhã Tâm từ công ty sau khi tan ca vội vội vàng vàng chạy xe đến siêu thị, mua linh tinh vài thứ đủ để làm một bữa tối. Sau khi về đến nhà, cô lại hối hả không kịp thay đồ mà bắt tay vào nấu bữa tối, vừa rửa rau cô vừa nhìn đồng hồ. Đã 6 giờ tối, đoán anh cũng chắc đang trên đường về, cô vui vẻ làm thức ăn, dọn sẵn ra bàn. . . rồi vào phòng lấy đồ đi tắm.

Nước ấm xả vào người làm cho đầu óc cô nhẹ hẳn, sau ngày làm việc vất vả giờ cũng cảm thấy thư thái thoải mái. Từ phòng tắm đi ra, trên đầu là chiếc khăn lông màu hồng quấn quanh, cô đi xuống phòng khách liền giặt mình khi thấy Lãnh Hàn Phong ngồi đó, mắt cười nhìn cô.

‘ Anh về khi nào?’ – tay lau lau tóc, đi tới cười hỏi

‘ Mới thôi!’

‘ Ăn tối chứ?’

‘ Tất nhiên!’ - anh đứng lên, người cao lớn hơn cô một cái đầu choàng lấy vai cô đi vào nhà bếp. Nhìn thức ăn đầy đủ trên bàn, anh cười đến híp mắt: ‘ Hôm nay em về sớm sao?’

Đỗ Nhã Tâm lắc đầu: ‘ Không! Em tan đúng giờ, lại vội vàng đi mua tý đồ. Thức ăn chắc đạm bạc hơn mọi khi!’ Mấy hôm nay cô bận bên phòng thiết kế, không có đi siêu thị mua sẵn đồ ăn để trong tủ lạnh. Thói quen của cô là như vậy, vì sẽ rất tiện nếu có về muộn cũng có thể làm được bữa tối.

Lãnh Hàn Phong ngồi xuống, mỉm cười nhìn từng món, tay động đũa gắp lên món gỏi cá mình thích: ‘ ngon nha!’

‘ em nấu sao không ngon được’ - cô tự tin, sau đó nói: ‘ Có cần bắt nóng canh lại hay không? Em sợ nguội rồi!’

Lãnh Hàn Phong lắc đầu, cầm tay cô kéo ngồi xuống bên cạnh: ‘ Không sao! Do em nấu thì lạnh nóng gì cũng ngon’

Cô cười thành tiếng, đánh nhẹ anh một cái: ‘ Khéo nịnh, em không bỏ đói anh đâu mà lo!’

‘ Công việc của em dạo này thế nào?’ - anh vừa ăn vừa chuyển đề tài

‘ Tốt nha! Vài hôm nữa em phải nộp mẫu thiết kế mới, chắc lại bận lắm đây. Ngày mai là chủ nhật, anh cùng em đi siêu thị mua đồ dự trữ nha?’ – cô gấp thức ăn sáng chén anh, nói.

Lãnh Hàn Phong không chút suy nghĩ trả lời: ‘ Thật xin lỗi, mai anh bận rồi’

Cô nghe thấy rất không vui. Cả một tuần chỉ được một ngày ở nhà, muốn cùng anh đi đâu đó, cho dù là siêu thị cũng được... thế nhưng Đỗ Nhã Tâm ngoài mặt vẫn tươi cười: ‘ Không sao! Anh bận mà! Em có thể đi cùng Đình Lâm’

‘ Ủ! Mà em cũng không cần nhất thiết phải mua đồ để sẵn đâu, đi làm về muộn thì ra nhà hàng ăn cũng được.’

‘ Thôi! Bên ngoài chắc gì sạch sẽ, mà em cũng thích nấu nướng.’ – cô lắc đầu

Lãnh Hàn Phong nhìn cô thật lâu sau đó thờ dài. Cô thấy anh rất khác lạ liền lo lắng hỏi: ‘ Anh sao vậy? công việc mệt lắm sao?’ Công ty anh đang dần phát triển mạnh, lãnh đạo như anh chắc phải lo rất nhiều việc. Mà cô lại không giỏi về kinh tế nên không thể giúp được gì. Chỉ có thể giúp anh chuẩn bị vài món ăn ngon tạm bỏ sau giờ làm việc. Thấy mặt cô hiện rõ vẻ ấy nãy anh bật cười, xoa đầu cô: ‘ Anh không sao! Công việc bận chút ít thôi. Em lo cho em đi, đừng thức khuya nữa.’

Đỗ Nhã Tâm chu miệng gật gật đầu.

Dùng bữa tối xong, hai người ngồi tại phòng khách ăn trái cây cùng nhau xem tivi. Đỗ Nhã Tâm xem chương trình phim gì mà cười ôm bụng ngất tới ngất lui, Lãnh Hàn Phong đọc báo cũng không được yên với tiếng cười trong trẻo của cô, nhíu mày nhìn sang suy nghĩ gì đó liền lấy gối đặt ngay lên đùi cô, thân nhiên nằm xuống, nhắm mắt, tựa tiểu phi tiểu thử đều. Đỗ Nhã Tâm đang cười liên tròn mắt nhìn anh: ‘ anh mệt thì vào phòng ngủ sớm đi!’

‘ anh thích nằm thế này’ nói xong sau đó cầm lấy tay cô trở trước ngực mình, hơi thở đều đều phả ra tựa như hải long, ngực theo đó phồng lên phồng xuống nhịp nhàng. Đỗ Nhã Tâm tìm đập loạn xạ nhìn tay, xong chuyển sang nhìn khuôn mặt của anh. Tiếng phim truyền hình vẫn phát ra vang vọng nhưng không được để ý, Đỗ Nhã Tâm thân thờ nhìn anh như bị thôi miên, tay kia bất giác đưa lên vuốt nhẹ hàng lông mi của anh. Nam nhân như anh thật hiếm, da trắng, mày kiếm, lông mi lại dài cong vuốt khiến nữ nhân cũng phải ganh tỵ, chiều cao ký tưởng, thân hình cân đối...

‘ Đừng bị anh mê hoặc chứ!’ - anh bất ngờ mở miệng khiến cô kinh hãi há mồm, tay vội thu về, hai má nóng lên.

‘ Đồ tự kỷ!’ – cô lườm anh một cái rồi nhìn lên màn hình.

Lãnh Hàn Phong suy nghĩ gì đó mới hỏi: ‘ Tâm Tâm, sao em không tìm bạn trai đi?’

Đỗ Nhã Tâm nhìn anh cười: ‘ em có rồi, không phải là anh sao?’

‘ anh không phải, em biết rõ chúng ta không phải mà.’ – mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng cô nói.

‘ Em...’ - cô ngập ngừng

‘ Chúng ta không yêu nhau!’ - anh như nhắc nhở: ‘ em đừng vì anh nữa, thử tìm một người để yêu đi, cảm giác sẽ hạnh phúc hơn khi ở bên anh’

Nghe anh nói vậy Đỗ Nhã Tâm cười yếu ớt: ‘ em quên mất giữ chúng ta có quy ước ấy.’ nhưng sau đó lại tươi tỉnh, cười đến vui vẻ đánh mạnh vai Lãnh Hàn Phong, kéo anh ngồi dậy: ‘ Nha! Em đợi đến khi anh có người yêu về ra mắt em đã, đến lúc đó tìm bạn trai cũng chưa muộn. Em không giám vượt mặt anh đâu nha! Xinh đẹp như em biết bao nhiêu người xếp hàng đợi sẵn, chỉ là.....chỉ là đợi ông anh Lãnh Hàn Phong của em có bạn gái sau đó em mới giám, hìhì!’

Nhìn cô cười tít mắt, anh thở dài cười lắc đầu, đứng lên: ‘ Cũng không lâu đâu!’ nói xong anh đi về phòng. Lãnh Hàn Tâm nụ cười cứng ngắt tay run run cầm điều khiển chuyển kênh liên tục, miệng luyên thuyên như không có chuyện gì: ‘ Sao chẳng có kênh xem, phim vui khi này hết rồi.’

Ngày hôm sau, hôm sau nữa...

Đỗ Nhã Tâm ngồi tại bàn làm việc, cười nói vui vẻ với mấy đồng nghiệp bên cạnh...

‘ Làm việc đi!’

Nghe tiếng quát lớn của trưởng phòng, cô cùng mấy người khác le lưỡi, ngồi lại đứng tư thế, bắt tay làm việc của mình. Vị trưởng phòng già dặn bắt đầu công cuộc đọc bài diễn thuyết xưa như trái đất ‘ Nhiều người tìm không được công ăn việc làm, công lưng ra giành mướn bán thuê, tiền không đủ nuôi bản thân.....còn các người, có sẵn việc tốt lại rảnh rỗi buồn chuyện, suốt ngày ông này bà nọ, nam nhân này soái ca nọ. Tôi nói cho mà biết, có chồng làm gì? Chuốc cái họa vào thân, ở không không sung túc vui vẻ hơn sao?’

Ni Ni ngồi bên, lén bĩu môi lườm lườm thăm thì ‘ có bài đọc hoài, đọc đến nỗi tôi về mơ ác mộng’

‘ Đỗ Nhã Tâm’ – trưởng phòng kết thúc diễn thuyết, gọi to tên Đỗ Nhã Tâm khiến cô giật mình đứng lên: ‘ Vâng trưởng phòng!’

‘ Đem những thiết kế tôi đưa xuống phòng tập đi!’

‘ Vâng!’

Thấy bóng bà ta khuất dần, Ni Ni đứng lên nhái lại: ‘ Nhiều người tìm không được công ăn việc làm....’

‘ Haha’ – cả phòng cười vang. Ni Ni lại tiếp tục, vẻ mặt đầy thông cảm: ‘Người ta nói quả không sai, khi con người từ thanh niên sung sức chuyển sang giai đoạn trung niên sinh lý sẽ thay đổi, Trưởng phòng chúng ta là một đại diện nha, đã vậy còn là một bà cô mang chủ nghĩa độc thân sẽ càng dễ cáu gắt hơn!’

‘ Đúng đúng! ‘ mọi người đồng thanh. Đỗ Nhã Tâm đứng bên cạnh thúc vai Ni Ni: ‘ nói ít lại!’ rồi sau đó cầm mẫu thiết kế rời khỏi phòng, bên trong vẫn ồn ào, mỗi lúc một náo động hơn.

Đỗ Nhã Tâm đi vào phòng tập, thấy không khí rộn rã cô rất háo hức. Cô chỉ mới vào làm việc hơn một năm, chăm chỉ một chút nên lên được chức phó phòng thiết kế, cũng chưa đích thân tham dự ở nơi này. Dù như vậy cô cũng không ngừng cố gắng, thiết kế thời trang là đam mê lâu nay của cô, nhất định cô sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

Đang đứng nhìn quanh, Đỗ Nhã Tâm nghe thấy ai gọi mình liền quay đầu lại, thì ra là Bách Hợp, người mẫu mới vào được nửa năm, rất thích nói chuyện mới cô, hai chị em đôi khi cũng có hàn huyên với nhau nên có thể gọi là rất thân ái?

‘ Chi xuống đưa mẫu về à?’ -Bách Hợp lại gần hỏi

‘ ù! Em tập xong rồi?’

Hai người cùng đi cùng nói chuyện: ‘ Vâng! Em chuẩn bị về. Còn chị?’

‘ Chị đưa xong giải quyết chút vấn đề tại phòng rồi mới tan ca.’

Bách Hợp cười tỏ vai cô: ‘ Vậy em đi trước nhé, khi khác chị em mình nói chuyện!’

Đỗ Nhã Tâm gạt đầu tay vẫy vẫy rồi tiến lại gần đám đông phía trước.

Mãi mê làm việc, về đến nhà cũng đã 6 giờ tối. Cô nhìn nhà vắng tanh, mệt mỏi đi tắm cho mát, song trở ra bắt đầu nấu nướng. Thói quen của cô cứ lặp đi lặp như vậy lâu nay, ở cùng anh liền trở nên thường siêng hơn. Com nước dọn sẵn.....Đỗ Nhã Tâm đợi chờ ở sofa phòng khách, mắt không ngừng nhìn đồng hồ.....trẻ thế này mà anh chưa về chắc có lẽ tiếp khách rồi. Từ bên ngoài nhìn vào khoảng không ở phòng bếp, cô thở dài đứng lên đi tới lấy

tất cả bỏ bảo hộp cất tủ lạnh rồi đi về phòng mình. Ngồi xuống bàn làm việc, Đỗ Nhã Tâm liền tập trung vào vẽ...

Cạch! Nghe tiếng mở cửa, Đỗ Nhã Tâm liền thả bút chạy ra, nhìn anh đi vào có vẻ không vững, người lại mang đầy mùi rượu liền đến đỡ lấy: ‘Ồn chứ?’

Lãnh Hàn Phong cười nhợt nhã, đẩy tay cô ra tự mình đi về phòng. Đỗ Nhã Tâm dáng hình cô đơn nhìn theo, đáy lòng nổi sóng. Cô chạy vội vào phòng bếp, làm một ly chanh nóng đem vào phòng anh, nghe tiếng nước chảy biết anh đang tắm nên đặt ly nước lên bàn nói lớn: ‘em có làm chanh nóng để sẵn trên bàn, anh uống đi rồi ngủ, cần gì thì gọi em!’ Nói xong, cô đứng nhìn cửa phòng tắm vẫn yên lặng, thờ dài trở ra.

Màn đêm bao phủ, chỉ có ánh sáng heo hắt của ánh trăng chiếu vào. Đỗ Nhã Tâm mặc áo ngủ mỏng manh đứng ở ban công, ánh mắt chứa bao nhiêu tâm sự, ba năm rồi, vẫn không quên được sao?

Có một chiếc áo khoác nhẹ trên vai, cô giật mình ngược nhìn người đang đứng trước mặt: ‘Phong!’

‘Sao chưa ngủ?’

Cô cười: ‘Không buồn ngủ! anh uống nước chanh chưa? Trong người thế nào?’

‘Rồi! anh ồ!’

Lãnh Hàn Phong ôm vai cô ngồi xuống ghế dài nhỏ. Ánh mắt anh xa xăm nhìn về khoảng không tăm tối! Đỗ Nhã Tâm tựa vào vai anh, nhẹ nhàng lên tiếng: ‘Phong! Có phải có chuyện gì không?’

‘Không có!’

‘em thấy anh dạo này rất lạ! Công ty gặp khó khăn sao?’

Lãnh Hàn Phong thờ dài, hôn lên trán cô, ôm lấy người cô: ‘Không có chuyện gì đâu! Em nhạy cảm quá rồi!’

Đỗ Nhã Tâm nhắm mắt lại, cười như không cười hưởng thụ độ ấm của cơ thể anh. Cô biết, anh có tâm sự nhưng anh trước giờ vẫn vậy, không thích nói ra. Trong lòng bỗng có cảm giác lo sợ, cô cũng không hiểu tâm trạng hiện giờ của mình là từ đâu mà có, nhưng cả giác đó ngày càng mãnh liệt hơn. Nếu như, người đó trở lại...

Những ngày tiếp theo không có gì thay đổi, cuộc sống trở lại bình thường. Như một quy luật của nó, cả ngày cả hai người đi làm, chỉ gặp nhau được trong bữa cơm tối ấm cúng. Nhưng Đỗ Nhã Tâm vẫn không thoát được nỗi lo cố tăng lượng công việc.

‘Nhã Tâm!’

Đỗ Nhã Tâm đang làm việc nhìn lên, thấy Bách Hợp đứng ngoài cửa, cô nhú mào đứng lên đi ra

‘Có chuyện gì sao?’

‘Em nghe nói những mẫu thiết kế của chị đã được chọn để thể hiện trong góc tạp chí “thời trang theo mùa” lần này.’

Đỗ Nhã Tâm nghe vậy mừng quýnh lên, ôm lấy Bách Hợp, vui vẻ cười thành tiếng: ‘a, thật sao?’

‘Vâng!’ - thấy cô thiếu điều muốn nhảy cẫng lên, Bách Hợp kéo cô ngồi xuống ghế gần đó: ‘Chị đã cố gắng rất nhiều, tất nhiên phải được chọn! Em cũng rất thích mẫu của chị, rất ấn tượng!’

‘Cảm ơn em!’ – Nhã Tâm vui vẻ hẳn ra, tâm trạng tốt lên một phần. lâu nay cố gắng như vậy, cuối cùng cũng được chọn. Phải nói với Phong mới được. Không! Phải mua đồ về làm tiệc, haha! Tối nay cô sẽ làm những món ngon, những thứ Phong thích. Anh gần đây có vẻ hay lo lắng suy nghĩ, thử làm gì đó cho anh vui lên một chút!

Vì sự kiện đáng vui mừng này, Đỗ Nhã Tâm xin trường phòng được về sớm một chút. Cô phấn khởi đi siêu thị chất đồ đầy xe, ai thấy cũng giật mình. Thanh toán xong, cô cố gắng xách 3 đến 4 bao đồ ra xe. Vừa đi trên đường vừa nghe đài, vừa hát theo vui vẻ.

Nấu biết bao nhiêu món ngon đặt trên bàn, cùng với nến thơm, bên cạnh là chai rượu vang, mọi thứ đều chuẩn bị cho bữa tiệc hai người... Đỗ Nhã Tâm nhìn đồng hồ, cười cười đi ra phòng khách ngồi xem phim, đợi Lãnh Hàn Phong trở về.

Tiếng truyền hình tivi rộn rã, kèm theo đó là những tiếng tích tắc báo giờ của đồng hồ xinh xinh trên bàn. Đỗ Nhã Tâm bây giờ không tập trung vào một cái được nữa, cô liên tục liếc nhìn đồng hồ... đã qua mười giờ... nhưng cánh cửa chưa lần nào được mở ra, đồ ăn đã bị nguội mất. Cô tự an ủi lòng mình, có lẽ công việc quá bận nên anh chưa thể về, Phong là người của công việc của sự nghiệp về muộn là lẽ đương nhiên.

Hàng giờ trôi qua, đã đến gần mười hai giờ, Đỗ Nhã Tâm sốt ruột đứng lên đi qua đi lại, tay chân đều căng thẳng, tim đập hỗn loạn. Không biết xảy ra chuyện gì không? Mọi khi anh chưa từng về trễ như vậy, gọi điện thoại cũng không được.

Đang đứng ngồi không yên, tiếng chuông cửa làm Đỗ Nhã Tâm giật mình, vội vàng chạy ra mở

‘Phong sao muộn’

Lời chưa nói xong, cô sững sốt nhìn bác bảo vệ đang đỡ Lân Hàn Phong say mềm không còn tỉnh táo. Đỗ Nhã Tâm vội đỡ lấy anh: ‘ Sao lại thành thế này?’

Bác bảo vệ tốt bụng nói: ‘ Tôi thấy cậu ấy bước đi loạn choạng sắp ngã từ chiếc taxi xuống nên liền vội ra đỡ. Cô đi vào trong được không?’

Đỗ Nhã Tâm gật đầu: ‘ Dạ được, cảm ơn bác, phiền bác quá!’

‘ Không sao!’ nói xong ông rời đi.

Đỗ Nhã Tâm ôm lấy Lân Hàn Phong đỡ vào nhà, cố giữ vững anh để đóng cửa lại. Thân hình nam nhân khác hẳn nữ nhân, anh nặng như vậy cô cố hết sức mới có thể đưa anh về phòng. Thả anh nằm trên giường, Đỗ Nhã Tâm ôm ngực thở hổn hển. Ổn định lại nhịp thở, cô chạy vào phòng tắm những khăn nóng ra giúp anh tháo những thứ không cần thiết trên người, lau khô.

Cô vừa lau vừa lầm bầm trách mắng: ‘ Sao lại uống say như vậy? muốn hại chết dạ dày chắc. Say đến nỗi trời trăng mây gió thế nào cũng không biết, trước giờ không có tình trạng như thế này.’

‘ Um...’ - nghe thấy anh động tĩnh, Đỗ Nhã Tâm vỗ vỗ mặt anh: ‘ Phong...’

Lân Hàn Phong đột nhiên cầm chặt lấy cổ tay cô, mắt mở ra mơ màng nhìn: ‘ Liên...nhì!’

Nghe thấy tên này cả người Đỗ Nhã Tâm đông cứng. Liên nhì? Cô gợn dử quát: ‘ em không phải Tuyết Liên, anh tỉnh táo lại chút đi! Umm...’

Mọi bị chặn lại đột ngột. Lân Hàn Phong trong cơn say, bá đạo ôm lấy cô, hôn nhiệt tình....Đỗ Nhã Tâm còn bất ngờ, cả người cứng như đá tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt kẻ sát của anh.....Lúc lấy lại tinh thần, cô không biết từ lúc nào mình đã bị anh đè nằm phía dưới thân.

Đỗ Nhã Tâm cố dẩy dựa, hai tay quơ loạn đẩy anh ra: ‘ um...’

Lân Hàn Phong dường như không còn tỉnh táo được nữa, tay bắt đầu di động lên ngực cô, nhẹ nhàng xoa lấy....Đỗ Nhã Tâm cả kinh hất tay anh ra. Không được, tuyệt đối không được! Cô vùng vẫy bao nhiêu thì Lân Hàn Phong càng càng hăm bầy nhiêu. Sức phụ nữ nhỏ bé yếu ớt như cô sao có thể so với sinh lực nam nhân của anh. Đỗ Nhã Tâm bất lực ảm ức nhìn anh bá đạo hôn mình, quần áo lần lượt bị xé bỏ mà lòng đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Quá Khứ (2)

Đỗ Nhã Tâm cố lấy chân đạp đẩy thân hình cao lớn phía trên, tay đánh liên tục vào ngực Lân Hàn Phong.

Lân Hàn Phong nhìn cô, trong mắt chưa đầy đục hóa nóng rực, giọng khan khan: ‘ Liên nhì, anh muốn!’

Ầm...Như có tia sét đánh thẳng vào đầu vào tim của Đỗ Nhã Tâm. Cô cư nhiên là thể thân của Tuyết Liên.....cô không phải.....Đỗ Nhã Tâm mở miệng muốn nói liền bị anh cúi xuống hôn lấy, tay không ngừng xoa nắn ngực cô.....lưỡi theo đó đi vào miệng quấn lấy lưỡi cô, càn quấy quét hết những ngọt ngào trong đó. Đỗ Nhã Tâm nước mắt rơi ướt gối, tâm không ngừng có thất dử dội. Lần đầu tiên, cô có thể cho anh nhưng tuyệt đối không thể trở thành Liên Nhì của anh. Ba năm nay, ở bên cạnh anh là Đỗ Nhã Tâm, không phải Lê Tuyết Liên....anh cư nhiên say vì cô ta, ôm lấy cô cũng là mang bóng hình cô ta...

Lúc anh đi vào cô, phá vỡ thứ quan trọng cô giữ lấy lâu nay, dưới đau nhưng không bằng tim đau, nước mắt như vậy không ngừng tuông rơi, miệng oán hận: ‘ Lân Hàn Phong! Đi ra ngay cho tôi!’

‘ Liên nhì!’ – anh gọi nhẹ nhàng, không để ý đến đau đớn của cô, thân bắt đầu di chuyển.

Đỗ Nhã Tâm đau đến nỗi khóc thành tiếng nấc, hai bàn tay bấu lấy lưng anh chảy máu.....cuối cùng vẫn là thể thân?! Thấy cô khóc, Lân Hàn Phong ôm lấy mặt cô, hôn nhẹ nhàng lên nước mắt: ‘ Liên nhì ngoan, một lát sẽ hết!’

Ôn nhu như vậy, nhẹ nhàng như vậy.....không đối với cô mà đối với người quá khứ. Yêu sâu đậm như vậy sao? Còn cô? Cô thể nào.....ba năm không đủ đối lấy một mối tình một năm của anh? Bây giờ cô muốn ngắt sủ thậm chí muốn chết đi! Chết cho bớt cái nhục, chết đi để còn cái tâm đáng giá của nó.

Đỗ Nhã Tâm nhắm mắt lại, thả lỏng bản thân mặc anh cường bạo ra vào, cố gắng không để ý, cố gắng nghĩ mình nằm mộng nhưng tim vẫn cứ buốt lên lạnh ngắt...

Cái nắng buổi sáng chiếu vào trên giường...hai thân thể lả lợ nằm cách xa nhau...nhìn vào có cảm giác bẽ tắc. Lãnh Hàn Phong mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đầu đau buốt. Anh khó chịu mở mắt.....giật mình...đập vào mắt anh là Đỗ Nhã Tâm cuộn mềm nằm cong người ở sát phía giường.....anh hoài nghi nhìn xung quanh, nhìn xuống đất áo quần mọi nơi, cố hoài niệm về kỷ ức mới mẻ lúc tối. Lãnh Hàn Phong tròn tròn mắt, hai tay run run ôm lấy đầu mình bức tốc bức óc....aaaaaaa.....anh đã làm gì thế này.....hai năm ở chung không đụng chạm.....bây giờ.....anh....Chết tiệt!

Đỗ Nhã Tâm bị tiếng động bên cạnh làm thức dậy, cô mơ hồ mở mắt.....cả hai bốn mắt nhìn nhau...ngạc nhiên, đau thương, hối hận, đáng tiếc.....đều được bộc lộ ra.

Lãnh Hàn Phong vội mở miệng: ‘ Anh.....xin lỗi.....anh sẽ...’

‘ Không cần!’- Cô liền cắt ngang: ‘ bắt cần thôi!’

Lãnh Hàn Phong ngạc nhiên nhìn cô không thể tin được. Cô thế nhưng trước hoàn cảnh này lại có thể dễ dàng nói như vậy. Anh vì say mà hành động bông bột...nhìn cô thư thái rồi đi như không có việc gì to tát.

Đỗ Nhã Tâm quán chần quanh người đi về phòng, dù sao nhà cũng chỉ có hai người, không cần ngại!

Thay đồ xong, Đỗ Nhã Tâm như thường lệ vào phòng bếp làm bữa ăn sáng, nhìn những thứ bày trên bàn lòng cô chợt lạnh, cười khẩy dọn đi, đổ tất cả vào trong thùng rác. Xem như bỏ tiền từ thiện vậy! Lãnh Hàn Phong uể oải đi ra, đầu đau cùng chóng mặt vô cùng. Nhìn cô loay hoay lo bữa sáng, anh ấy náy ngồi xuống: ‘ Tâm Tâm, chúng ta cần nói chuyện một chút.’

Lưng cô đối mặt anh, tay vẫn không ngừng chiến tranh: ‘ Nếu vấn đề tối qua thì không cần. Em không để ý anh để ý làm gì. Dù gì cũng mất, cho anh hay cho ai cũng vậy.’

‘ em...’

Cô quay lại nhìn anh tươi cười, hoạt bát như thường này: ‘ ăn sáng rồi đi làm, sáng nay em có rất nhiều việc nha!’

‘ Ân!’ – anh cho dù có để bụng mà cô trốn tránh thì cũng không thể giải quyết được gì, buồn bực cuối xuống ăn sáng.

Đỗ Nhã Tâm nhận ra biểu hiện trên mặt anh liền cười đến tít mắt: ‘ Anh đâu phải chưa từng ôm phụ nữ, không cần để ý vấn đề của em đâu.’

‘ Nhưng còn sau này.....’

‘ Sau này hẳn nói, em không muốn anh gánh trách nhiệm, anh còn phải lấy vợ sinh con nữa chứ.’ – cô rộn rã nói

‘ Tâm Tâm, anh xin lỗi.’

Đỗ Nhã Tâm bất thành linh ngừng cười nhưng liền tỏ vai anh: ‘ Ấy da! Đừng để ý, em xem như nhận lời xin lỗi của anh!’

Sau đó cả hai ăn sáng, không ai nói với nhau một lời nào nữa....không khí cố bảo hòa ở trạng thái tốt nhất.....cho đến khi hai người tách ra hai hướng đi làm khác nhau.

Đỗ Nhã Tâm thần thờ ngồi nhìn màn hình máy tính trên bàn làm việc, tâm hoàn ý loạn. Cô liệu có thể giả vờ được bao lâu? Che dấu trái tim thương tổn này đến khi nào? Cười khẩy! Đỗ Nhã Tâm cảm thấy nhục nhã cho bản thân, lần đầu tiên của mình lại có thể bị cho thay thế thành người khác. Có người phụ nữ nào ngốc nghếch như cô, không những không đòi lại công bằng mà còn tỏ ra không có việc gì lớn lao. Tuyết Liên, xem ra từ trước đến nay tôi là vật thay thế lâu như vậy, khờ khạo chính mình không muốn nhận ra điều đó. Người khiến cho Phong trở nên mất bình tĩnh như vậy chỉ có chị, phải chăng chị đã quay về làm khuấy đục giấc mơ tôi cố gắng gìn giữ lâu nay?

Sau khi làm xong công việc của mình, Đỗ Nhã Tâm tan làm và theo thói quen vào siêu thị mua vài thứ về nấu ăn. Kéo chiếc xe đẩy đằng trước, cô lơ là nhìn mình trong gương lớn của siêu thị...mới giật mình nhận thấy ra mình gầy đi không ít! Thở dài một hơi, cô bỏ đại vài thứ vào trong xe rồi nhanh chân ra quầy tính tiền.

Về đến nhà, Đỗ Nhã Tâm nhanh chóng tắm cho mát người, dội đi những lo toan trong lòng rồi mới bắt tay vào bếp. Cắt rau, làm cá, vo gạo...cô rất vui vẻ khi làm những công việc này. Phong có lần từng nói, cô rất đam mê, ai cưới được cô sẽ là người có phúc nhất, hạnh phúc nhất và đặc biệt ko sợ bị đối. Đỗ Nhã Tâm đang cười, nhớ lại lời anh mà chưa xót, cô đã muốn người anh nói đến chính là bản thân anh.....nhưng xem ra cô mơ tưởng quá nhiều!

Đang thái cà rốt, nghe tiếng cạch mở cửa, Đỗ Nhã Tâm vui vẻ chạy ra: ‘ Pho...ng...’ cái tên cô muốn gọi liền như bị chặn lại tạo thành thanh âm đứt quãng.

Đỗ Nhã Tâm cười cứng ngắt, mắt đau đầu nhìn một nam một nữ trước mặt mình. Cô đưa ánh mắt sang nhìn Lãnh Hàn Phong...anh có thể giải thích ko? Đó là câu cô muốn nói ra nhưng lại bị mắc tại cổ họng đến đau đứt ra.

‘ Chào.....!’ – nữ nhân trong chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy công sở ôm sát người, khuôn mặt xinh đẹp kiêu diễm tiến lên trước niếm nở đưa tay ra trước mặt cô.

Đỗ Nhã Tâm cứng ngắt đưa ra bắt lấy, cô dù muốn hay ko cũng ko thể từ chối: ‘ chào chị! Tuyết Liên!’

‘ Cô biết tôi?’- nữ nhân xinh đẹp kinh ngạc mở lớn mắt nhìn Đỗ Nhã Tâm sau đó nhìn sang Phong. Anh không nói gì chỉ đi thẳng lại ghế ngồi xuống, như thể mọi chuyện đều không liên quan đến anh, hoặc giả tình huống hai người gặp nhau này cũng không có gì là quan trọng.

Đỗ Nhã Tâm cười ngốc nghếch, mắt đảo qua đảo lại như suy nghĩ gì đó rồi gãi đầu mở miệng: ‘ vâng! Em là em gái nuôi của anh Hàn Phong, cũng là học muội của anh ấy, tất nhiên phải biết chị rồi.’ Cô cười vui vẻ, kéo tay Tuyết Liên ngồi xuống ghế: ‘ Chị ngồi đi, em đi lấy trà!’

Lãnh Hàn Phong nâng mi đầy kinh ngạc nhìn theo, cô sao có thể tỏ ra vui vẻ hóm hờ như vậy? Tuyết Liên không mấy để ý lắm, chuyển sang ngồi bên cạnh anh: ‘ Phong! Sao cô ấy lại ở đây?’

‘ À, thì cô ấy vốn sống ở đây mà.’ Anh trả lời lơ đãng

‘ Hai người sống chung sao?’- Tuyết Liên giọng đầy hoài nghi.

Lãnh Hàn Phong vừa gật đầu thì phía sau liền có âm thanh phát ra: ‘ em mới đi làm nên sống nhờ ở đây ạ’- Đỗ Nhã Tâm đặt tách trà xuống trước mặt Tuyết Liên.

‘ Em đang nấu bữa tối sao?’- Lãnh Hàn Phong không để ý câu nói của cô, chỉ lên tiếng hỏi

‘ Vâng!’ nhưng sợ không đủ cho ba người. Cô nói ở trong lòng mình.

Lãnh Hàn Phong nghe vậy cười nhìn sang Tuyết Liên, ánh mắt đầy tình cảm khiến cho Nhã Tâm cảm thấy mình buột giá: ‘ Em ở lại dùng cơm luôn. Tâm Tâm nấu ăn rất ngon!’

“ Đúng nha, chị dùng cơm luôn nhé, để em đi chuẩn bị. Nếu thấy lâu, chị có thể vào thư phòng đọc sách.” Nhã Tâm thân thiết cầm tay Tuyết Liên nói,

Lãnh Hàn Phong nghe vậy cười hào ý với cô, sau đó ôm lấy vai Tuyết Liên đi về thư phòng. Đỗ Nhã Tâm nụ cười cứng ngắt nhìn theo...

Cô biết, thức ăn sẽ không đủ dùng cho cả ba người. Tất nhiên, nếu cô thật tâm chuẩn bị thì sẽ không sao, nhưng... cô không còn nhã hứng đó. Thôi vậy. Sau khi chuẩn bị xong ổn thỏa, Nhã Tâm để lại trên bàn một tờ giấy ghi chú nhỏ.

‘ Đình Lâm đột xuất mời em dùng cơm, chắc có chuyện vui. Anh và chị ấy cứ dùng bữa tự nhiên. Chúc vui vẻ!’

Lãnh Hàn Phong nhíu mày đọc tờ giấy trong tay. Không trùng hợp vậy chứ?

Tuyết Liên lúc này ở sau đi tới, nhìn nhìn nói: “ cô ấy ý tứ!”

Lãnh Hàn Phong không nói gì thêm, chỉ cười nhìn cô rồi dắt cô đến phòng ăn. Thật sự vô tâm bỏ sau một cô gái nhỏ.

Đỗ Nhã Tâm một mình ngồi dưới nhà chờ đợi xe bus. Cô đảo mắt nhìn những cảnh vật quanh mình, bóng đêm mờ ảo, đèn điện từ các nhà cao tầng, từ các pub, từ các chiếc xe chạy ngang qua, chiếu sáng một vùng rồi biến mất. Ngồi đây làm gì? Cô tự hỏi mình. Cô không biết, cô chỉ biết mình không muốn ở lại đó, nơi có hai người họ. Trái tim không cho phép cô làm đau nó lần nữa... Bất lực, cô thật sự khủng hoảng...

Đi loanh quanh khắp nơi, Đỗ Nhã Tâm quyết định về nhà lúc 11h khuya. Mở cửa nhà, cô ló đầu vào như thám thính tình hình; nhìn ngôi nhà tối mịt, chỉ có vài thứ ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, Đỗ Nhã Tâm thở nhẹ ra nghĩ chắc anh với cô ấy rồi nhà rồi. Thả lỏng tinh thần, cô đi vào mở tủ giày để đặt lại giày vào đó thì thấy đôi guốc cao khoảng ba tấc màu đen được đặt ngay ngắn ở kệ riêng của Lãnh Phong. Đỗ Nhã Tâm thoáng giật mình, nhìn lên lầu nhíu mày suy nghĩ gì đó nhưng liền cười mĩa mai đi thẳng vào bếp, uống vội một cốc nước lọc, cố ổn định tâm tình.

Vẫn là sợ người khác phát hiện, Đỗ Nhã Tâm mím chặt môi cô gắng không gây tiếng động đi lên phòng mình. Bây giờ cô thấy cảm hận thiết kế ngôi nhà này đó là muốn về phòng cô thì phải đi ngang phòng Lãnh Hàn Phong. Chưa đi qua đến cửa phòng anh, Đỗ Nhã Tâm liền nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên trong...

‘ Phong, em không biết anh còn lưu những tấm hình kỉ niệm ta chụp ở trường lúc trước’ – Tuyết Liên giọng đầy vui vẻ

‘ Còn nhiều lắm...’- giọng anh trầm ấm vang lên, Đỗ Nhã Tâm dường như nghe rõ tiếng anh nhấp chuột máy tính. Cô không khỏi tò mò, không biết dừng khi nào ra cô tiến lại gần cánh cửa chỉ khép hờ, bên trong có thứ ánh sáng nhỏ của đèn neon, của chiếc laptop, có hai người ngồi cười nói vui vẻ bình luận về những tấm hình trên máy. Đỗ Nhã Tâm đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng, tỏ vẻ dịu dàng, môi cong ý cười rõ ràng của Lãnh Hàn Phong thì tim cô buột lên lạnh ngắt... Vui vẻ vậy sao? Hình như, anh chưa từng như thế với cô...

Đỗ Nhã Tâm cười cười, như có lòng tốt khép cửa giúp họ. Cô không cần tỏ ra lén lút về phòng nữa mà tự nhiên bước đi, khi đi được vài bước thì nghe tiếng gọi từ phía sau

‘ Tâm Tâm, sao em về muộn vậy?’ – Lãnh Hàn Phong nhíu mày nhìn bóng lưng của cô. Vừa lúc anh muốn đi uống nước, mở cửa liền thấy Đỗ Nhã Tâm. Giờ đã là 12h hơn, cô chưa lúc nào về muộn thế này, làm anh lo lắng này giờ...

Đỗ Nhã Tâm tỏ ra ngốc nghếch gãi đầu, miệng cười toe toét nhìn anh và cô gái mới bước ra: ‘ ha ha, em ở nhà Đình Lâm, xem phim với nó mà quên mất giờ giấc. Em gây tiếng động làm phiền hai người sau.’ Cô vội đưa ra vẻ mặt không thể nào, cô đâu có đụng vật gì nha...

‘ lần sau không được như tối nay, nếu đã muốn thì ở lại nhà Đình Lâm ngủ mai về, không thì điện thoại anh sang đón, sao có thể đi về một mình vào giờ này?’ – Lãnh Hàn Phong tỏ vẻ không hài lòng lên án.

Một đôi tay trắng nõn vòng lấy cánh tay Lãnh Hàn Phong, giọng cũng đầy quan tâm: ‘ Đúng vậy, em đừng làm cho anh ấy lo lắng như vậy. Đã lớn rồi còn gì?’

Lo lắng? Tôi còn nghĩ hai người quên mất người đang hiện diện trước mặt là tôi cơ đấy. Đỗ Nhã Tâm khẽ hừ lạnh trong lòng, tỏ ra hời hợt nói: ‘ Xin lỗi, sẽ không có lần sau.’ Rồi cô cười xua tay một cách tự nhiên: ‘ Muộn rồi, không phiền hai anh chị, ngủ ngon nha.’

Nói xong, Đỗ Nhã Tâm quay lưng bỏ về phòng, để đằng sau là Lãnh Hàn Phong đang cực kỳ khó chịu nhìn theo, tiếp đó là Tuyết Liên ánh mắt sắc lạnh như muốn chém cả người Đỗ Nhã Tâm ra làm đôi. Cô ta nũng nịu lắc tay Lãnh Hàn Phong: ‘ Phong, cũng muộn rồi, em ngủ ở đây được không?’

‘ Anh sợ em lạc chỗ. Để anh đưa em về’ – Lãnh Hàn Phong cười xoa má Tuyết Liên, kéo tay cô đi xuống lầu...mặc kệ vẻ mặt tỏ ra phật ý của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quá Khứ (3)

Từ hôm gặp Tuyết Liên tại nhà, Đỗ Nhã Tâm cũng không có thấy Lãnh Hàn Phong về nhà, trừ vài buổi tối anh cần lấy hồ sơ công việc thì hầu như anh ở cùng với Tuyết Liên.

Đỗ Nhã Tâm vừa nhai bánh mì, vừa uống một tách cà phê ngồi trước bàn làm việc. Rõ thật là, hôm qua chẳng bảo là không chọn hai mẫu mùa Đông này của cô sao? Giờ lại gọi điện thông báo cần nó, còn nói là nhanh chóng hoàn thành bộ sưu tập mùa Hạ để đăng ký dự thi vào hai tháng tới. Nha, ý tưởng của cô sắp bay mất rồi, dù sao gần đây tâm trạng cô không được tốt lắm, thêm ngủ lại ham ăn, đã vậy cảm thấy rất mệt mỏi. Lo lắng nhìn lịch bàn xem thử cô còn bao nhiêu thời gian cho công việc sắp tới thì thấy cái ô tròn khoanh đỏ vào một ngày, nhú nhú mảy như suy nghĩ gì đó... Đỗ Nhã Tâm giật mình cảm cuộc lịch lên nhìn chăm chú, lầm bầm...không phải chứ? Di Nguyệt một tháng nay không đến thăm cô, không lẽ cô bị bệnh gì? Tự sờ sờ lấy khuôn mặt của mình, véo véo, da thịt vẫn tốt mà...khí sáng thấy má môi hồng hào nha...Nhưng trễ đến một tháng, không được rồi cô phải đi khám, nếu có bệnh gì khó chữa thì phải viết gấp di chúc để lại...Nghĩ đến đây, Đỗ Nhã Tâm giật mình, cô bị điên rồi, nghĩ lung tung gì thế không biết. Mà có lập di chúc cũng chẳng có ma nào nhận. Thở dài một cái, cô quyết định chiều nay xin nghỉ sớm về đi thăm bác sĩ. Mấy năm nay cô có biết cái bệnh viện Đài Bắc nó như thế nào đâu? Xem như đi tham quan luôn... (thăm quan bệnh viện chắc chỉ có bạn Tâm nhà ta mới nghĩ ra được >><)

Đứng trước cổng lớn bệnh viện Đài Bắc, Đỗ Nhã Tâm há hốc miệng nhìn tờ giấy kết quả xét nghiệm trên hai tay đang run lẩy bẩy của cô. Đỗ Nhã Tâm – cô thể nhưng trúng thưởng độc đắc, a...không phải là mơ chứ? Cô hét to trong lòng, môi cong lên hết cỡ. Tay xoa lấy cái bụng vẫn còn bằng phẳng, cô có con, là của anh, cô đang rất vui!

Trên đường về nhà, trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói của bác sĩ: ‘Chúc mừng tiểu thư, cô đã có thai được 2 tuần, thời gian đầu nên chú ý, khi thai nhi tròn một tháng hãy đến kiểm tra lại sức khỏe và sự trưởng thành của đứa nhỏ. Một lần nữa chúc mừng cô cùng ông xã’ Mối của Đỗ Nhã Tâm tuy cong lên, nhưng lòng lại đang rất loạn, cô không biết có nên nói cho Lãnh Hàn Phong biết sự thật này hay không. Nhưng Tuyết Liên đã về, cô không thể để anh lại rơi vào hoàn cảnh như lúc trước. Đứa nhỏ này đến quá bất ngờ đối với cô, ngay cả anh cũng vậy...tất cả diễn ra đều do rượu mà thôi, với cả cô và anh đứa bé này là một món quà quá bất ngờ.

Đỗ Nhã Tâm vừa bước vào nhà liền kinh ngạc khi thấy Lãnh Hàn Phong đang ngồi đó, mắt nhìn từ ngoài cửa sổ chuyển sang nhìn cô. Đỗ Nhã tâm cười đi vào: ‘ anh về khi nào?’

‘ Anh về lấy thứ, có chuyện muốn nói nên đợi em về.’

Cô đặt túi xách, ngồi xuống ghế đối diện: ‘ Có chuyện gì sao?’

Lãnh Hàn Phong nhìn cô, nhíu mày: ‘ Trông vẻ mặt em không tốt? sao vậy?’

‘ không có gì!’- cô cười cười, sờ mặt: ‘ dạo gần đây hay thức khuya nên có chút buồn ngủ.’

‘ Đã bảo là không được ngủ muộn rồi sao em không nghe.’ – Lãnh Hàn Phong hơi nổi nóng

Cô lắc đầu, xem như không thấy biểu hiện của anh, vừa rót nước vừa hỏi: ‘ anh có chuyện gì thì nói đi.’

‘ Tâm Tâm’- anh gọi khẽ

‘ vâng?’- cô nhướn mi nhìn anh nghi hoặc. ‘ Anh hôm nay làm sao vậy, nói chuyện hình như không được tự nhiên...’

Lãnh Hàn Phong nghe cô nói, anh cười nhẹ lắc đầu, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô như muốn đọc điều gì đó. Còn Đỗ Nhã Tâm thì vẫn cứ chăm chú, như lắng nghe

‘Tuyệt Liên mang thai’

Đỗ Nhã Tâm tưởng mình nghe nhầm, chớp mắt hỏi lại: ‘anh nói gì cơ?’

‘anh nói Liên nhi mang thai’ - Lãnh Hàn Phong nói vẻ bình thản, không nặng nề, không tỏ ra kích động vui mừng ‘Anh sẽ cưới cô ấy’

Đỗ Nhã Tâm như không còn nghe được gì ngoài câu ‘Liên nhi mang thai’ hai bàn tay đang cầm ly nước của cô siết chặt. Hay thật, hôm nay cô có rất nhiều niềm vui, cô mang thai... còn anh thì đám cưới. Quả thật, không chuyện gì vui bằng rồi.

Lãnh Hàn Phong vẫn cứ nhìn cô như vậy, như đợi cô lên tiếng nói gì đó. Nhưng không có, Đỗ Nhã Tâm chỉ cười, thoát nhìn hình như rất vui vẻ, không hiểu sao lòng anh chùng xuống.

‘nha’ Đỗ Nhã Tâm đột nhiên lên tiếng: ‘Thế anh định khi nào?’

‘Anh...chưa rõ, anh chỉ mới nói với Tuyệt Liên, còn chưa nói lại với ba mẹ. Tuyệt Liên nói muốn em thiết kế cho cô ấy một bộ váy cưới’

Đỗ Nhã Tâm nhìn anh, ánh mắt hình như đã trở nên mơ hồ, cô chỉ có thể theo lý trí mà hành động: ‘được’ cô gật đầu ‘em sẽ tặng chị ấy một bộ váy cưới long lanh nhất, xem như là quà cưới của em’

‘Em không còn gì muốn nói sao?’ - Lãnh Hàn Phong khó chịu hỏi

‘Không!’ - cô trả lời thẳng ‘Chị Tuyệt Liên đã có baby, cũng nên cưới thôi, để bụng lớn mặc áo cưới sẽ không đẹp. Anh cũng chẳng phải muốn cưới chị ấy từ lâu rồi sao? Giờ thì mọi chuyện tốt đẹp rồi.’

Nghe cô nói vậy, Lãnh Hàn Phong cong môi một cái rồi đứng lên bỏ đi, để lại một câu: ‘Anh sẽ thông báo ngày cụ thể cho em sau.’

Tiếng đóng cửa vang sau lưng, Đỗ Nhã Tâm mỉm cười, nước mắt chảy xuống thấm vào môi cô mặn chát. Cũng may, cũng may là cô quyết định không nói sự thật với anh, cũng may là cô không bị tình cảm khống chế, nếu không...anh sẽ không hạnh phúc. Không sao, bây giờ cô có bảo bảo, cô có người thân rồi, là người mang giọt máu của cô, mối quan hệ thân thiết nhất. Từ nay cô không còn cô đơn nữa, cô có bảo bảo, cô sẽ chăm sóc bảo vệ nó... không cần ai nữa cả.

Một tháng qua đi, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn...

Tại khu nhà cao cấp, Tuyệt Liên cười dịu dàng vuốt ve cái bụng chưa có dấu hiệu nhô lên: ‘Phong, khi nào thì chúng ta về nhà gặp ba mẹ anh?’

Lãnh Hàn Phong vẫn tập trung đánh máy: ‘Ừ, cũng sắp rồi.’

Tuyệt Liên thấy anh không để ý đến cô, liền nũng nịu tiến lại ôm lấy cổ anh từ phía sau: ‘Phong, em muốn ăn canh gà hầm.’

Lãnh Hàn Phong dừng động tác tay, mỉm cười hôn lên má cô một cái: ‘anh không biết nấu. Trước giờ toàn Tâm Tâm lo ăn uống của anh. Hay ngày mai anh điện thoại nhờ cô ấy nấu cho em?’

Tuyệt Liên vừa nghe đến cái tên Tâm Tâm, liền tỏ ra khó chịu: ‘Thôi, mai anh đưa em đi nhà hàng dùng, đừng phiền cô ấy.’

‘Được’

....

Lê Tuyệt Liên vừa ở phòng phụ sản trở ra, liền bất ngờ khi thấy Đỗ Nhã Tâm ngồi cách đó không xa, hình như không nhìn thấy cô. Lê Tuyệt Liên nhíu mày khó hiểu, Đỗ Nhã Tâm cô ta đến đây làm gì? Suy nghĩ gì đó, Tuyệt Liên liền giật mình, không lẽ cô ta...? Không được! Tuyệt Liên thầm hét lên trong lòng rồi bước vội đi. Cô phải nghĩ cách, nghĩ cách loại bỏ mối nguy hiểm này. Lãnh Hàn Phong nói anh không có quan hệ thân mật gì với Đỗ Nhã Tâm, vậy làm sao cô ta lại ở đây, không lẽ anh nói dối cô. Từ lúc gặp lại nhau đến giờ, cô thấy anh thay đổi rất nhiều, cô biết đó là từ Đỗ Nhã Tâm mà ra, vì thế cô luôn không an tâm, rất sợ Lãnh Hàn Phong bị cô ta cướp lấy, nhưng bảy lần tám lượt anh vẫn chịu chung đụng với cô nên cô đành hạ thủ cho thuốc vào rượu, đó chỉ là lần duy nhất anh với cô xảy ra quan hệ nên xác xuất có thai rất mong manh, cô đã phải cực nhọc đến bệnh viện tìm mọi cách để mang thai nhưng vô ích, cô đành nói dối cho anh cưới cô, sau đó mới tính tiếp được....Vậy mà, hôm nay lại phát hiện Đỗ Nhã Tâm đi khám thai, cô tin chắc linh cảm của mình, Đỗ Nhã Tâm có thai mà đứa bé kia là của Phong, bởi cô nhìn là biết Đỗ Nhã Tâm không phải loại người lằng lằng. Cô phải tìm cách để cho cô ta biến mất....

‘Thai nhi phát triển rất tốt. Cô nhớ giữ gìn sức khỏe.’ – nữ bác sĩ cười hiền.

Đỗ Nhã Tâm đặt tay lên bụng: ‘Dạ, tôi cảm ơn bác sĩ.’

‘Thai nhi tròn ba tháng hãy đến khám lại. Cũng không cần phải định kỳ hàng tháng đâu. Chỉ cần cô cẩn thận là được, ba tháng đầu là thời gian nhạy cảm. Nhưng sau khi thai nhi bắt đầu thành hình, cô sẽ khó khăn hơn. Lúc ấy hãy đến đây, nhớ đi cùng ông xã để tôi chỉ dẫn hai người vài điều cần chú ý.’

‘ vâng! Chào bác sĩ tôi về!’

‘ Chào cô!’

Đỗ Nhã Tâm vừa đi vừa cười hạnh phúc, vượt vượt cái bụng thăm thẳm: ‘ bảo bảo, con phải ngoan nha, không được làm mẹ mệt nhọc, mẹ còn phải kiếm tiền để hai mẹ con ta sau này sinh sống, còn phải rời khỏi đó trước khi ba con đám cưới.’

Về đến văn phòng, Đỗ Nhã Tâm lại bắt đầu làm việc. Cô cần phải cố gắng hơn nữa, để sau này sinh bảo bảo ra sẽ đỡ đi sự vất vả về tiền bạc. Còn phải chuyển ra ngoài ở, thuê căn hộ mới... Chắc cô cũng nên bán chiếc xe hiện tại đi thôi.

‘ reng...’ Đang nghĩ ngợi, điện thoại liền đổ chuông. Số này cô không có quen, nhủ mày bắt máy: ‘ alo?’

‘ Nhã Tâm, là tôi Tuyết Liên.’ - giọng của một phụ nữ dịu dàng vang lên.

Nghe đến cái tên này, Đỗ Nhã Tâm không tránh khỏi mím chặt môi: ‘ Vâng, chào chị.’

‘ Chúng ta có thể gặp nhau một lát không? Tôi có chuyện muốn nói với cô.’

‘ Nhưng em đang trong giờ làm việc...’ - Đỗ Nhã Tâm nói thật, cô đang làm không thể tự tiện ra bỏ ra ngoài.

‘ không sao, 5h chiều nay tôi đợi cô ở quán cà phê gần công ty cô.’

‘ Dạ!’ - Đỗ Nhã Tâm không thể từ chối, đành miễn cưỡng nhận lời. Thật lòng mà nói, cô không thích gặp chị ấy, nhưng người ta đã nói vậy cô không thể từ chối.

‘ vậy không phiền cô làm việc nữa, hẹn gặp lại. Tạm biệt!’

‘ Tạm biệt!’ - cô nghe tiếng đầu bên kia cắt máy, thật không hiểu chị ta hẹn cô gặp mặt làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khó Khăn

Quá khứ năm năm xưa kéo về không biết làm thế nào để dứt ra được thì điện thoại trong túi áo khoát của Đỗ Nhã Tâm vang lên. Cô như từ nơi xa xôi nhất của tâm hồn được kéo về với thực tại, gạc nhẹ những giọt nước mắt, Đỗ Nhã Tâm nhìn tên ‘ Simon’ hiện thị nhấp nháy trên màn hình, cô khịt mũi lấy lại giọng bắt máy: ‘ Simon!’

‘ Em vẫn còn ở công ty sao?’ - giọng nam ấm áp ở đầu dây điện thoại vang lên. Nghe câu hỏi, Đỗ Nhã Tâm mới quan sát xung quanh, cô cũng chẳng biết đây là đâu...

‘ vâng! Tiểu Kỳ đâu anh?’ - cô nói dối

‘ Đợi em về lâu quá, anh lại chưa biết hai mẹ con ở nơi nào nên anh đưa con về khách sạn. Nó ngủ rồi.’

‘ em xin lỗi, vậy tối nay em để nó ở với anh. Em còn khá nhiều việc’

‘ ù, nhưng em đã ăn tối chưa?’ - Simon quan tâm, anh biết cô mỗi lần tập trung làm việc gì thì sẽ quên cả giờ giấc, ăn uống nghỉ ngơi vì thể sức khỏe không được tốt.

‘ Em ăn rồi. Thôi, em còn phải làm việc. Anh lo ngủ sớm đi, trông Tiểu Kỳ giúp em.’ – Đỗ Nhã Tâm không muốn nói chuyện nữa.

‘ Anh biết rồi, em nhớ lo bản thân một chút, đừng cố sức quá. Tạm biệt!’

‘ anh ngủ ngon’ – nói xong cô liền cắt máy. Nhìn qua nhìn lại con đường vắng tanh, cô theo trí nhớ trở về đường cũ, phải về công ty. Mọi người ai cũng cố gắng, cô không thể lãng phí thời gian ngồi đây nghĩ ngợi. Tạm thời, gạt bỏ những gì xảy ra khi nãy để tập trung vào công việc.

Thư Kỳ đang pha cà phê cho mọi người, thấy Đỗ Nhã Tâm đi vào liền bắt ngờ: ‘ Mary, tối nay chị không phải nên ở nhà sao?’

‘ Chị không yên tâm nên đến đây xem sao.’ - Cô cười cười

‘Chị thật là, ở nhà nghỉ ngơi. Ở đây có em và John lo rồi còn gì.’ – Thư Kỳ trách mắng.

‘Chị không sao! Vào trong thôi.’ – Đỗ Nhã Tâm lắc đầu, tiến về phía trước. Thư Kỳ nhìn theo sau, cảm thấy thần sắc Mary rất kém. Cô đang không biết có nên nói với chị ấy là khi chiều Lãnh tiên sinh đến tìm hay không. Mà thôi, quên đi, nhiều chuyện khiến chị ấy mệt nhọc rồi. Còn đâu tinh thần để ý đến kẻ đó. Mà lạ nha, không hiểu sao cô thấy giữa sếp của cô và Lãnh tiên sinh có gì đó, không diễn tả được.

‘Thư Kỳ?’ – quay lại thấy Thư Kỳ còn đứng đó, Đỗ Nhã Tâm nhíu mày gọi.

‘Vâng!’ – Thư Kỳ thoát khỏi suy nghĩ, chạy vội đến.

Mọi người trong công ty thấy Đỗ Nhã Tâm cũng có ở đây, tinh thần họ cũng phấn chấn lên. Ai cũng tập trung vào công việc của mình, tận sức tận lực để chạy kịp thời gian, mỗi người chỉ được nghỉ ngơi 30 phút. Tinh thần làm việc tập trung cao độ, ai cũng không để ý trời đã là rạng sáng. Phòng làm việc của Đỗ Nhã Tâm vẫn còn sáng đèn trên bàn làm việc, những mẫu giấy trắng ngồn ngàng, những cây bút chì nằm lộn xộn...

John bước vào, thấy Mary ngủ quên trên bàn ngon lành thật không nỡ đánh thức. Nhưng mới sáng sớm, Tổng Giám Đốc đã đến văn phòng, nói cần gặp Mary gấp, có vẻ rất quan trọng. Không đành lòng cũng chịu, John thở dài lắc nhẹ vai Đỗ Nhã Tâm: ‘Mary... Mary’

Đỗ Nhã Tâm cau chân mày, mắt vẫn nặng nhọc mở ra: ‘John?’

‘Cô mệt lắm sao?’ – John quan tâm

‘Không. Có chuyện gì sao?’ cố lấy lại tinh thần, Đỗ Nhã Tâm vỗ vỗ hai bên má.

‘Tổng giám đốc đang đợi cô ở văn phòng ngài ấy.’

‘Sớm vậy sao?’ – cô nhìn đồng hồ trên bàn mới có 6h sáng thôi mà.

‘Hình như có chuyện.’ – John thành thật trả lời

Có chuyện? nghe vậy Đỗ Nhã Tâm không thể không lo lắng. Cô đứng vội lên rồi khỏi phòng để mặc cho John đứng ngây ngốc đằng sau.

Đến tầng 15, xông thẳng vào trong phòng Tổng giám đốc không gõ cửa chỉ có mỗi Đỗ Nhã Tâm. Cô chống hai tay lên bàn, cúi người nhìn Tống Minh Hiên: ‘Chuyện gì?’

‘Ngồi xuống đi.’ – Minh Hiên chỉ chỉ về ghế sofa, anh cầm đến hai tách trà.

‘Có chuyện gì nói mau đi.’ Có nhiều chuyện ập đến, Đỗ Nhã Tâm cô đang rất bức bối, không đủ kiên nhẫn để uống trà.

‘LC muốn rút tài trợ.’ Tống Minh Hiên lên tiếng, giọng đầy lo lắng.

Nghe một câu, Đỗ Nhã Tâm biết là mình đã chọc giận vị tổng tài LC, chỉ có anh ta giờ trò thôi. Cô khoanh tay dựa vào ghế: ‘Simon đã về, em sẽ nhờ anh ấy.’

‘Cậu ta về khi nào?’ Tống Minh Hiên ngạc nhiên

‘Hôm qua’ – Đỗ Nhã Tâm ngắn gọn, rồi đứng lên: ‘em sẽ nói chuyện với Simon xem sao. Anh đừng lo quá’ Xong bỏ đi

Tống Minh Hiên nhìn theo, mày chau lại. Cô nghĩ mọi chuyện đơn giản quá không? Tuy Simon là Chủ tịch IA ở Anh Quốc nhưng đây là Trung Quốc, nếu như Lãnh Hàn Phong muốn gây chuyện ngăn cản là chuyện rất dễ dàng. Đó là chưa nói đến phạm vi hoạt động của LC bao năm nay. Tống Minh Hiên bắt đầu lo lắng cho Model, nếu lần này kế hoạch thất bại anh chỉ còn cách đóng cửa Công ty tuyên bố phá sản thôi.

~~~~~

Bóng Đỗ Nhã Tâm cô đơn in dài trên sàn đất lạnh lẽo, cô đưa mắt nhìn vào khoảng không bao la trước cửa kính văn phòng. Từ hôm nói chuyện cùng với Tống Minh Hiên đến nay, cô vẫn chưa biết mở lời thế nào với Simon, anh sang đây chủ yếu là thăm Tiểu Kỳ, giúp cô vài thứ cần thiết. Từ nhỏ sinh ra lớn lên ở Anh Quốc, nói về địa vị anh ở nước ngoài thì chẳng kém ai nhưng ở Bắc Kinh này, liệu có còn hiệu lực? Nhất là địch với Lãnh Hàn Phong nổi tiếng tàn khốc trên thương trường bao năm nay. Đỗ Nhã Tâm thu chặt bàn tay, dù có 1% hi vọng, cô cũng phải thử.

Cầm vội điện thoại tính gọi cho Simon thì màn hình hiện lên số của Minh Hiên, kèm theo tiếng nhạc chuông nhẹ nhàng. Đỗ Nhã Tâm không do dự bất máy: ‘alo!’

‘em rời công ty chưa?’ – Giọng Minh Hiên ở đầu dây vang lên

‘Chưa! Em đang tính xuống xưởng xem thế nào rồi mới về. Có chuyện gì sao?’ Đỗ Nhã Tâm kẹp điện thoại giữa tai và bả vai, cô vừa thu dọn vài thứ trên bàn vừa nói chuyện

‘không cần xuống đó đâu. Anh đã sắp xếp lại lịch làm việc cho mọi người. Giờ em chạy xe đến nhà hàng Ý gần công ty ta,’

‘Sắp xếp lại lịch làm việc? Chẳng phải chúng ta chỉ còn vắn vẹo 10 ngày nữa là đến chương trình sao? Anh sao lại không cho mọi người tiếp tục tăng ca.’- Đỗ Nhã Tâm có phần khó hiểu, hơi nặng giọng

‘Cứ đến đây đã.’

Cô chưa kịp nói lại gì thì Tống Minh Hiền đã cắt máy. Đỗ Nhã Tâm nhú mày nhìn điện thoại. Không thu dọn nữa, cô cầm lấy túi xách đi thẳng xuống tầng hầm lấy xe....

Lái xe chạy đến trước cửa nhà hàng Ý sang trọng. Một cậu thanh niên trẻ nhanh nhẹn mở cửa xe cho Đỗ Nhã Tâm, cô bước xuống nhường lại xe cho cậu ta lái đi đến bãi giữ. Bước vào trong, một cô gái với mái tóc búi gọn gàng tiến đến mỉm cười thân thiện, lịch sự hỏi: ‘Xin hỏi tiểu thư có đặt bàn trước không ạ?’

‘Tôi là khách của Tống tiên sinh.’- Đỗ Nhã Tâm nhẹ nhàng nói

‘Vâng! Xin mời theo tôi.’

Đi theo cô gái lên tầng 1, Đỗ Nhã Tâm liền thấy từ xa là hai người đàn ông đang chăm chú nói chuyện, trên mặt họ hình như hiện nét căng thẳng. Cô lịch sự nói cảm ơn cô gái rồi đi đến trước mặt hai người họ.

‘Chào!’- Đỗ Nhã Tâm không tỏ ra kinh ngạc khi thấy Simon có mặt ở đây. Cô rất tự nhiên ngồi xuống cạnh anh và đối diện là Tống Minh Hiền đang nhìn. Cô lên tiếng:

‘có thể giải thích cho em một chút việc khi này anh nói không?’

‘Em gọi món đi.’- Simon đưa thực đơn đến cho cô, giọng ấm áp

Đỗ Nhã Tâm tay tuy cầm lấy cuốn thực đơn dày cộp nặng trĩu, nhưng mắt không rời khỏi Tống Minh Hiền khiến anh ta vô cùng bối rối.

Khoảng hai phút sau, Minh Hiền mới nhân nhạ trả lời: ‘Anh cho thông báo dời buổi biểu diễn đến ngày 1/10, xin lỗi vì quên bàn trước với em.’

‘Anh bị điên sao?’- Đỗ Nhã Tâm không khách khí nói thẳng: ‘anh có biết, việc anh thay đổi thời gian ảnh hưởng thế nào đến bộ mặt của công ty không. Cứ cho ta đưa ra lời biện minh chính đáng nhưng được bao nhiêu người tin?’

‘Anh biết!’- anh ta nhấp chút rượu: ‘nhưng anh nghĩ chúng ta cần thời gian, việc Lãnh Hàn Phong từ chối việc tài trợ, khiến chúng ta rơi vào bế tắc.’

‘Cho dù như vậy anh cũng không thể tự ý thay đổi như vậy.’- Đỗ Nhã Tâm tức giận nói, rồi quay sang Simon: ‘Em nghĩ, Minh Hiền đã nói chuyện với anh!’

Simon gật nhẹ: ‘Cậu ấy có nói, nhưng anh cần thời gian. Thứ nhất, việc anh đột ngột tham gia vào hoạt động kinh doanh của Model sẽ gây nên một làn sóng không tốt. Thứ 2, anh chưa biết anh có thể giúp các em thế nào. Tuy nói tài trợ là chỉ việc ký kết hợp đồng hỗ trợ tài chính cho chương trình, nhưng bên trong đó là một khái niệm khác. Người kinh doanh không chấp nhận làm ăn thô lỗ. Một phần Tập đoàn của anh là IA chuyên viên về lập trình phần mềm Quốc Tế, chuyện anh đầu tư vào Model ở Bắc Kinh mà chưa được cấp phép sẽ vi phạm luật kinh doanh.’

‘Nói như vậy nghĩa là anh bó tay?’- Đỗ Nhã Tâm hoài nghi nhìn Simon. Cô không tin anh dễ chịu thua như vậy

‘Mary. Lãnh Hàn Phong là người không dễ đối phó. Em chẳng lẽ chưa biết gì về anh ta?’- Tống Minh Hiền ở đối diện nói chen vào.

‘Biết! Nhưng sao? kẻ mạnh tất có kẻ mạnh hơn.’- Cô gần như rít lên. Chết tiệt! Anh ta như thế nào mà ngay cả Simon lẫn Tống Minh Hiền đều lo ngại. Năm năm, thời gian đó anh ta đã đạt được những gì. Cô đọc báo chí thì thông tin chỉ được xác suất 50% mà thôi. Đỗ Nhã Tâm đang suy nghĩ, chợt nhớ ra gì đó: ‘anh ta từ chối tài trợ là vi phạm hợp đồng. Chúng ta có thể kiện!’

‘Mary, em quên là chính em nói anh ta không cần hợp đồng sao? Đây là việc anh rất khó hiểu bấy lâu nay. Từ trước đến nay, liên doanh hay hợp tác tài trợ là phải có hợp đồng kí kết để giữ vững quyền lợi hai bên A&B. Nhưng hôm đó em nói với anh, Lãnh Hàn Phong không cần kí hợp đồng, anh ta chấp nhận tài trợ chúng ta không điều kiện, anh đã rất bất ngờ, vì sao anh ta làm vậy. Nhưng lần này, xem ra chúng ta đã bị anh ta gài bẫy không có đường lui.’

Gài bẫy? Đầu óc Đỗ Nhã Tâm ầm lên một tiếng, quanh quẩn toàn hai từ đáng sợ kia. Cô không hiểu gì về kinh doanh, anh ta lại đề nghị Minh Hiền buộc cô đến kí kết hợp đồng, sau đó lại đưa ra điều kiện kia, không cần kí kết gì nữa. Bây giờ, anh ta nói không muốn tiếp tục tài trợ, tất nhiên anh ta không sợ mình vi phạm hợp đồng. Vì sao anh ta lại làm vậy?thâm hiểm như vậy? Vì cô sao? Cô sao? Cô sao?

Thấy Đỗ Nhã Tâm thất thần nảy giờ, Simon đầy lo lắng lay nhẹ vai cô: ‘Mary, em sao vậy?’

Đỗ Nhã Tâm cố bình tĩnh mở miệng: ‘Là lỗi của em! Em thật sự không nghĩ đến sự việc lại đi đến mức này.’

Tống Minh Hiền thờ dài, lắc đầu: ‘Không phải, là do anh sơ suất. Lúc ấy vì quá vui mừng mà quên mất điều quan trọng này, Bây giờ nghĩ lại, anh đúng là ngu, hoạt động trên thương trường bao năm nay vẫn có lúc ngớ ngẩn đến như vậy.’

‘Hai người đừng lo quá, để tôi nghĩ cách!’ Simon trấn an.

Khi cả ba người đang chìm vào suy nghĩ, thì giọng nói từ tính lãnh khốc từ xa vang vọng lên: 'Em định nhờ anh ta giúp mình sao, Mary?'

Giọng nói như xé gió đi đến bên tai Đỗ Nhã Tâm. Người cô khẽ run nhẹ, tay thu chặt không dám nhìn ra sau. . . Còn Tống Minh Hiên thì kinh ngạc đến nỗi không thể lên tiếng, ngược lại Simon mỉm cười đứng lên bắt tay với người mới đến: 'Xin chào, ngài đây là?'

'Tổng giám đốc LC' - Lãnh Hàn Phong nửa cười nửa không, mắt chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt. Anh có cho người tìm hiểu về anh ta, Simon – viên ngọc sáng của IA Anh Quốc. Anh không ngờ anh ta lại là chồng của Tâm Tâm. Suy nghĩ đến đây, mắt Lãnh Hàn Phong lơ đãng nhìn xuống người đang mãi cúi gằm mặt như tìm thứ gì kia..

'Cứ gọi tôi là Simon! Lãnh tông, mời ngồi.' – nghe Lãnh Hàn Phong giới thiệu, Simon chỉ cười, lịch sự mời mọc. Tống Minh Hiên lúc này đã bình tĩnh trở lại: 'Lãnh tiên sinh, ngài cũng đến đây dùng cơm sao?'

'Tiện đường thôi'

Nghe anh trả lời, cả ba người đồng loạt nhìn nhau. Tiện đường? Thật là trùng hợp quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Trên bàn ăn, Lãnh Hàn Phong tự nhiên nhâm nhi ly rượu trên tay, mắt vẫn không rời khỏi Đỗ Nhã Tâm. Thời gian cứ thế trôi qua, không khí ngày càng nặng nề, ai cũng không biết mở miệng thế nào. Đột nhiên, Lãnh Hàn hong lên tiếng, giọng đầy cao ngạo tự tin: 'Em dựa vào điều gì cho rằng IA sẽ giúp được Model, Mary?'

Đỗ Nhã Tâm giật mình, cô ngăn người nhìn anh, cặp mắt đẹp nhú lại như suy nghĩ gì đó rồi lên tiếng: 'Tôi tin anh ấy!'

Cười khẩy một cái, Lãnh Hàn Phong chồm người về phía trước, lướt qua Simon rồi lại nhìn cô: 'Tin? Vậy có thể thử!'

Simon như muốn lên tiếng liền bị giọng nói không chút nhả nãi của Nhã Tâm ngăn chặn: 'Anh đừng tỏ vẻ đắc thắng, bàn tay anh chẳng thể vung bằng trời.'

Lãnh Hàn Phong nhún vai, tỏ ra rằng điều cô nói chẳng tác động gì đến anh. Tống Minh Hiên ngồi bên cạnh, cười xuề xòa: 'Mọi người đói cả rồi, ăn chút gì đi. Công việc ta lại bàn sau, ha?'

Reng. ....tiếng chuông điện thoại vang lên. Simon cúi nhẹ đầu: 'Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại.'

Simon rời đi, không khí trong này cũng chẳng dịu xuống được bao nhiêu. Đỗ Nhã Tâm và Lãnh Hàn Phong cứ như vậy nhìn nhau như kẻ thù, tỏa ra hàn băng lạnh tê người. Tống Minh Hiên ngồi bên cạnh cũng thấy sóng lưng lạnh buốt, anh lấy cớ đi toilet rồi đứng lên như bỏ chạy lấy mạng. . .

'anh thật quá đáng, điều kiện anh đưa ra tôi không có vi phạm. Vì có gì anh lại từ bỏ tài trợ Model?'- Đỗ Nhã Tâm thấy chẳng còn ai bên cạnh, lạnh nhạt lên án

'Em thật sự không biết hay cố tình không hiểu?'-Lãnh Hàn Phong bình thản hỏi

Đỗ Nhã Tâm cong môi, ánh mắt sắc bén: 'Anh đang nói điên gì vậy? Tôi làm sao có thể hiểu được anh đang giờ trò gì?'

Môi Lãnh Hàn Phong môi vừa mấp máy, thì nghe thấy bước chân vội vã cùng tiếng nói khẩn trương của Simon: 'Mary, Tiểu Kỳ không ổn rồi.'

Nghe đến hai từ Tiểu Kỳ, Đỗ Nhã Tâm dời ánh mắt, lo lắng nhìn Simon: 'Có chuyện gì?'

'Đình Lâm điện thoại, Tiểu Kỳ sốt cao, đang ở bệnh viện.'

Không nói lời nào, Đỗ Nhã Tâm cứ thế đứng vội dậy chạy đi. Simon bình tĩnh hơn, chào Lãnh Hàn Phong: 'Xin lỗi, con tôi có chút chuyện, hẹn dịp khác nói chuyện.'

Nói xong, anh cũng quay lưng đuổi theo Đỗ Nhã Tâm, bỏ mặt Lãnh Hàn Phong lãnh khí đang phát ra toàn thân.

Bệnh viện Đài Bắc. . .

Đỗ Nhã Tâm cầm tay con trai đang say giấc trên giường bệnh. Vì được bác sĩ kịp thời khám và truyền nước, Tiểu Kỳ đã hạ sốt....

Simon đứng bên cạnh, ôm lấy hai vai cô trấn an: 'Đừng lo, không sao rồi.'

Đỗ Nhã Tâm cảm thấy người không có chút sức lực, ánh mắt mơ hồ nhìn khuôn mặt con thơ... Cô làm gì bây giờ? Nếu như Simon không thể giúp đỡ, cô phải tính sao?

'Mary'- giọng Simon từ ngoài sau: 'Lãnh Hàn Phong không dễ đối phó như em nghĩ. Em không hề biết về thế lực của anh ta. LC là tập đoàn lớn nhất trong nước, đó là chuyện ai cũng biết, nhưng rất ít ai ngờ rằng, LC lại là nguồn tài chính có mạng lưới rộng khắp Á Âu.'

Nghe vậy, Đỗ Nhã Tâm giật mình quay lại nhìn anh, trên mặt cô hiện rõ nét không thể tin được. Theo như cô được biết, LC là tập đoàn kinh doanh tổng hợp, tất nhiên kể cả tài chính, nhưng không nghĩ phạm vi hoạt động lại lớn như vậy. Chưa hết bất ngờ, Simon lại lên tiếng: 'IA của anh, cũng cần sự giúp đỡ của anh ta. Ngoài mặt anh ta chỉ là Tổng Giám Đốc LC Bắc Kinh, nhưng anh ta nắm luôn cả quyền Chủ tịch ở công ty Mẹ tại Mỹ.'

'Sao anh biết?' – môi của Đỗ Nhã Tâm run rẩy

'Thật ra mà nói, bố anh làm ăn rất nhiều lần với LC, ông có nói LC có một "Cánh tay vàng" dẫn dắt. Ông còn nói, Chủ tịch LC tuy ngoài mặt vẫn đang điều hành LC nhưng thực chất, ông ta đã đưa toàn bộ quyền lực cho cháu trai của mình – Lãnh Hàn Phong, vợ chồng ông ta không thể có con nên trước giờ xem Lãnh Hàn Phong như con trai ruột, một mực tin tưởng giao phó, và từ đó LC như điều gì, chưa lần nào đứt dây.'

Đỗ Nhã Tâm cố gắng giữ bình tĩnh, đứng lên nhìn Simon đầy lo lắng: 'Vậy IA của anh... nếu anh can thiệp vào chuyện này, ổn chứ?'

'Anh không rõ!' - Simon nói rất nhỏ nhưng điều anh không hiểu là vì sao anh ta lại muốn làm khó em như vậy?'

Đỗ Nhã Tâm khi nghe anh hỏi vậy, người như rơi vào mộng ảo, toát ra vẻ cô đơn đáng thương...., nói thật cô cũng không biết vì sao. Cô chỉ có thể nói nhỏ: 'có lẽ anh ta là kiếp nợ của em chăng'

Simon nghe được chữ mất chữ không, nhìn nhìn đáng vẻ đau thương của cô, anh xót xa vuốt mái tóc của cô, dịu dàng: 'Không sao, em không muốn nói thì thôi. Em đừng quên chúng ta vẫn bạn, chỉ cần em muốn anh sẽ cố gắng giúp. Tống Minh Hiên cũng là bạn anh, anh tất nhiên sẽ giúp anh ta trong thực lực của mình.'

'Cảm ơn anh' - Đỗ Nhã Tâm mỉm cười yếu ớt, lại quay sang nhìn Tiểu Kỳ... Con trai, chúng ta nên làm gì đây? Simon đứng bên cạnh, anh quan sát hai mẹ con, rồi nhìn Tiểu Kỳ anh chau mày, chợt nhận ra, khi Tiểu Kỳ thức, cặp mắt cậu bé rất giống một người.....

Dường như, trải qua một giấc ngủ ngon, Tiểu Kỳ tỉnh dậy với tinh thần rất sáng khoái, không hề có dấu hiệu của việc mệt mỏi do cơn sốt. Đỗ Nhã Tâm mở cửa phòng bệnh đi vào, thấy tiếng con trai cười đùa cùng Simon, cô bắt giác cong môi, trong tay đang cầm hộp cháo nóng. Tiểu Kỳ trông thấy cô cười reo lên, đang ngồi trên giường liền đứng lên ôm chầm lấy Đỗ Nhã Tâm, cô bật cười ôm chặt: 'Xem ra, mummy không cần lo lắng nữa.'

'Tiểu Kỳ ổn cả rồi, khi con vừa tỉnh anh có gọi bác sĩ đến khám lại. Không sao cả, chiều là ta có thể xuất viện.' – Simon bên cạnh nhìn hai mẹ con đầy yêu thương

'vâng!' - Đỗ Nhã Tâm đặt con ngồi xuống, lấy hộp cháo khuấy nhẹ cho nguội... Tiểu Kỳ không sao là cô yên tâm rồi, hiện tại quá nhiều việc cô không có thời gian nhiều bên cạnh con, cảm thấy rất có lỗi. Nếu như Tiểu Kỳ có bị làm sao, cô sẽ không đứng tiếp được nữa, dù sao có con mới có cô của bây giờ...

'Tiểu kỳ ngoan, mau chóng khỏe lại để đi học cùng Lộ Lộ.' – Simon véo má con trai cười nói

'Thật ạ?' - mắt cậu bé sang rực hân lên, miệng cười đến cả mang tai: 'Con sắp được đi học cùng Lộ Lộ thật ạ?'

'Ừ!' - Simon gật đầu khẳng định. Đỗ Nhã Tâm vừa bón cháo cho con trai vừa hỏi: 'Anh làm thủ tục rồi sao?'

Simon lấy trái cây trên bàn, cùng cao dao gọt hoa quả, trả lời: 'ừ, anh lo xong cả rồi. Tiểu Kỳ sau khi khỏe lại có thể bắt đầu đi học.'

Trong phòng, ba người vui vẻ nói chuyện nên không hề phát hiện ra bên ngoài cửa có bóng dáng cao lớn, phủ đậm một màn sương lạnh. Anh khẽ nhếch môi... Những thứ anh cho là của anh, thì phải là của anh, kể cả Đỗ Nhã Tâm

***

Những ngày sau đó trôi qua không có chuyện gì đặc biệt. Tống Minh Hiên và Đỗ Nhã Tâm vẫn theo kế hoạch của chương trình chuẩn bị. Simon đang tìm cách giúp đỡ Model, anh tính sẽ tìm một nhà kinh doanh khác về báo chí, đứng đằng sau gián tiếp giúp Model về tài chính lẫn thông tin thông báo.

truyen tranh - truyen teen - huong dan chơi game

Mọi người cứ nghĩ như vậy sẽ ổn, bên LC cũng không có dấu hiệu gây khó dễ. Tống Minh Hiên gần như thở phào nhẹ nhõm...

Lúc Tống Minh Hiên rời khỏi hậu trường chuẩn bị, về văn phòng của mình chưa kịp ngồi nóng ghế thì thư ký của anh gõ cửa một cách nôn nóng: 'vào đi'

'Tổng giám đốc, không hay rồi.' Thư Kỳ mặt trắng bệch nhìn Boss của mình. Tống Minh Hiên linh cảm điều chẳng lành, giọng lạnh đi: 'Chuyện gì?'

‘Công ty Sự kiện, hủy...hủy hợp đồng.’

‘Cái gì?’- Tổng Minh Hiền đứng bật dậy, nghe xong mặt không còn chút máu. Đùng đùng, anh chỉ còn có ba ngày cho buổi biểu diễn mà thôi. ‘Họ nói thế nào?’

Thư Kỳ căn môi: ‘Họ chỉ nói họ sẽ chi trả phí bồi thường hợp đồng, không làm việc với chúng ta nữa.’

‘Chết tiệt!’- Tổng Minh Hiền tức giận rửa mặt. Anh rút nhanh điện thoại gọi cho Đỗ Nhã Tâm. Bên kia liền bắt máy: ‘Em tính gọi cho anh, bên phía Simon không ổn. Giới báo chí truyền thông không muốn dự buổi diễn, và nhận quảng cáo cho chúng ta.’

‘..’- Tổng Minh Hiền nghe những gì Đỗ Nhã Tâm nói, tay thu chặt. Xem ra, anh ta tính dồn Model anh vào đường cùng, nhưng việc gì phải như vậy.

‘Còn nữa... Công ty Simon ở Anh Quốc xảy ra chuyện. Chứng khoán rớt giá, vắn cân tài chính bị chênh lệch không thể kiểm soát.’ Đỗ Nhã Tâm lại nói tiếp

‘Gọi cho cậu ấy, chúng ta cần gặp nhau gấp.’- Tổng Minh Hiền lên tiếng.

Đỗ Nhã Tâm day day trán, bất an nói: ‘Anh ấy vừa mới bay chuyến sớm nhất về nước sau khi nhận được thông báo. Em đang lên phòng anh.’

Chưa đầy 5 phút sau, Đỗ Nhã Tâm và Tổng Minh Hiền ngồi đối mặt nhau. Mặt ai cũng lộ nên sự lo lắng vô cùng. Tổng Minh Hiền cố giữ bình tĩnh: ‘Chúng ta làm liên lụy Simon rồi.’

‘Anh ấy thay đổi rồi.’ Câu nói của Đỗ Nhã Tâm không hề khớp với cái chủ đề Tổng Minh Hiền vừa nói. Anh cau mày nhìn cô khó hiểu. Đỗ Nhã Tâm đứng lên, nhìn ra xa. Ánh chiều thả nhẹ trên gương mặt tiều tụy của cô...

‘Lãnh Hàn Phong, anh ấy thay đổi rồi. Vì sao lại trở nên như vậy?’

‘Mary, anh ta còn đáng sợ hơn những gì em đang nhìn thấy.’ Tổng Minh Hiền lên tiếng. ‘Lãnh Hàn Phong được mệnh danh là con Rồng lạnh trong giới kinh tế tài chính. Sự kiện chấn động anh ta gây ra lần đầu tiên là năm năm về trước. Lúc đó, mọi người đều bất ngờ đằng sau vẻ hào hoa phong nhã kia, thì ra là một kẻ đáng sợ. Là chuyện gì, anh nghĩ em hãy tự tìm hiểu sẽ tốt hơn.’

Đỗ Nhã Tâm không lên tiếng, cô đã đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác trên cùng một người. Mà người đó, là người cô từng cho rằng mình là hiểu anh nhất. Cô đột nhiên xoay người bỏ đi, nếu mọi chuyện từ cô thì người giải quyết cũng nên là cô – Đỗ Nhã Tâm. Anh đã bắt buộc cô thừa nhận chính mình, được! Vậy thì cô cũng muốn nhìn xem anh trở nên đáng sợ thế nào sau chừng ấy thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cháu Chào Chú!

Đỗ Nhã Tâm không ngừng xoa lấy đôi tay đã trở nên lạnh ngắt tự bao giờ. Nói thật, cô rất sợ, sợ khi đối diện với anh, và sợ nhất là khi nhìn đôi mắt hàn khí dày đặc kia. Cô không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí đặt chân đến đây, nhưng những gì cô đã quyết định cô vẫn sẽ làm. Cho dù, bất nguồn không là từ cô thì cô cũng phải thử một lần...

Lệ Nhi nãy giờ ngồi làm việc nhưng không ngừng quan sát cô gái thanh nhã đang ngồi trước mặt. Cô nhìn Đỗ Nhã Tâm bằng nhiều loại ánh mắt, tò mò có, ngưỡng mộ có. Hôm nay Đỗ Nhã Tâm mặc một chiếc váy ôm công sở màu tím nhạt, áo sơ mi màu kem một bên ngực cài trâm áo đóa mẫu đơn sáng lấp lánh, tóc búi cao gọn gàng, mang đôi guốc màu đen cao khoảng 5 phân, dáng người tuy nhỏ nhắn nhưng đường cong thì hiện rất rõ. Lệ Nhi vờ căn bút, suy nghĩ... Trông chị ấy rất chừng mực, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra là người trong hình ở bàn làm việc sếp. Người trong hình rất đáng yêu, mái tóc dài đen nhánh cùng với nụ cười trong trẻo... Còn người bây giờ thì...

Đường như cảm nhận được cái nhìn của Lệ Nhi, Đỗ Nhã Tâm nhướn mày nhìn lại, giọng cô rất nhẹ: ‘Có chuyện gì sao?’

‘Ơ...ạ không ạ...’-Lệ Nhi lúng túng, cười ngại ngùng.

‘Vậy khi nào thì Lãnh tổng trở về?’- Đỗ Nhã Tâm hỏi, cô đợi đã gần 1 tiếng rồi. Không phải khi này cái cô thư ký này đã gọi cho anh sao?

‘Vâng! Sếp chắc cũng đang trên đường trở lại công ty. Vì lúc này sếp đang gặp khách hàng, chỉ có thể trả lời là về sớm nếu có thể ạ.’ – Lệ Nhi mỉm cười đáp, nhưng trong thâm tâm lại đang kêu trời... Đúng là lúc này cô có gọi cho Sếp, nhưng ngài Boss của cô lại nói một câu rất ngắn gọn ‘để cô ấy chờ!’ và vì thế...cô không còn cách nào là nói khéo léo với vị khách đặc biệt này một chút. ‘Chị có muốn dùng thêm trà không ạ?’

‘Không cần đâu!’- Đỗ Nhã Tâm lắc đầu, tính cho cô uống trà trừ com hả? Cô còn chưa có ăn trưa nha. Ngồi đợi không cũng chán, mà cô lại đang rất sốt ruột, Đỗ Nhã Tâm liền bắt chuyện: ‘Cô làm đây lâu chưa?’

‘Dạ em làm được hai năm rồi ạ!’- Lê Nhi cười tí mắt, buông bút đứng lên đi lại. . . dường như sắp lộ nguyên hình cô nàng ham buôn chuyện, quăng mắt đi về e dè khi nãy: ‘Em nghe sếp nói chị từ Anh Quốc về ă? Còn là nhà thiết kế nổi tiếng nữa.’

‘Cứ gọi tôi là Mary, không nổi tiếng lắm đâu.’- Đỗ Nhã Tâm cười nhẹ nhìn cô gái trước mặt. Cô gái này rất trẻ tầm khoảng 25 tuổi, thế nhưng lại ngồi được vào vị trí thư ký Tổng Giám đốc LC thì trình độ không phải vừa.

‘Chị Mary cứ gọi em là Nhi Nhi hoặc Lê Nhi cũng được. Chị về nước lâu chưa?’

‘Ừ, cũng được vài tháng.’

‘Ồ...em nghe nói Anh Quốc rất đẹp nha, thế nhưng chưa có dịp sang đó.’- Giọng Lê Nhi đầy ngưỡng mộ.

Đỗ Nhã Tâm cười cười: ‘Em là thư ký của Lãnh tổng, không lẽ chưa từng sang Anh công tác?’

Lê Nhi lắc đầu, rất đáng thương: ‘Chưa, ngài ấy mỗi lần đi công tác xa, hay sang Tập đoàn mẹ ở Mỹ, đều đi với những vị sếp lớn ở các ban, thường xuyên nhất là đi với Đặng giám đốc phòng Nghiệp vụ’

‘Ừm’- Đỗ Nhã Tâm nhấp chút trà, đang tính lên tiếng dò la một chút thì tiếng điện thoại bàn thư ký vang lên. Thư Kỳ nhìn cô gật nhẹ rồi nhanh chóng đi lại bắt máy: ‘Thư ký Tổng Giám Đốc xin nghe...’

‘ là tôi!’- một giọng trầm bổng vang lên

‘ A...chào sếp!’- Lê Nhi kinh ngạc

‘ Cô ấy còn chờ đó không?’

‘ Cô ấy...? à...dạ còn ạ. Khi nào sếp trở lại.’- Lê Nhi nhìn lướt qua Đỗ Nhã Tâm, hỏi

‘ Nói với Mary là nếu có chuyện cần gấp thì 6 giờ tối nay đến nhà của tôi. Cô đưa địa chỉ cho cô ấy.’

Tút! Lê Nhi lại lần nữa há mồm. Cô còn chưa vâng dạ ời hồi thì anh ta đã cúp máy rồi. Lê Nhi gác điện thoại, nhìn Nhã Tâm và có lỗi: ‘ Xin lỗi Mary tiểu thư, sếp ngài ấy hiện tại vẫn chưa thể trở về. Nhưng ngài ấy có nói là nếu cô cần gấp thì tối nay 6 giờ đến nhà của sếp.’ Nói xong, Lê Nhi rất nhanh tay lấy một tờ giấy ghi chú, soạn soạn vài cái rồi đến đưa cho Đỗ Nhã Tâm vẫn còn đang ở trạng thái mơ mơ hồ hồ...

‘Đây là địa chỉ của Lãnh tổng ạ!’

Đỗ Nhã Tâm ở trong thang máy, tâm phiền ý loạn nhìn tờ giấy với nét bút xinh đẹp trên tay. Cô đang phân vân, có nên đến hay không. ...Gặp tại công ty, cô còn tự tin đôi chút, còn nói đến nhà thì... hình như có chỗ không đúng. Gặp hay không gặp?

Đang suy nghĩ, điện thoại đổ chuông. Đỗ Nhã Tâm nhanh bắt máy: ‘ Tiểu Tâm, câu về chưa? Tối nay tớ có chuyện bên nhà ngoại, không thể trông Tiểu Kỳ lâu được. Cậu có về về đón nó sớm một chút chứ?’

‘Được!’- Đỗ Nhã Tâm đáp ngay rồi cắt vội tờ giấy, rời khỏi LC

Ngồi trên ghế công viên, Đỗ Nhã Tâm vừa trông Tiểu Kỳ chơi vui vẻ vừa lo nghĩ, phân vân không biết nên đến nhà Lãnh Hàn Phong hay không. Nhưng cô không còn nhiều thời gian, chỉ còn ba ngày mà thôi, bên công ty của Simon cũng không nghe ngóng được thông tin gì làm cô càng thêm lo lắng. ...Ngay khi quyết định sẽ đến đó, thì Đỗ Nhã Tâm chợt nhớ đến Tiểu Kỳ, không có ai trông hộ, cũng chẳng thể để con ở nhà một mình, nhưng nếu đưa con theo cùng liệu...

Nhìn đồng hồ trên di động, đã là 6h kém, cô không còn thời gian chần chừ, nhìn lại địa chỉ trên giấy, Đỗ Nhã Tâm cắn mạnh vào môi ột cái liền đứng lên gọi: ‘Tiểu Kỳ, về thôi con!’

Tiểu Kỳ đang chơi cầu trượt, nghe tiếng Đỗ Nhã Tâm gọi chạy vội đến: ‘Mamy!’

‘ Về thôi nào con trai!’- Đỗ Nhã Tâm cười tươi, bế bổng cậu bé lên đi về phía xe ô tô ở đằng xa...

Tiểu Kỳ ngồi trên xe, ánh mắt tò mò hỏi: ‘ Mamy, chúng ta đi đâu !’ cậu bé nhận thức đường về không quen thuộc

‘ừ ! cùng mamy đến nhà bạn một chút, rồi chúng ta về nha !’

‘ làm gì cơ ạ ?’

Đúng là trẻ con, rất tò mò...Đỗ Nhã Tâm cười đưa tay sang xoa đầu cậu bé : ‘Ngoan, mamy gặp bạn để làm việc một lát thôi !’

‘vâng ạ !’

Vì mới trở về nước, Đỗ Nhã Tâm cũng chưa thể thuộc hết tuyến đường Bắc Kinh. Cô phải dựa vào bản đồ trên tay, chạy xe đến nửa tiếng đồng hồ mới tìm ra đúng đường. Khi dừng xe trước cổng khu chung cư cao cấp Hải Hoa, đã là gần 6 giờ 30. Tiểu Kỳ ngồi bên cạnh, ánh mắt sáng lấp lánh : ‘Mamy, ở đây thật đẹp !’

Đỗ Nhã Tâm cũng thầm đánh giá Hải Hoa này, hai bên cổng lớn đều là khuôn viên rộng, có cả khu mua sắm riêng, khu giải trí, siêu thị...thật là quá phởn cho những kẻ giàu có rồi...

Đỗ Nhã Tâm đợi mãi không thấy cổng mở, cô khó hiểu xuống xe đi đến phòng bảo vệ : ‘bác ơi ! cháu có thể cho xe vào không ạ ?’

Bác bảo vệ khoảng chừng 50 tuổi, mặt rất hiền hậu nhưng giọng nói thì vô cùng nghiêm khắc : ‘ Cô không phải ở đây, vào làm gì ?’

‘ Nhà bạn cháu ở đây, có hẹn trước ạ !’ – sao khó khăn vậy ? Đỗ Nhã Tâm thầm nghĩ

‘ Tên ?’

‘ Gì ạ ?’ - Đỗ Nhã Tâm không hiểu, bác bảo vệ này nói cộc lốc quá, cô sao hiểu được gì.

‘ tôi hỏi tên cô và tên người ở đây.’

‘ Vâng ! cháu là Mary đến tìm Lãnh Hàn Phong.’ - Đỗ Nhã Tâm không ngại nói thẳng tên anh.

Bác bảo vệ dường như rất ngạc nhiên nhìn cô, chắc ông không nghe lầm đâu nhỉ ? nhưng vẫn nên hỏi lại cho chắc : ‘Có đúng là đến tìm Lãnh tiên sinh ?’

Đỗ Nhã Tâm gật đầu, có chuyện gì khó hiểu sao ?

Bác bảo vệ nhìn cô từ dưới lên trên một vòng rồi ngược lại, lăm bắm gì đó rồi nhấc điện thoại nói máy. Đỗ Nhã Tâm cười gượng, gãi gãi đầu nhìn ra xe trông Tiểu Kỳ. Chưa đầy một phút, bác bảo vệ gọi cô : ‘ Cho xe vào đi !’

‘Vâng ! cháu cảm ơn !’

Đỗ Nhã Tâm quay vội lại xe, cánh cổng lớn mở ra cô liền chạy xe vào. Thật tình, có mỗi việc tiến vào cũng khó khăn, xem ra an ninh rất nghiêm ngặt !

Một tay dắt Tiểu Kỳ đang ngó nghiêng xung quanh, một tay ấn thang máy tầng 20. Thang máy này toàn bộ làm bằng kính, hệ thống điện tử cảm ứng. Càng đi lên, sẽ càng nhìn thấy vẻ đẹp của toàn Hải Hoa. Tiểu Kỳ nhìn mamy, ngây thơ nói : ‘ mamy, bạn mamy thật giàu. Con cũng muốn ở đây, thật đẹp !’

Nghe con nói vậy, Đỗ Nhã Tâm cười, ôm con vào lòng. Cô đang không biết sẽ phản ứng thế nào khi hai người gặp nhau, nhất là lúc này còn có mặt Tiểu Kỳ. Chỉ mong anh sẽ không tìm được nghi vấn gì từ đứa bé.

Cố giữ bình tĩnh, tay cô không ngừng run rẩy cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Kỳ, một tay ấn chuông cửa...

Cạch ! cánh cửa bật mở, một người đàn ông trong bộ trang phục thường ngày đang dựa vào tường, rất nhàn nhã nhìn cô, trên môi thoáng hiện nụ cười. Đỗ Nhã Tâm chân như đông cứng tại chỗ, nhìn người trước mặt. Cô...vẫn là nên vào hay không ?’

‘ mamy, ta không vào trong sao ?’ – Tiểu Kỳ đứng bên, lắc lắc tay Đỗ Nhã Tâm hỏi.

Nghe thấy giọng trẻ con, lại thêm tiếng gọi mamy, Lãnh Hàn Phong thoáng giật mình cúi nhìn đứa bé. Anh không nghĩ cô dám dắt theo con đến đây... Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, buông lời : ‘Vào hay không ? tôi không có nhiều thời gian !’

Đỗ Nhã Tâm bừng tỉnh, cắn chặt môi đã Tiểu Kỳ bước vào...

Lãnh Hàn Phong đi vào trong, cũng chẳng thèm mời cô ngồi xuống, anh đến thẳng quầy rượu rót lấy một ly rượu vang..., ánh mắt dán trên người Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ cảm thấy sợ hãi, hai tay ôm chặt lấy chân Đỗ Nhã Tâm, cậu bé đã nhận ra là người đàn ông trước mặt này không thích mình.

Đỗ Nhã Tâm bế con lên, vỗ lưng trấn an cậu bé, cũng như trấn an bản thân mình : ‘ngoan, Tiểu Kỳ đừng sợ ! chào chú đi !’

Tiểu Kỳ nháy nháy đôi con mắt to tròn trong vắt, nhìn chằm chằm Lãnh Hàn Phong, môi run run : ‘ Cháu...ch...ào chú !’

Lãnh Hàn Phong nhận thấy bản thân hơi quá trớn, lại thấy cậu bé trông rất sợ hãi liền nhàn nhạt đáp lại, cô không để bản thân tức giận : ‘ừ ! Ngồi đi, muốn uống gì ?’

‘ Không...cần...đâu !’ - Đỗ Nhã Tâm cười cười, cùng Tiểu Kỳ ngồi xuống. Lãnh hàn Phong vẫn đứng đó nhìn cô, không có ý định lại ngồi đối diện, giọng lạnh nhạt : ‘Tìm tôi có chuyện gì ?’

‘ chuyện của Model...và...’ - Đỗ Nhã Tâm thấy khó mở lời.

‘Em muốn nói đến IA phải không?’ Lãnh Hàn Phong nhướn môi

Đỗ Nhã Tâm nghe anh nói vậy, không hề có ý giải thích biện minh bản thân không hành động gì sủa lưng. Cô rất tức giận, quên cả sợ hãi: ‘vì sao anh lại làm vậy? Simon không có gây hại gì cho anh sao anh lại gây khó dễ cho IA của anh ấy. Còn cả Model, nếu anh không chấp nhận tài trợ thì thôi, còn giờ trò lòi kéo những công ty khác!’

Lãnh Hàn Phong cong môi, ánh mắt lạnh lẽo: ‘Đừng nhắc tên anh ta trước mặt tôi!’

‘Tôi là đang hỏi anh vì sao phải làm như vậy?’ – Đỗ Nhã Tâm cũng chẳng thèm bận tâm anh nói gì, giọng phần nộ.

‘Tôi thích!’ - Lãnh Hàn Phong cười, uống hết ly rượu rồi đi lại phía cô. Đỗ Nhã Tâm cố kìm nén sự sợ hãi, ôm con trai, ánh mắt kiên định nhìn anh: ‘Đồ điên!’

Lãnh Hàn Phong nghe cô nói vậy, lạnh lùng nâng mạnh cằm Đỗ Nhã Tâm lên, khiến cô đau đến nhả mảy.

‘Tôi hỏi lại lần cuối, tìm tôi làm gì?’

‘thả tôi ra!’ - Đỗ Nhã Tâm cố lắc đầu, đẩy anh ra xa một chút, hơi thở của anh khiến cô ngọt ngát. Tiểu Kỳ ở bên, sợ đến sắp khóc nhưng vẫn tỏ ra kiên cường, ánh mắt hung hãn chồm lên cắn lấy cổ tay Lãnh Hàn Phong thật mạnh. . . Bị tập kích bất ngờ, anh liền hất mạnh cánh tay, cậu bé té bật ra sau suýt rơi xuống đất, may là có Đỗ Nhã Tâm nhanh tay ôm chặt lấy. Cô như quát lên: ‘ Nó chỉ là đứa bé!’

‘ chú không được bắt nạt mẹ cháu!’ - cùng lúc đó, giọng non nớt của Tiểu Kỳ vang lên. Lãnh Hàn Phong giật mình, nhìn hai mẹ con rồi chăm chú nhìn Tiểu Kỳ, thấy hai mắt đỏ ửng sắp khóc của cậu bé đang trừng nhìn mình, tâm anh như có gì đó đè rất nặng, đôi mắt này rất quen thuộc. . .

Đỗ Nhã Tâm thấy một lớn một nhỏ đang nhìn nhau, anh lại nhìn Tiểu Kỳ rất kỹ, cô lo lắng ôm lấy con: ‘Nói đi, anh muốn thế nào mới tha cho Model và IA’

Lãnh Hàn Phong thu lại sự khó hiểu trong lòng, quay lại nhìn cô, nhàn nhạt lên tiếng: ‘ là em! Thứ tôi muốn là em – Đỗ Nhã Tâm!’

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cố Tình!

Đỗ Nhã Tâm nghe anh nói, người liền đông cứng. Mắt ngưng trọng nhìn anh khó tin. . .anh nói muốn cô ư? Làm gì? Tiếp tục hành hạ nội tâm của cô sao?

‘ Anh đừng có quá đáng! Tôi đã có chồng!’ - Đỗ Nhã Tâm lên tiếng, rất bình tĩnh

‘ Tôi không quan tâm!’ - anh đáp.

Anh nói vậy càng khiến Đỗ Nhã Tâm há mồm tròn mắt, cô không phải nghe lầm đi? Bầu không khí lắng đọng bao trùm. . .thời gian như dừng lại, chỉ có ánh mắt xinh đẹp ần chưa đau thương nhìn đôi mắt sắc bén lạnh lùng. . .thể nhưng cái không khí ấy lại bị phá vỡ bởi Tiểu Kỳ. . .

‘Many, con đói bụng!’ - Tiểu Kỳ còn nhỏ, dường như không nhận thức được sự ngọt ngào xung quanh, ngây thơ lên tiếng, giọng ử dột

Đỗ Nhã Tâm và lãnh Hàn Phong đồng lúc nhìn cậu bé. . .không nói nên lời!

Đỗ Nhã Tâm ôm con, nghe tiếng cười của anh: ‘ Em sao lại quên cho nó ăn? Bây giờ đã 7h tối rồi!’

Đỗ Nhã Tâm xấu hổ, mặt hơi đỏ. Cô vì quá bận tâm việc đến nhà anh nên quên khuấy mất vấn đề này. Thật sơ suất, tội nghiệp con trai phải chịu đói.

‘ Ngoan, mamy đưa con đi ăn bây giờ!’

‘ Trong tủ lạnh có thức ăn, em vào xem làm gì cho nó lót bụng đi. Chúng ta còn chưa có nói chuyện xong!’

Nói xong, anh đi thẳng một hơi về phòng. Để mặc cô và Tiểu Kỳ mờ mịt nhìn theo. . .

Đỗ Nhã Tâm thở dài, giờ cái bụng con cô là quan trọng nhất, còn chuyện gì tính sau vậy!

Lúc Lãnh Hàn Phong từ phòng khách trở ra là vài phút sau. Anh đi xuống bếp, may cau lại khi nghe tiếng cười rộn rã của trẻ con. Anh nhẹ nhàng tiến lại gần cửa, cảm thấy rất chói mắt với cảnh tượng phía trước. . .

Tiểu Kỳ, cậu bé đang giúp mẹ nhặt rau, giọng lạnh lẽo cười đùa, so với sự sợ hãi khi này hoàn toàn đối lập. Còn Đỗ Nhã Tâm chuyện tâm nấu ăn, lâu lâu lại nếm nếm, ánh mắt có lúc dừng lại nhìn Tiểu Kỳ đầy yêu thương, hỏi thăm cậu bé hôm nay ở trường như thế nào...

Lãnh Hàn Phong nhìn cảnh này, bản thân như đang trôi dạt về 5 năm trước, cô vẫn cứ tất bật nấu ăn, không khí ấm áp lan tỏa khắp căn nhà...Chỉ là hôm nay, còn có tiếng trẻ con vang vọng, làm tăng lên sự sống động, mang đầy không khí gia đình...Anh nhận ra, hình như mình đã đánh mất thứ gì rất quý giá...

Ánh mắt Lãnh Hàn Phong dừng lại trên người Tiểu Kỳ, cậu bé cho anh cảm giác thân thuộc mà anh không thể diễn tả được. Anh thừa nhận, lúc vừa nhìn thấy cậu bé, anh rất tức giận bởi đó là con của Tâm Tâm và người khác. Nhưng khi nhìn cặp mắt đờ đẫn của bé ấy, anh cảm thấy ngọt ngào khó thờ cùng với đau lòng chua xót...Vì sao vậy?

Đôi tay đang lúng túng nhặt rau của Tiểu Kỳ liền dừng lại ngay khi cậu bé nhìn thấy Lãnh Hàn Phong đứng ngoài cửa, ánh mắt chưa từng rời khỏi người bé. Tiểu Kỳ mở to mắt nháy nháy, sau đó cố gắng tụt xuống ghế, im lặng chạy đến ôm chân của Đỗ Nhã Tâm, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn Lãnh Hàn Phong. Đỗ Nhã Tâm bị hành động của con làm giật mình, cúi xuống tính lên tiếng hỏi thì theo ánh mắt của Tiểu Kỳ nhìn lên, thấy anh cô cũng ngưng động tác nấu ăn...Cô mím môi gượng cười: 'Xin lỗi, tôi làm lộn xộn căn bếp của anh rồi.'

'tý dọn sạch lại là được.' anh thản nhiên đáp, đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, nét mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì. Bị anh theo dõi như vậy, cả cô lẫn Tiểu Kỳ đều không tự nhiên.

'lại đây!' - nghe tiếng anh gọi, Đỗ Nhã Tâm sững người quay lại nhìn. Anh là đang gọi Tiểu Kỳ sao? Tiểu Kỳ ngược nhìn мамы, sau đó nhìn anh kiên quyết lắc đầu. Lãnh Hàn Phong giọng trầm xuống hẳn, như mất kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, ánh mắt sâu sắc sắc: 'Lại đây!'

Đỗ Nhã Tâm biết con đang sợ hãi, cô xoa đầu cậu bé, bắt mắt nhìn Lãnh Hàn Phong 'anh làm nó sợ đấy.' sau đó cô cười dịu dàng với con trai: 'Tiểu Kỳ, chú gọi con đấy. Không sao đâu, đừng sợ, lại đằng kia chơi với chú, мамы nấu ăn. Ngoan!'

Tiểu Kỳ mím môi nhìn cô, ánh mắt long lanh nước...rất miễn cưỡng nhắc chân đi lại gần chỗ người đàn ông trông rất đáng sợ kia. Đỗ Nhã Tâm muốn cười nhưng lại không cười nổi, tâm thất lại nhìn hai người bọn họ.

Lãnh Hàn Phong thấy cậu bé rất chậm chạp tiến lại, nhìn không được nữa chồm tới bế bổng Tiểu Kỳ lên, đặt ngồi trên đùi, ánh mắt sâu nhìn khuôn mặt nhỏ: 'tên gì?'

'Tiểu...K...ỳ...' - bé sợ hãi, nắm chặt vạt áo

'uhm, bao nhiêu tuổi?' - Lãnh Hàn Phong vẫn giữ thái độ lạnh lùng, trông rất hù dọa

'5 ạ!'

Năm tuổi sao? Anh đột nhiên cau mày, cảm thấy có điều gì đó khó giải thích ở trong lòng, bất ngờ ngược lên nhìn bóng lưng của Đỗ Nhã Tâm, đôi lông mày như sắp dính sát lại nhau nói thành một đường thẳng. Đặt Tiểu Kỳ ngồi xuống ghế bên cạnh, anh nhàn nhạt lên tiếng: 'Tôi cũng chưa từng bữa.'

'Tôi nấu rất nhiều. Mong là hợp khẩu vị của anh!' - Việc sử dụng nhà bếp của người ta đã khiến cô rất ngại, nhìn mọi thứ sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, lại không vương mùi khói dầu, Đỗ Nhã Tâm hoài nghi căn bếp này chưa từng được ai sử dụng thế nhưng dường như thức ăn trong tủ lạnh đều rất tươi, như là được mua hằng ngày vậy...Nhưng Tuyệt Liên đâu? Đây là câu hỏi cô không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu với sự tò mò đến buồn bực.

Mang thức ăn lại bàn, Đỗ Nhã Tâm cẩn thận chia phần nhỏ cho Tiểu Kỳ. Cậu bé rất kén ăn, chỉ có thể dùng cơm với cá, một ít súp nóng.

Nhìn bàn ăn thịnh soạn trên bàn, ánh mắt Lãnh Hàn Phong có chút mờ ảo. Đã bao lâu rồi anh không thấy một bàn ăn đầy hương vị thế này?

'sao vậy?' - Đỗ Nhã Tâm hỏi

Lãnh Hàn Phong nhìn cô, cười cười lắc đầu: 'Không có gì, ăn đi!'

Dù sao cũng không phải là nhà của Minh, Đỗ Nhã Tâm và Tiểu Kỳ ăn rất rất không thoải mái. Cả hai cứ cầm đầu xuống ăn, mà lãnh Hàn Phong anh lại ít nói làm cho không khí bàn ăn tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng động đĩa cũng không dám vang lên rõ ràng. Tiểu Kỳ ăn có vẻ không ngon, nuốt được vài miếng, cậu bé nhìn mẹ: 'mamy...'

'Sao vậy con?' - cô quan tâm

'Con no rồi.' - nói xong Tiểu Kỳ mím môi

'Con có thể ra ngoài phòng khách chờ мамы không? Mamy dọn dẹp xong sẽ đưa con về.'

'Nhưng...'

'Ngoan, chúng ta là khách!' Đỗ Nhã Tâm cười xoa đầu con trai

Tiểu Kỳ nghe rất hiểu chuyện, liền tụt xuống ghế, không hề nhìn Lãnh Hàn Phong mà chạy thẳng ra ngoài...

Đỗ Nhã Tâm cố gắng nuốt trôi những hạt cơm không hề có cảm giác ngon miệng này, lên tiếng: 'Chúng ta...nói chuyện luôn đi, đã muộn rồi.'

Lãnh Hàn Phong mặt đanh lại, đứng lên bất ngờ khiến chân ghế cạ sát dưới nền kêu kết kết, quay lưng bỏ ra ngoài bỏ lại một câu: 'dọn sạch đi đã.'

Đỗ Nhã Tâm dường như muốn phát hỏa, ruột cuộc anh muốn gì? Sao không nói thẳng mà cứ vòng vo tam quốc, khiến cô rất nóng ruột cùng với sợ hãi. Cô là người đến nhờ cậy, chẳng thể hung hãn bỏ về được, cô cần nhẫn nhịn vì đại cuộc...Thờ dài một cái, Đỗ Nhã Tâm thu lại bát đĩa bắt đầu dọn rửa, cũng không biết bản thân đang làm cái quái gì ở đây.

Đỗ Nhã Tâm từ phòng ăn đi ra, thấy Lãnh Hàn Phong cứ nhìn mãi Tiểu Kỳ như tìm kiếm gì đó, mà Tiểu Kỳ thì nằm ngủ quên trên sofa, đầu đã đội chiếc mũ ấm cô hay bỏ trong balocho con, hình như rất mong rời khỏi đây...nhưng sao, ngủ ngon như thế?

Đỗ Nhã Tâm đi lại, cô tình gây tiếng động nhẹ để đánh động Lãnh Hàn Phong, cô cười như sắp khóc: 'Xin lỗi, hay là hôm khác chúng ta nói chuyện ở công ty. Tôi phải đưa Tiểu Kỳ về, đã muộn quá rồi!'

'Tôi muốn giải quyết luôn bây giờ.' Nói xong, anh đứng lên nhẹ nhàng bồng lấy Tiểu Kỳ đi thẳng vào phòng ngủ giành cho khách. Đỗ Nhã Tâm đứng hình nhìn theo, không thể nhẫn nhịn được nữa, cô như rít lên: 'Anh là cố tình phải không?'

Thế nhưng Lãnh Hàn Phong chỉ dừng lại một nhịp bước, không lên tiếng, cô lại không thể nhìn thấy được môi anh đang cong lên đầy suy tính, sau đó bước đi.

Đỗ Nhã Tâm tay thu chặt, nỗi buồn bức uất ức trong lòng muốn hét lên. Cô đi nhanh ra ban công, không ổn rồi, cô thật sự muốn nổ tung!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Em Là Của Tôi!

Lãnh Hàn Phong sau khi sắp xếp chỗ ngủ cho Tiểu Kỳ, anh nhìn cậu bé ngủ say, trong lòng không ngừng tự hỏi vì sao mình lại tỏ ra can trọng như vậy, nhìn cậu bé, cảm giác rất quen thuộc và nhẹ nhàng. Khi đọc được sự sợ hãi trong ánh mắt to tròn trong sáng đó, anh rất không hài lòng...

Lãnh Hàn Phong ra khỏi phòng, nhìn quanh không thấy bóng dáng Đỗ Nhã Tâm. Anh cảm thấy hoảng hốt, chân tay lỏng ngóng đi vội vào nhà bếp nhưng vẫn không thấy. Cô không lẽ bỏ lại thằng bé ở đây? không đúng, Đỗ Nhã Tâm không phải như vậy? Tìm khắp nơi căn nhà rộng hơn 100m vuông cuối cùng anh phát hiện ra cô ở ngoài ban công. Anh đi lại nhìn dáng vẻ cô đơn của cô từ phía sau, tay anh thu chặt như bắt lặc, sau đó không chút do dự tiến lại ôm chặt lấy cô từ đằng sau...

Đỗ Nhã Tâm toàn thân cứng ngắt, quên cả thở trước hành động bất ngờ của anh. Lãnh Hàn Phong như cảm nhận được phản ứng của cô, môi anh hơi cong lên, vòng tay càng thu chặt hơn khiến cô nghĩ mình thật sự sắp ngạt chết

Cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Lãnh Hàn Phong phả vào trên cổ của mình, Đỗ Nhã Tâm run nhẹ, đôi bàn tay gầy yếu như bấu mạnh lấy cánh tay anh, khó khăn nói: 'Thả tôi ra!'

Mặc kệ người trong lòng đang có sức vùng ra, Lãnh Hàn Phong vẫn thản nhiên thu chặt tay, đôi môi nóng hôn nhẹ từ tai đến bờ vai của Đỗ Nhã Tâm, như thể đang nâng niu một báu vật rất quan trọng vừa mới tìm lại được, miệng thoáng ý cười. Bị hành động của anh làm cho sợ hãi, Đỗ Nhã Tâm sắp thở không nổi, tiếng nói yếu ớt vang lên trong kẽ răng: ' thả ra...' chết tiệt, cô sắp thở không nổi nữa rồi...

Không kịp để cho Đỗ Nhã Tâm phản ứng, Lãnh Hàn Phong đột nhiên xoay người cô lại, ôm chặt vào lòng, đầu anh gần như dựa vào vai cô, giọng thủ thỉ: 'Tâm Tâm, em thật sự đang hành hạ tôi.'

Nghe anh nói vậy, hai bàn tay nhỏ đặt ở vòm ngực cứng rần nắm chặt, dùng sức đẩy anh ra, anh mất mớ hồ nhìn anh: ' Tôi không hiểu anh đang nói cái quái gì nhưng tôi không tin anh vì tôi mà gây khó dễ với Model lần IA.'

'Đừng thử sức chịu đựng của tôi' – Lãnh Hàn Phong cười nhẹ, bàn tay lạnh ngắt xoa lấy một bên má đã thoáng ửng hồng của Đỗ Nhã Tâm, rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến cô giật mình run rẩy...

' Rốt cuộc tôi phải làm gì anh mới chịu tha cho họ?' – sâu trong ánh mắt của Đỗ Nhã Tâm hiện lên nét ưu thương. Cô đã sức cùng lực kiệt, trước đây cô đã hết sức bảo vệ anh, bây giờ cũng đang hết sức bảo vệ những người mình yêu quý, nhưng người gây khó dễ cho cô lần này lại chẳng phải ai khác mà lại chính là người cô chưa từng quên, chính điều đó khiến cô càng đau đớn.

' em sẽ biết ngay bây giờ thôi.' Nụ cười anh mang theo sự khó đoán, không cho Đỗ Nhã Tâm thời gian phân tích câu trả lời liền cúi đầu hôn lấy môi cô, nụ hôn mang theo sự cuồng dã bá đạo. Một cánh tay của Lãnh Hàn Phong siết lấy eo mảnh khảnh vào lòng, tay kia ấn mạnh sau cổ cô khiến nụ hôn càng mãnh liệt hơn.

Đỗ Nhã Tâm bất ngờ đến không thể tin được, anh cư nhiên cường hôn cô lần thứ hai. Cố gắng đẩy Lãnh Hàn Phong ra nhưng càng đẩy, Lãnh Hàn Phong càng tiến tới. Anh hôn lấy hôn để như muốn cướp đi tất cả hơi thở của cô khiến cô mềm nhũn, phải dựa hẳn vào người Lãnh Hàn Phong mới đứng vững được. Đường như cảm nhận được sự di chuyển của thân mình, yếu ớt mờ mắt ra Đỗ Nhã Tâm trợn lớn bất ngờ khi thấy hai mắt sáng rực của Lãnh Hàn Phong đang nhìn mình, cô biết, cô cảm nhận được nhưng gì hiện ra trong đôi mắt sâu xinh đẹp ấy. ...đồng thời Đỗ Nhã Tâm cũng phát hiện ra không biết mình vào trong nhà từ lúc nào, hơn nữa còn bị anh đè nằm lên ghế sofa màu đen mềm mại. Cảm nhận được bàn tay lạnh của Lãnh Hàn Phong đã đi vào trong áo của mình, Đỗ Nhã Tâm run bắn lên cắn mạnh lấy môi anh, có thể cảm nhận được mùi máu tanh chảy ra từ môi đi vào trong miệng cô nhưng Lãnh Hàn Phong dường như không muốn để ý, vẫn cứ cuồng dã như vậy, bàn tay to không ngừng mon trón da thịt mềm mại bên trong áo cô. Đỗ Nhã Tâm gần như không còn chút sức nào cả, cô bắt lực nhắm mắt lại, hai dòng lệ từ hai bên khóe mắt không ngừng chảy xuống. Lãnh Hàn Phong thấy vậy cũng không dừng động tác, lần này anh quyết không buông cô ra nữa, cái anh muốn lấy lại là cả trái tim lẫn thể xác của cô. Tuy nhìn cô khóc, tâm anh tựa như dao cắt nhưng sự cô chấp của bản thân không cho phép anh mềm yếu.

Ngay khi vừa quyết định, anh đứng dậy bế phốc Đỗ Nhã Tâm lên khiến cô sợ hãi ôm vội lấy cổ anh. Thấy Lãnh Hàn Phong mang mình đi thẳng về phòng ngủ, cô biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đó. Không lẽ như vậy anh mới buông tha cho sự nghiệp của hai người kia, hẳn tâm bỏ qua cảm nhận của cô mà trực tiếp giữ lấy như vậy. Ánh mắt Đỗ Nhã Tâm đau đớn nhìn khuôn mặt ngang ngạnh lạnh lùng ấy, từ khóe mắt không ngừng chảy ra những dòng lệ mặn chát...

Ngay khi vừa đặt cô nhẹ nhàng xuống giường nệm êm ái, Lãnh Hàn Phong liền áp thân hình cao lớn của mình lên người Đỗ Nhã Tâm, ánh mắt anh chứa lửa nóng nhưng sâu trong đó lại có sự dịu dàng khó tả... Anh biết, cô sẽ không phản kháng...nhưng đang thể hiện sự bất lực. Hôn lên trán, đôi mắt đã ướt đầm, rồi đến hai bên má đỏ hồng, đến đôi môi căng mọng tự nhiên...tất cả đều thực hiện rất nhẹ nhàng, trân quý...ánh mắt của cô và anh chưa hề rời đi đối phương, như thể muốn tìm kiếm thứ gì đó đang tiềm ẩn trong người họ.

Đỗ Nhã Tâm cô đau lòng rồi tự nhủ thầm, nếu đây là điều anh muốn, là điều có thể giúp Model và IA, cô sẽ không phản kháng...nhưng còn Tiểu Kỳ...

Như đọc được suy nghĩ của cô, Lãnh Hàn Phong cười nhẹ hôn cắn đôi môi trước mặt mình, giọng khàn đặc: ‘Nó ngủ rất sâu, có lẽ đến sáng mới tỉnh.’

Đỗ Nhã Tâm nghe anh nói vậy, vừa tin vừa không tin, nghi ngờ nhìn anh. Tiểu Kỳ trước giờ nếu không được cô kể chuyện cho nghe thì sẽ rất khó ngủ, trừ khi...anh giờ trò quỷ gì đó...Đang tính mở miệng phản bác, Lãnh Hàn Phong rất nhanh ấn môi mình xuống ngăn lại, hai tay bây giờ không còn nhàn rảnh nữa mà thành thạo cời từ khuy áo của Đỗ Nhã Tâm...

Ôm cô trong lòng, bàn tay vừa cảm nhận làn da mát lạnh trắng mịn, vừa bá đạo hôn từng tất da thể của Đỗ Nhã Tâm...cố gắng giúp cô thả lỏng một chút...Khi cảm thấy cô đã chuẩn bị tốt, Lãnh Hàn Phong liền tiến vào không chút do dự khiến Đỗ Nhã Tâm nhăn mày đau đớn, dù sao cũng đã 5 năm nay cô chưa từng chung đụng với ai...việc ân ái với cô mà nói rất xa lạ...

Mồ hôi cả hai người quện vào nhau, Lãnh Hàn Phong vẫn không ngừng chiếm đoạt, ánh mắt mê ly nhìn người dưới thân đang nhắm nghiền mắt lại, anh cong môi cuối xuống cắn nhẹ một bên tai của cô, giọng đầy bá đạo: ‘Tôi không biết mình đã gây tổn thương gì cho em, nhưng một điều không thể thay đổi, em là của tôi!’

Nghe câu nói của anh, Đỗ Nhã Tâm mở bừng mắt ra, trong mắt mang theo tia đau đớn nhìn lên trần nhà, hai bàn tay đang ôm cổ anh như siết mạnh... Anh hỏi năm năm trước, cô tổn thương như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tổn Thương Của Cô...

Sau khi tan làm, Đỗ Nhã Tâm đến địa điểm hẹn với Lê Tuyết Liên. Đẩy cánh cửa kính cao lớn, cô bước vào với những suy nghĩ ngổn ngang. Lê Tuyết Liên trông thấy Đỗ Nhã Tâm, liền vẫy tay, miệng mỉm cười rất thuần khiết. Đỗ Nhã Tâm neho mắt nhìn cô ta, từ xa trông Lê Tuyết Liên như một cô công chúa kiêu sa xinh đẹp, môi đỏ da trắng, mái tóc xoắn tự nhiên thả tự do trên vai. Nói không ganh tỵ là Đỗ Nhã Tâm cô đang nói dối, Lê Tuyết Liên trước đây vốn là hoa khôi của trường cô, học giỏi, xinh đẹp, nếu kết hợp với Lãnh Hàn Phong thì thật sự rất xứng đôi. Trai tài gái sắc, ai có thể chen ngang vào? Nhưng mọi chuyện xảy ra giữa họ sau này, nguyên nhân chia tay...không ai biết rõ vì sao cả. Cô chỉ biết, cô gái xinh đẹp kia là một nỗi đau của anh, khi cô ta rời đi, Lãnh Hàn Phong trở nên sa sút, cô đã mất bao lâu để kéo anh trở lại thực tại...vậy mà giờ đây, chỉ có thể mỉm cười nhường anh lại cho người khác, xứng đôi hơn cô, và đúng hơn là người Lãnh Hàn Phong vẫn yêu bao lâu nay!

Đỗ Nhã Tâm cố trấn an bản thân, bàn tay nhẹ lướt trên bụng một cái rồi cười thật tươi tiến về phía Lê Tuyết Liên vẫn đang nhìn mình.

‘chào chị!’

‘ngồi đi.’ – Lê Tuyết Liên gật đầu, chỉ về ghế đối diện

Đỗ Nhã Tâm nhìn anh bồi bàn đứng bên, giọng cô rất nhẹ: ‘cho tôi một sữa nóng, cảm ơn!’ Sau đó cô quay lại nhìn người đối diện: ‘Chị hẹn tôi ra đây

chắc có chuyện muốn nói.’

Lê Tuyết Liên cầm tách cà phê lên uống, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Đỗ Nhã Tâm lên tiếng: ‘Cà phê không tốt cho phụ nữ có thai đâu.’

Lê Tuyết Liên tỏ ra rất kinh ngạc nhìn cô: ‘cô đã biết sao?’

‘vâng, là Lãnh Hàn Phong nói cho tôi biết. Chúc mừng chị!’

Lê Tuyết Liên cười đến ngọt ngào, tay đặt lên bụng về rất tự hào: ‘cảm ơn. Vậy chắc Phong cũng nhắc đến chuyện hôn lễ.’ Khi cô ta nói đến đám cưới, Đỗ Nhã Tâm nhìn thấy trong đôi mắt đẹp kia ẩn hiện niềm hạnh phúc, giọng nói cũng trở nên ngọt ngào hơn, cô cảm thấy rất chua xót cho bản thân mình.

‘Anh ấy có nói chị muốn tôi thiết kế một váy cưới!’ –Đỗ Nhã Tâm cười cảm ơn với anh bởi bàn đem thức uống ra, sau đó lại tiếp lời: ‘Đó có thể là quà cưới tôi tặng chị, chắc là chị không chê chứ?’

Cô ta cười, ánh mắt long lanh: ‘tất nhiên, bộ váy sẽ là một món quà quý giá đối với tôi’

‘Không đến nổi quý giá đâu. Tôi nghĩ, chắc không phải chị hẹn tôi ra đây để nói chuyện này?’

‘Đúng vậy!’ Lê Tuyết Liên khoáy ly cà phê, ánh mắt mãi theo dõi nét mặt của Đỗ Nhã Tâm như tìm ra điểm đặc biệt gì. Còn Đỗ Nhã Tâm vẫn im lặng, chờ đợi người phụ nữ trước mặt lên tiếng tiếp.

‘Phong nói chuyện hôn lễ, nhưng chắc anh ấy chưa nói chuyện khác cũng quan trọng không kém.’ Cô ta thay đổi tư thế, ngồi thẳng lưng tựa vào ghế, hai tay khoanh lại trước ngực, ánh mắt nghiêm túc. Thấy biểu hiện như vậy, Đỗ Nhã Tâm không tranh cãi căng thẳng: ‘Không biết còn chuyện gì?’.

‘Phong, anh ấy là người sống rất có tình với những người thân thiết bên cạnh mình. Tôi nghĩ, cô cũng hiểu anh ấy không ít. Sau đám cưới, chúng tôi sẽ về ở tại căn hộ mà cô đang dùng.’

Nghe vậy, hai bàn tay dưới bàn của Đỗ Nhã Tâm thu chặt lại. Nhưng nét mặt cô vẫn không thay đổi, rất bình tĩnh lắng nghe. Giọng nói kia lại vang lên ở phía đối diện: ‘anh ấy rất khó xử, vừa muốn mở lời với cô, nhưng lại không làm được’

‘Ý của chị là...’ - Đỗ Nhã Tâm nhướn mày

‘Đúng vậy, Phong muốn cô chuyển ra ngoài ở.’ - Cô ta nhấp một chút cà phê: ‘Cô đừng hiểu lầm anh ấy. Anh ấy đang tính tìm giúp cô một căn hộ mới. Tôi có nói là cô có thể sống cùng chúng tôi, dù sao cũng xem như người một nhà. Nhưng Phong lại không muốn vậy, anh ấy sợ tôi khó chịu cũng như sợ cô không thoải mái’

Người Đỗ Nhã Tâm run nhẹ: ‘Anh ấy thật nói như vậy?’

Lê Tuyết Liên cười về áy náy: ‘Tôi biết Phong chưa nói với cô, vì sợ làm cô buồn. Tôi gặp cô lần này cũng xem như thay anh ấy nói những gì khó mở lời. Tôi hi vọng cô sẽ không trách chúng tôi. Dù sao, cuộc sống vợ chồng của chúng tôi sẽ gây nhiều trở ngại cho cô.’

Đỗ Nhã Tâm khẽ cong môi, thì ra là vậy, đây là điều anh muốn nói hôm trước nhưng không biết nên nói thế nào nên tức giận bỏ đi, hoặc giả anh muốn cô tự nghĩ bản thân nên rời đi khi biết chuyện đám cưới. Cô không hỏi anh sau cưới sẽ ở đâu, nhưng cô cũng không nghĩ bản thân sẽ sống ở đó, dù sao đứa bé cô đang mang là một bí mật.

Đang định lên tiếng, câu nói tiếp theo của Lê Tuyết Liên khiến Đỗ Nhã Tâm đen mặt, nhất thời không kịp phản ứng

‘Cách đây một tuần, tôi có thấy cô ở khoa phụ sản bệnh viện Đài Bắc.’ Trong mắt Lê Tuyết Liên có gì đó lóe sáng: ‘Cô...không phải là..’

‘Không!’ - Đỗ Nhã Tâm liền ngắt lời ‘Tôi đến thăm bạn, cô ấy là bác sĩ ở đó. Tôi còn có việc bận, chuyện chị nói tôi đã hiểu. Tạm biệt!’

Đỗ Nhã Tâm cố gắng cười, đẩy ghế đứng lên, cố giữ bình tĩnh ra khỏi quán. Bước chân đang vội vã của mình khiến cô không hay biết một nụ cười thâm độc hiện ở phía sau.

Bỗng cánh tay Đỗ Nhã Tâm bị kéo giật lại, cô giật mình quay người, ánh mắt mất đi bình tĩnh hằng ngày: ‘Tuyết Liên...’

‘Cô đừng cho rằng tôi không biết!’ Lê Tuyết Liên nghiêng răng nói, vẻ xinh đẹp dịu dàng khi hãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự nguy hiểm đáng sợ. Cô ta nắm chặt cánh tay của Đỗ Nhã Tâm khiến cô đau đến nhũn mảy: ‘Chị nói gì tôi không hiểu, thả tôi ra’

‘hừ, trước khi gặp cô tôi đã cho điều tra về cô. Đỗ Nhã Tâm, cô giỏi lắm, leo lên đến trên giường của Phong’

Đỗ Nhã Tâm xanh mặt, cô không có. Cô hét lên, hất tay cô ta ra: ‘Chị nói điên gì vậy?’

Lê Tuyết Liên bỗng nhiên lớn tiếng, giọng nói mang đầy sự đau khổ, thu hút tất cả mọi người ở trong quán ‘Đỗ Nhã Tâm, cô là hạn phụ nữ tôi, lằng lằng. Tôi xem cô như em gái, chồng tôi cũng xem cô như em gái của mình, cho cô ở chung chúng tôi. Thế nhưng...thế nhưng...’- mặt Lê Tuyết Liên đầy nước mắt, tay chỉ về phía Đỗ Nhã Tâm vẫn chưa hiểu chuyện gì ‘cô lợi dụng lúc tôi đi công tác, quyến rũ chồng tôi, để bây giờ mang trong mình đứa nhỏ, cô không biết tôi cũng đã mang thai sao? Sao cô nỡ phá hoại gia đình của tôi? Tôi đã hạ mình vang xin cô rời khỏi chồng tôi, thế nhưng ngược lại cô còn mang tôi rồi bỏ đi như vậy, cô thật quá đáng’

Lên Tuyết Liên càng nói càng lớn, đầy uất ức, mặt đầy nước mắt nhìn Đỗ Nhã Tâm. Nhưng người xung quanh nghe thấy liền nhìn Đỗ Nhã Tâm với ánh mắt khinh bỉ, chán ghét, coi thường...

Đỗ Nhã Tâm bây giờ mới hiểu ra mọi chuyện, cô tức giận lên tiếng: ‘Tôi không có, chị đừng có đổ oan cho người khác.’

‘Không có sao?’ - Lê Tuyết Liên cầm hai cánh vai cô lắc mạnh, rất đau khổ nói: ‘Cô đừng tưởng tôi không biết, hôm đó tôi thấy cô từ phòng khám thai đi ra, tôi đã hỏi bác sĩ kia, bà ấy nói cô có thai được mấy tháng. Trùng với thời gian tôi đi công tác, mà cô thì làm gì có bạn bè nào? Kê mô côi như cô thì làm gì có bạn... cô ham tiền chồng tôi mới lôi kéo anh ấy, đúng không?’

Lê Tuyết Liên đầy phần nộ lắc mạnh vai cô, cố tình đẩy mạnh Đỗ Nhã Tâm về phía trước khiến cô loạn choạng ngã nhào ra đất, bụng đụng ngay cạnh ghế. Sau đó cô ta bỏ vội đi, để lại một câu: ‘Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, Đỗ Nhã Tâm, kẻ vong ơn phụ nghĩa!’

Sau khi bóng của Lê Tuyết Liên khuất dần sau cánh cửa lớn, mọi người xung quanh đứng nhìn Đỗ Nhã Tâm đang ôm lấy bụng đau đớn, không tỏ ý giúp đỡ mà xoay người giải tán đi, cũng có những lời chỉ trích xầm xì.

Đỗ Nhã Tâm mặt trắng bệch, cô cắn chặt môi đến bật máu. Ôm lấy bụng, cô thầm cầu trời cầu phật cho đứa bé bình yên với cú va đập khi nãy, nhưng sao cô không thể đứng dậy được? Không có người giúp đỡ, sóng mũi cay cay cô lần tìm điện thoại trong túi xách...

‘Tiểu Lâm, giúp tớ... mau đến giúp tớ, đau quá...’

‘Tâm Tâm, cậu sao vậy đang ở đâu?’ – giọng nói bên kia đầy hoảng hốt

‘...’ Nói xong địa chỉ, Đỗ Nhã Tâm vứt điện thoại sang một bên, cố gắng nắm lấy thành bàn đứng lên... Cố gắng không khóc nhưng soa nước mắt cứ mãi chảy ra, cô ta nói cô sao cũng được nhưng sao lại chạm vào nỗi đau của cô. Mồ côi thì có tội sao? Bị bỏ mẹ bỏ rơi là có tội sao?...

Mồ hôi chảy khắp trên trán, Đỗ Nhã Tâm ôm chặt lấy bụng gắng từng bước ra ngoài. Bảo bảo, con tuyệt đối không được bỏ rơi mẹ... bảo bảo...

Rầm...!

‘Tâm Tâm!’ tiếng hét thất thanh vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tồn Thương Của Cô (2)

Phòng cấp cứu bệnh viện Đài Bắc...

Đình Lâm đứng ngồi không yên đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Cô đang rối cả lên vì không biết chuyện gì xảy ra với Đỗ Nhã Tâm, bạn của cô đã ở trong đó gần 1h đồng hồ rồi.

Cần lấy đầu ngón tay, ánh mắt Đình Lâm không rời khỏi cửa phòng cấp cứu kín mít kia...

Cạch!

Thấy người trên giường đang hôn mê được đẩy ra, Đình Lâm vội vàng chạy lại: ‘Tâm Tâm!’ – nhìn khuôn mặt trắng bệch của bạn, cô gấp gáp hỏi bác sĩ: ‘cậu ấy bị làm sao vậy?’

‘Động thai, may mà đưa đến kịp thời, nếu không...’ Vị bác sĩ thở dài một cái rồi căn dặn: ‘hãy chăm sóc tốt cho cô ấy, sức khỏe rất yếu, dinh dưỡng không đủ. Cần nằm vài ba hôm để chúng tôi theo dõi.’

Thai ư? Tâm Tâm có thai? Sao cô không biết. Đình Lâm trợn mắt nhìn bác sĩ trước mặt sau đó nhìn xuống cô bạn của mình. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

~~~~~

Lúc Đỗ Nhã Tâm tỉnh dậy là trời đã tối. Cô mơ hồ nhìn màu trắng xung quanh phòng, bình nước chuyển dịch treo lơ lửng trên đầu giường, không gian im lặng, toàn thân đau đớn... Théo phản xạ, cô đặt tay lên bụng đầy hoảng hốt... bảo bảo...

‘cậu tỉnh rồi sao? Làm mình lo muốn chết.’ Cửa phòng mở ra, Đình Lâm tươi cười đi vào, trên tay là một hộp cháo, giỏ trái cây... Thấy Đỗ Nhã Tâm ôm bụng, cô hiểu ý liền đặt đồ trên bàn, ngồi xuống bên cạnh: ‘Đứa bé không sao. Tâm Tâm, cậu có thể giải thích cho mình hiểu một chút không, cái thai

này và chuyện cậu bị ngắt ngoài cửa quán cà phê?”

Thở hắc ra một hơi nhẹ nhõm, Đỗ Nhã Tâm yếu ớt nói: “đỡ mình ngồi dậy trước được không?”

Nhẹ nhàng đỡ thấy thân thể của Đỗ Nhã Tâm, Đinh Lâm chỉnh lại độ cao của đầu giường, kê một chiếc gối để Đỗ Nhã Tâm tựa vào....

“Cảm ơn cậu, Tiểu Lâm.” - Đỗ Nhã Tâm cười yếu ớt

Trông thấy sự yếu đuối của bạn, Đinh Lâm không tránh khỏi đau lòng, giọng trách mắng: “Vội mình mà cậu còn nói ơn nghĩa sao? Ruột cuộc cậu đang bị làm sao vậy? Sao không biết lo cho bản thân mà để bị như thế này?”

Nghe bạn trách mắng, Đỗ Nhã Tâm có chút xúc động. Từ trước đến nay ngoài Đinh Lâm ra hình như chưa có ai chăm sóc lo lắng cho cô thật tình. Xem ra, cô cũng còn may mắn nhiều lắm.

“bác sĩ nói đứa bé có bị làm sao không?”

Đinh Lâm nhìn bạn, tay gạt giúp những sợi tóc mái vờn trên trán, lắc đầu: “Động thai, may là đưa vào cấp cứu kịp. Hiện tại thì đứa bé đã không sao nhưng sức khỏe cậu rất yếu cần phải ở lại đây vài ngày. Ngày mai mình đến công ty xin phép nghỉ hộ cậu, yên tâm tĩnh dưỡng đi.”

Đỗ Nhã Tâm ánh mắt đỏ hoe, cầm chặt tay bạn. May quá, đứa bé không sao là cô yên tâm rồi....

“Chuyện gì đã xảy ra, đứa bé là của ai?” – cuối cùng không nhịn được nữa, Đinh Lâm lên tiếng hỏi

Vượt nhẹ bụng, ánh mắt Đỗ Nhã Tâm dời ra cửa sổ bên cạnh giường, nhìn màn đêm bao trùm mọi thứ, toàn thân cô tỏa ra sự cô đơn lạnh lẽo. Cô không ngờ rằng, Lê Tuyết Liên lại hành động như vậy, cô cũng không ngờ rằng Lãnh Hàn Phong muốn cô rời đi. Rốt cuộc cô có nên tin lời cô ta? Hay là về chất vấn anh? Chất vấn ư? Cô đâu có đủ tư cách làm điều đó, cô chỉ là một con bé nhỏ thôi không cha không mẹ không người thân, đến ở nhờ nhà người ta thì lấy đâu ra tư cách để chất vấn mọi điều?

Đinh Lâm thấy vẻ ưu thương của Đỗ Nhã Tâm, chồm đến ôm hờ lấy vai cô: “Tâm Tâm!”

“đứa bé là của Lãnh Hàn Phong!” – giọng nói của Đỗ Nhã Tâm rất nhẹ, nếu không chú ý thì sẽ không nghe thấy cô nói gì. Đinh Lâm há mồm kinh ngạc: “của Lãnh Hàn Phong?”

Đỗ Nhã Tâm gạt đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn đêm ngoài cửa sổ. Đinh Lâm cố giữ bình tĩnh ngồi xuống, xoa người cô: “Chẳng phải cậu nói hai người ngủ riêng sao? Chẳng phải cậu nói anh ta không có ý định...ây da...rốt cuộc cậu mau nói cho mình biết rõ hơn đi. Sao lại có đứa bé?”

Đỗ Nhã Tâm cười lắc đầu: “Ngoài ý muốn thôi, tớ không muốn nhắc lại.” Chuyện kia, cô không muốn nghĩ đến nữa, cứ cho đứa bé này là ông trời ban tặng cho cô đi.

“Được.” - Đinh Lâm không ép bạn, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc: “Vậy vì sao cậu lại bị động thai? Còn ngắt ngay trước cửa quán. Tâm Tâm, cậu không biết lúc đó mình đã sợ hãi thế nào. Vừa đến nơi liền thấy cậu ngã nhào ra đất, lúc lên xe cấp cứu mình mới phát hiện có ít máu dính ở sau váy cậu. Trời ạ...nếu mình không có ở gần đó, hay là không đến kịp thì sẽ thế nào? Mau, mau nói cho mình biết chuyện gì xảy ra lúc ấy?”

Nhìn bạn đầy tức giận nói một tràng, Đỗ Nhã Tâm không tránh được cong môi. Cô biết Tiểu Lâm là thật sự lo cho cô,. Đúng vậy, nếu không có cậu ấy thì sao?

...

Nghe bạn kể hết mọi chuyện, Đinh Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ lên vì tức giận, cô đứng bật dậy: “chết tiết, mình phải đi tính sổ với cô ta, còn có cái tên đàn ông kia nữa. Thật không ngờ Lãnh Hàn Phong nổi tiếng của đại học Đài Bắc lại có thể yêu một mụ đàn bà độc ác như vậy.”

“không được.” - Đỗ Nhã Tâm vội kéo tay bạn lại: “Mình không sao rồi, thôi đi. Mình thật sự không muốn ai nhắc đến chuyện đó nữa.”

“Tâm Tâm” - Đinh Lâm như rít lên, cô cảm thấy bức mình: “Cậu đừng có thiện lương như vậy, cần phải làm rõ ràng đầu đuôi. Cậu yên tâm đi, mình sẽ ra mặt hộ cậu.”

Nghe bạn nói vậy, Đỗ Nhã Tâm lắc đầu mệt mỏi: “Không cần, mình không muốn liên quan gì đến họ nữa. Sau khi xuất viện, mình sẽ rời khỏi đó. Làm lại tất cả, dù sao mình vẫn còn đứa nhỏ là người thân.”

Nhìn bạn như vậy, Đinh Lâm không kim được ôm lấy Đỗ Nhã Tâm, giọng khàn khàn: “Cậu còn có mình, Tâm Tâm.”

Từng giọt nước mắt chảy xuống gò má nóng hổi, Đỗ Nhã Tâm gạt đầu: “Cảm ơn cậu!”

Sau khi ở tại bệnh viện ba ngày, được sự chăm sóc tận tình của Đinh Lâm, Đỗ Nhã Tâm đã khỏe hơn. Làm xong thủ tục xuất viện, cô cùng bạn rời khỏi đó. Ngồi trên taxi, Đinh Lâm hỏi: “Cậu tính thế nào?”

‘trước hết mình sẽ về căn hộ thu dọn hành lý. Xe ô tô cũng đã gửi bán, tiền dành dụm được lâu nay cũng đủ thuê một nhà trọ nhỏ, trang trải cuộc sống sau này.’

‘Hay là đến ở cùng mình.’

‘Không cần đâu, mình không muốn làm phiền bác trai bác gái. Thêm chuyện mang thai, mình nghĩ họ cũng không thích.’

Đỗ Nhã Tâm vội vàng từ chối, cầm tay Đinh Lâm: ‘Cậu yêu tâm, mình giờ đã biết chăm lo cho bản thân. Hôn nữa, bây giờ không chỉ một mình mà còn có bảo bảo, mình nhất định sẽ cẩn thận.’

Đinh Lâm biết tính cách của Đỗ Nhã Tâm, ương ngạnh cứng đầu, mỗi khi quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi. Cô bất lực thở dài: ‘được rồi. Khi đến nơi ở mới nhớ báo tin cho mình, mình sẽ đến giúp cậu dọn dẹp.’

‘Được.’

...

Đỗ Nhã Tâm ngồi trên xe bus, nhìn dòng người bên ngoài, tâm tình cô giờ rất tốt. Cô nghĩ rồi, sớm rời khỏi đây có lẽ sẽ tốt hơn... Ngày hôm nay sau khi xuất viện, cô đã đi khắp nơi tìm nhà trọ. Đến khi tìm được đã là chập tối, chỗ ở mới tuy không rộng rãi, thoáng mát nhưng cũng đủ để cô sinh sống một thời gian, lại gần công ty, đi bộ đến đó cũng tốt. Lớn lên từ nghèo khổ như cô, cũng không dám mơ ước gì nhiều... Thời gian sống cùng Lãnh Hàn Phong, cô cũng được anh giúp đỡ không ít. Lấy ra một tờ giấy, trên đó có mẫu vẽ váy cưới cô dâu rất đẹp, từng nét đều mang theo sự thuần khiết, Đỗ Nhã Tâm mỉm cười nhìn nó. Ở trong bệnh viện, cô đã tranh thủ vẽ ra mẫu váy này, cô không biết bản thân lấy đâu ra cảm xúc hình thành nên nó, chỉ cảm thấy có những chuyện dừng nên cô chấp miễn cưỡng, cứ buông tay khi còn có thể. Cô trước giờ vẫn hi vọng Lãnh Hàn Phong được hạnh phúc, nếu việc cưới người phụ nữ đó là hạnh phúc của anh thì cô sẽ thật lòng chúc mừng họ, đây xem như là món quà cưới cô dành cho họ, xem như món nợ ân tình cô đã trả...

Mở cửa căn hộ, Đỗ Nhã Tâm thấy nhà bao trùm một màu tối lạnh lẽo, Lãnh Hàn Phong chắc cũng chưa lần nào trở về. Căn nhà âm u quá... Lần trong bóng tối đi vào trong, Đỗ Nhã Tâm mò mẫm tìm lấy công tắc đèn ‘cạch!’

Ánh sáng vừa xuất hiện, Đỗ Nhã Tâm giật mình khi thấy Lãnh Hàn Phong ngồi đó, ánh mắt anh nhìn cô đầy tức giận. Thoáng rùng mình, Đỗ Nhã Tâm chỉ gật đầu một cái như chào hỏi, dù sao cô bây giờ không muốn nói chuyện với anh. Khi đi lướt qua Lãnh Hàn Phong, Đỗ Nhã Tâm bị một lực kéo mạnh trở lại. Cổ tay cảm giác lạnh lạnh, Đỗ Nhã Tâm khẽ cau mày: ‘có chuyện gì sao?’

‘Sao cô lại làm như vậy?’ – giọng Lãnh Hàn Phong không chút hơi ấm vang lên.

Hoàn toàn không hiểu gì, Đỗ Nhã Tâm xoay người nhìn anh, cô bất giác kinh ngạc. Ánh mắt sắc bén hung hãn, toàn thân toát ra hơi lạnh đáng sợ, Lãnh Hàn Phong anh bị làm sao vậy?

‘anh nói gì?’ cổ trần áp sự sợ hãi, cô nhìn anh hỏi

Lãnh Hàn Phong vung mạnh tay Đỗ Nhã Tâm khiến cô suýt ngã, loạn choạng bám lấy ghế sofa, cô cả kinh ôm ngực... Cảm giác ánh mắt như tia X xuyên thấu cơ thể đau buốt, Đỗ Nhã Tâm trấn định liếc nhìn anh hét lên: ‘anh lên con điên gì vậy? Tôi đã làm gì anh hả?’

‘Cô.....bốp!’

Đỗ Nhã Tâm chéch choáng đầu óc... Lãnh Hàn Phong cũng giật mình, sợ hãi nhìn người con gái trước mặt, rồi nhìn bàn tay phải của mình đã ửng đỏ... anh đánh cô?... hai người đồng lúc suy nghĩ...

Khuôn mặt Đỗ Nhã Tâm đầy nước mắt, trái tim co bóp đau đớn, bờ má nóng rát... Lãnh Hàn Phong chần chừ muốn kéo lấy người Đỗ Nhã Tâm trông rất đáng thương vào lòng nhưng liền bị câu nói của cô làm cho tức giận

‘Lãnh Hàn Phong, tôi thiếu nợ gì anh sao?’

Anh rít lên: ‘Chết tiệt, đây là xem như tôi lấy lại công bằng cho con tôi.’

Con? Đỗ Nhã Tâm nhăn mày? Là sao?

Nhìn vẻ mơ hồ của cô, Lãnh Hàn Phong nghĩ cô đang giả vờ không biết, anh càng thêm tức giận: ‘Đỗ Nhã Tâm, tôi thật không ngờ cô lại trở nên xấu xa như vậy, giám đây ngã Lê Tuyết Liên, sinh non. Đỗ Nhã Tâm, tôi đã nhìn lầm cô sao?’

Nghe từng câu, từng lời anh nói, Đỗ Nhã Tâm trợn mắt kinh ngạc, hô hấp trở nên khó khăn

Chương 15: Hiểu Lâm Đáng Sợ.

Đỗ Nhã Tâm cố lấy lại bình tĩnh, nhìn Lãnh Hàn Phong: ‘Chị ta đã nói vậy sao? Nói tôi hại chị ta hư thai ư?’

Nhìn cô vừa nói, nước mắt vừa chảy ra, tâm trạng Lãnh Hàn Phong không một chút dễ chịu.

‘Anh tin sao? Anh nghĩ tôi đã làm như vậy sao? Đúng thôi, anh yêu chị ta, nói gì anh chẳng tin.’ – Đỗ Nhã Tâm bật cười, trong tiếng cười chưa biết bao sự chua xót đau lòng.

‘Có người đã nhìn thấy tất cả, cô còn chối ư?’ Lãnh Hàn Phong tròn mắt, anh đáng lẽ không tin, nhưng có người xác minh, mà Lê Tuyết Liên lại nằm liệt đau đớn trong bệnh viện, lúc nào cũng ôm nỗi đau mất đứa nhỏ, anh làm sao không tin đây?

Đỗ Nhã Tâm nghe anh nói, đầy mệt mỏi gạt đi nước mắt trên mặt, Đỗ Nhã Tâm không lên tiếng. Hiểu lâm cũng đã hiểu lầm rồi, có biện minh cũng vô ích, Lãnh Hàn Phong tin Lê Tuyết Liên chứ không tin cô.

Thấy cô im lặng, chúng tỏ đã ngầm thừa nhận. Lãnh Hàn Phong càng tỏ ra hàn khí, anh trầm giọng: ‘cô rời khỏi đây đi, đừng để tôi nhìn thấy cô một lần nữa.’

Trái tim của Đỗ Nhã Tâm đau đớn như nứt toát, cô nhìn anh trong sự mờ ảo của nước mắt. Người ta đã mở miệng đuổi đi, cô cũng không mặt dày đến nỗi ở lại đòi co. Rút ra một mẫu giấy thiết kế từ túi xách, giọng cô khàn đặc: ‘đây là quà cưới tôi giành tặng hai người. Chúc hạnh phúc, tạm biệt!’

Quay vội đi lên phòng thu dọn đồ đạc một cách nhanh chóng, trở xuống Đỗ Nhã Tâm chỉ kéo theo một chiếc valy du lịch nhỏ, cô không có thứ gì giá trị mang theo ngoài trái tim đã bị tổn thương. Đi ngang qua Lãnh Hàn Phong, cô cũng không muốn lưu luyến thêm nữa.

‘rầm!’ tiếng cửa đóng lại, nhìn không gian tĩnh mịch đáng sợ...Lãnh Hàn Phong ngồi phịch xuống sô-pha, ánh mắt giận dữ nhìn cánh cửa đã đóng lại kia...

Lang thang trên con phố nhộn nhịp ánh đèn, tiếng còi xe inh ỏi...Đỗ Nhã Tâm thất thần kéo theo sau chiếc valy không mấy nhiều đồ. Cuối cùng cũng phải rời đi...

Cô chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên thế này...

Đỗ Nhã Tâm vuốt ve cái bụng nhỏ, bảo bảo – cô khẽ gọi, giờ chỉ còn lại mẹ con mình, con phải kiên cường cho đến lúc được sinh ra, biết không?

Đón một chiếc taxi chạy đến phòng trọ mới thuê, Đỗ Nhã Tâm nhìn căn phòng trống trơn không có thứ gì, bụi bao phủ khắp nơi. Cô thở hắt một cái, xem ra phải cực nhọc lắm đây.

Nhìn đồng hồ điện thoại, đã quá muộn, cô không thể đi mua vài thứ vào lúc này. Thôi thì ngày mai hẹn Đình Lâm đi cùng luôn vậy.

Đẩy chiếc valy vào căn phòng ngủ nhỏ, Đỗ Nhã Tâm lau chùi một chút, cô hi sinh một tấm mền mỏng để trải xuống đất ngủ tạm thời. Sáng mai cô có nhiều thứ rất phải mua, lại phải chi phí rất nhiều. Cô không biết mình có thể trụ được bao lâu trong cái xã hội này...Mãi suy nghĩ, Đỗ Nhã Tâm ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

.....

‘Chúng ta sang khu nội thất xem trước,’ – Đình Lâm choàng tay Đỗ Nhã Tâm tiến vào một siêu thị lớn. Sáng nay, cô đã xin nghỉ làm để cùng bạn đi mua sắm. Thật không yên tâm khi để Đỗ Nhã Tâm một mình trong căn phòng nhỏ như vậy, với tình trạng cái thai ngày càng lớn, cần nhiều sự giúp đỡ.

‘Tớ nghĩ, không cần mua nhiều đâu.’ Dù sao cô cũng không có ý định ở lại nơi này lâu hơn...

‘Không nhiều cũng phải mua những thứ cần thiết, cậu không cần như cháu tớ cần.’ Đình Lâm liếc Đỗ Nhã Tâm một cái rồi lòi cô đi về phía trước. Đỗ Nhã Tâm miễn cưỡng cười một cái...

Đi quanh cả khu nội thất, Đình Lâm sắp phát điên với bạn, cô nghiêng rằng: ‘Tâm Tâm, rốt cuộc cậu có mua hay không?’

‘thì mua...’ – Đỗ Nhã Tâm cười cười ‘nhưng ở đây gì cũng mắc, tớ nghĩ chỉ nên mua một cái nệm là được mà, không nhất thiết phải là giường đâu. Cậu biết căn phòng của tớ nó to lớn cỡ nào chứ. Tớ sợ ngay cả khi cậu ở với tớ một buổi cũng thờ không nổi ấy.’

‘Cậu như vậy sao nằm dưới nền được, mua một cái nhỏ thôi cũng được.’

Đỗ Nhã Tâm nghe bạn nói liền nhượng một bên mày nhìn quanh, cô hoài nghi nơi này ngoài giường cho trẻ em thì giường đơn cũng lớn gần bằng cái phòng cô rồi...

‘Tâm Tâm!’

‘Mua nệm, tớ quyết định rồi.’ – Đỗ Nhã Tâm nghiêm nghị lên tiếng, sau đó kéo bạn đi xa khỏi khu nội thất cực kì xa xỉ này. Cho cô xin, tiền lương của cô chỉ đủ cho việc thuê phòng, chi phí hàng ngày, không dư dả nhiều đâu.

Đi mãi cả ngày, Đỗ Nhã Tâm và Đinh Lâm cuối cùng cũng có mặt tại phòng trọ. Cả hai mệt đến nỗi muốn nằm cái bẹp xuống giường ngủ một giấc, nhưng khổ nỗi ngay cả ghế cũng chẳng có nói gì giường.

Thu dọn vài thứ gọn gàng trong khu bếp mà Đỗ Nhã Tâm phân ra từ căn phòng, cô pha cho Đinh Lâm một ly nước lọc, cười hiền: ‘cậu tạm thời đứng một chút, tớ lau dọn sạch sẽ là cậu có thể nằm luôn dưới đất.’

‘Thôi đi, để tớ giúp.’ Đinh Lâm lườm một cái, uống thẳng một hơi hết sạch ly nước. Sau đó bắt đầu giúp bạn dọn dẹp cái căn phòng bé như lỗ mũi này. Cô cảm thán: ‘Tâm Tâm, cậu đúng lý ra nên nói chuyện đùa bé với hân ta, để kiếm một chút đỉnh mà lo cho đứa nhỏ. Chứ như vậy, e là...’

Đỗ Nhã Tâm đang lau sàn, nghe bạn nói cô biết hân ta mà Tiểu Lâm nói đến là ai. Cô cười khò, lắc đầu một cái, nhưng không nói gì. Có một số chuyện không nên nói với Tiểu Lâm sẽ tốt hơn, vì cô tin chắc cô bạn này khi biết chuyện Lãnh Hàn Phong đuổi cô đi sẽ tức bốc khói mà đi tìm anh ta tính sổ, còn có nguy cơ nói chuyện cô có đứa nhỏ, trong khi cô không muốn anh biết chuyện này và cũng không muốn dính dáng gì nữa...

Thấy bạn không trả lời, Đinh Lâm cũng im lặng, nhìn cô bạn thân bao năm nay giờ gầy cộc, khuôn mặt trắng hồng nay đã nhợt nhạt... nói sao cô không đau lòng cho được. Tâm Tâm từ trước đến nay chịu biết bao nhiêu khổ cực, cứ nghĩ quen được Lãnh Hàn Phong cô sẽ được sống tốt hơn một chút, nhưng đâu ngờ cái lão kia lại không biết trời cao đất dày, lại chọn mụ phù thủy kia, hại Tâm Tâm bé nhỏ của cô phải sống đau khổ thế này....Nghĩ đến đây, Đinh Lâm muốn hét lớn cầm dao đi giết người...

.....

‘mì gói, nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây...’ – Đỗ Nhã Tâm cười toe toét, đem ra hai tô mì gói. Sau khi dọn dẹp xong, cả hai cùng thưởng cho mình hai tô mì gói, ăn mừng căn phòng mới xinh xinh...

‘Nhanh lên, tớ sắp chết đói rồi đây.’ Đinh Lâm vội vàng chop lấy, ánh mắt sáng ngời.

Nhìn bạn vì mình mà cực nhọc, Đỗ Nhã Tâm cảm động nói: ‘Cảm ơn cậu, lần sau tớ sẽ hậu đãi nhé.’

‘Ơn nghĩa gì, cậu lo tốt cái thân mình là tốt với tớ rồi.’ – Đinh Lâm vừa ăn vừa nói ‘đúng là đói ăn gì cũng ngon nha’

‘haha’ – Đỗ Nhã Tâm cười ngoác mồm, cũng cúi xuống ăn nhanh ăn lạ. Cả ngày hôm nay mệt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Chuyển sang phòng mới được đã được hai tuần, việc đi lại từ nhà đến công ty cũng dễ dàng nên hầu hết Đỗ Nhã Tâm là người đến công ty sớm nhất. Bây giờ cô cũng không cần phải dậy sớm chuẩn bị thức ăn sáng cho hai người nhưng thói quen dậy lúc 5h30 cô không thể bỏ được, vì thể ăn uống xong cô lại thông thả đi làm... đến công ty trở thành người “chuyên cần” nhất.

Đứng trước cửa sổ văn phòng, không gian yên lặng, Đỗ Nhã Tâm cầm một ly sữa nóng khoan tay nhìn ra bên ngoài, nhìn từng tòa nhà cao lớn nối nhau, từng con người tấp nập lên xuống xe cộ..., cô không khỏi thở dài một tiếng. Thời gian thật nhanh, cô chuyển ra ngoài đã được hai tuần, đứa nhỏ cũng hơn ba tháng, bụng hình như cũng sắp lộ một tý. Gần đây khẩu vị cũng đã thay đổi, ăn uống khó khăn, hầu hết cô đều nhịn đói, vì cứ nghĩ đến mùi dầu mỡ cùng mùi tanh là cô không nhịn được nôn ọe đến mặt mày xanh mét... Cô chỉ thấy thèm chua, có thêm món cháo hào ở nhà hàng Bích Giang, gần căn hộ cũ kia... Sống tiết kiệm lâu nay, chắc hôm nay cô hậu đãi bản thân một chút, đến nhà hàng Bích Giang ăn tối, cũng xem như tẩm bổ cho mình cho đứa nhỏ. Cô sợ nhất là đứa bé không khỏe mạnh vì bản thân không nuốt nổi thứ gì...

‘sớm vậy chị Tâm?’ Ni Ni cùng với Tiểu Phụng vừa bước vào phòng thấy cô liền ngạc nhiên

‘ừ!’ Đỗ Nhã Tâm xoay người cười tươi, ánh nắng phía sau chiếu đến che đi một phần cảm xúc trên khuôn mặt xinh đẹp

Ni Ni ngồi vào bàn, không khỏi tò mò lên tiếng: ‘nha, dạo gần đây em thấy chị Tâm lúc nào cũng đi sớm, mọi người ai cũng tranh thủ ngủ nướng được chừng nào hay chừng đó, công ty ta 8h mới bắt đầu vào làm, chị như vậy có phải quá ngược đãi bản thân không?’

Đỗ Nhã Tâm nghe cô bé nói khẽ cười, rồi lại nghe Tiểu Phụng đang pha cà phê nói chen vào: ‘Chị không phải cố tình lên sớm để bắt quả tang ai đi trễ rồi tố cáo với bà sếp già phòng ta đấy chứ? Không được đâu nha, em là em đi làm đúng giờ lắm đấy.’

‘không lý nào là như vậy?’ Ni Ni mở to mắt nhìn Đỗ Nhã Tâm, khuôn mặt tròn trĩnh biểu lộ đủ hàm cảm xúc... khiến cho Đỗ Nhã Tâm không khỏi bật

cười. Cô đẩy ghế ra ngồi xuống, giả giọng hung ác: ‘ đúng vậy, chỉ có như vậy chị mới nịnh được trưởng phòng khó tính chứ.’

‘ ầy, không nên, vạn lần không nên. Vì đó là điều không có khả năng xảy ra’ – Ni Ni đứng bật lên chạy lại lắc lắc tay: ‘ Chị Tâm, em nói chị hay, phòng thiết kế ta, ngoại phó phòng chị đây đi sớm, còn lại ai cũng đi đến trước 8h, muộn nhất là 8h kém 5 không lệch một phút, chị không có cơ hội đâu.’

Nhìn vẻ mặt của Ni Ni, Đỗ Nhã Tâm cố nén cười, cô đưa mắt nhìn ra ngoài sau thấy Lý Linh vừa đi vào, mặt mày đen thui khiến Đỗ Nhã Tâm không nhận được hỏi: ‘ Lý Linh, có chuyện gì vậy?’

Ni Ni nghe cô hỏi, quay lại nhìn, ánh mắt ngổ ngáo: ‘ sao vậy?’

Lý Linh thả túi xách cái cộp, ngồi xuống ghế cái bịch, há mồm hết cực lớn: ‘aaaaaaaaaaaaaaaaa’

Cả ba người trong phòng đồng thời bật tại, mắt nhắm nghiền. ..như thể đã có kinh nghiệm với nội công này của Lý Linh. ...

‘ Stop!’ Tiểu Phụng phóng cái vèo cây bút về phía Lý Linh, cầm hận nói ‘ Cô tính ám sát cả phòng bằng cái giọng đặc thù của mình sao?’ Thật chẳng hiểu nổi, giọng cô ấy khi nói chuyện không phải rất êm, rất nhỏ nhẹ sao? Thế nhưng cứ mỗi lần hét lên là như bom nổ vậy a...

Lý Linh nghe Tiểu Phụng mắng, miệng lập tức im bất. ..đôi mắt bắt đầu gợn nước, như thể chứng minh là Tiểu Phụng bắt nạt mình. Đỗ Nhã Tâm nhượng một bên mày, tò mò đứng lên lại gần Lý Linh: ‘Không phải sắp khóc chứ?’

‘ô...ô...’ – Vừa nghe Đỗ Nhã Tâm nói xong, Lý Linh không nhận được khóc thương tâm, ôm lấy cô về rất âm ỉ, khiến cho ai cũng tròn mắt há mồm nhìn cô, chẳng hiểu chuyện gì cả.

‘ Bạn trai đá hả?’ – Ni Ni nháy nháy mắt hỏi, hôm qua còn tươi cười khoe với cả phòng là mới câu được một anh chàng rất đẹp trai nha

Lý Linh nghe vậy, buông Đỗ Nhã Tâm ra, phóng điện về phía Ni Ni: ‘Ai dám đá tôi?’

‘ Thế sao mới sáng sớm đã như con gà điên thế kia?’ – Ni Ni bấu môi hỏi lại

‘ Tôi mà nói ra, tin chắc cô cũng như tôi cũng sẽ khóc hét lên cho xem.’ – Lý Linh khoanh tay, nói chắc như đinh đóng cột, rồi chỉ sang Tiểu Phụng: ‘Cô cũng vậy!’

‘ Rốt cuộc là chuyện gì?’ – Đỗ Nhã Tâm nhú mày lên tiếng

‘ Chị lên sớm nhất, chị đọc bản CÁO THỊ trên bảng thông báo chưa?’ – Lý Linh đặc biệt nhất mạnh hai từ cáo thị, giọng đầy cầm hận.

Đỗ Nhã Tâm lắc đầu, vào công ty cô đi thẳng đến thang máy, thật sự không để ý trên bảng thông báo có cái gì.

‘ Nha, Công ty đưa ra quy định mới, đó là 7h30 bắt đầu vào làm. Ai đi muộn, kiểm điểm và trừ nửa tháng lương/1 lần. Vượt qua ba lần...Xẹt!’ Lý Linh nói đến đó, liền đưa bàn tay cửa ngang cổ, ánh mắt hung tợn...

‘ KHÔNG THỂ NÀO!’- Tiểu Phụng và Ni Ni đồng thời hét lên, lần này đến phiên Lý Linh bật chặt hai tai lại, còn Đỗ Nhã Tâm phản ứng chậm hơn một chút...

‘ em nói có sai đâu’- Lý Linh dùng khẩu hình miệng nhìn Đỗ Nhã Tâm nói

‘ Các cô đang làm gì thế hả? biết mấy giờ rồi không?’ Tiếng quát lớn từ ngoài cửa vọng vào, lấn át cả tiếng thét của hai người kia. Cả bốn người đồng lúc nhìn bà trưởng phòng, đáng vẻ khép nép...

‘ Nhã Tâm, cô quản lý cái phòng cô như vậy sao?’ – bà trưởng phòng đi vào, liếc Đỗ Nhã Tâm trách cứ.

‘ Dạ, em xin lỗi!’ – Đỗ Nhã Tâm cười hối lỗi. Cô cũng quên mất thời gian a...

‘ các cô lo làm việc đi. Đọc thông báo hết rồi đúng không, nhớ mà tuân theo, không thì đừng có oán trách ai khi bị phạt. ‘ Nói xong bà ta xoay người bỏ đi. Ni Ni nghiêng răng nhìn theo, Tiểu Phụng thút thút trở về chỗ, thế là đi tong ước mơ ngủ nướng của cô, thật là cầm hận cái tên nào đưa ra quy định này, chửi tám đời tổ tông nhà mày...

Đỗ Nhã Tâm thờ hắc ra, nháy mắt ra hiệu mọi người tập trung làm việc. Cô quay lại vị trí của mình, bắt đầu công việc cho 1 ngày mới...

Nguyên cả phòng, trừ biểu tình bình thân của Đỗ Nhã Tâm ra, mặt mày ba cô gái còn lại đen như than...đang phẫn hận muốn đốt cả công ty!

Tan làm, Đỗ Nhã Tâm đón xe bus đến nhà hàng Bích Giang. Nhân viên thấy cô bước vào liền niềm nở chào thân thiện; ‘ Kính chào quý khách!’

Đỗ Nhã Tâm tiến lại bàn gần cửa sổ, đợi nhân viên phục vụ

‘ Mời quý khách gọi món!’ – Cô gái nhân viên đưa đến trước mặt Đỗ Nhã Tâm một cuốn menu, cô vui vẻ nhận lấy, xem một chút rồi nói: ‘ Cho tôi một cháo hào, đừng bỏ hành tây! Cảm ơn!’ cô sợ không nghe được mùi hành

‘ vâng, chị có dùng nước uống hay bánh ngọt tráng miệng không ạ?’

‘ cho tôi một nước cam không đá, ít đường.’

‘ vâng, quý khách vui lòng đợi một lát.’

Đỗ Nhã Tâm cười gât đầu, hướng ra ngoài cửa sổ. Nhìn ánh đèn lần lượt được bật lên nối tiếp nhau, cô mới nhận ra bản thân rất hoài niệm nơi này. Dù sao cũng ở đây 2 năm, tuy rồi đi nhưng vẫn cứ nhớ đến căn hộ đó, có cả con người tàn nhẫn kia. Không biết anh có còn ở đó, hay chuyển đến ở cùng Tuyết Liên, hai người họ đã làm lễ cưới chưa? Có phải nah đang rất hạnh phúc vui vẻ hay không? Cô dặn lòng đừng nhớ, nhưng vẫn không thể làm được. Cô ra đi, mang theo tổn thương, trái tim vẫn còn đặt ở trên người anh mà chưa từng rời bỏ. Có lẽ, cái giá trị nhất khi rời khỏi đó là đứa bé đang dần lớn lên trong bụng cô, sự xuất hiện ngoài ý muốn nhưng cô rất vui vẻ chào đón thiên thần này...Cô sau này còn có bảo bảo, thật tốt!

Đỗ Nhã Tâm dõi ánh mắt trở lại vào trong quán, không gian đèn vàng ấm áp, những nhân viên thân thiện lịch sự...

‘ kính chào quý khách!’ giọng nhân viên chào đón vang lên, mở cửa...

‘ Phong, chúng ta ngồi ở dưới cũng được nha!’ – một giọng nữ nũng nịu vang lên. Đỗ Nhã Tâm có chút run rẩy, ánh mắt mang theo mờ ảo nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang vui vẻ tựa đầu người đàn ông bên cạnh, tiến dần vào trong...Bất chợt không thể né tránh, ánh mắt hai bên chạm nhau...

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đau Lòng

Giây phút khi hai bên chạm mặt, thời gian như dừng hẳn. Lãnh Hàn Phong híp mắt nhìn cô gái phía trước, khuôn mặt tuy được che đầy một lớp phấn hồng nhưng vẫn có thể nhận ra nét xanh xao, mệt mỏi. Anh không hiểu, cô biết tối đó anh vì rất giận mà mở miệng nói những lời quá đáng nhưng cô cũng không thể nói rồi đi là rồi đi như vậy. Nhìn cô bây giờ ngoài vẻ mệt mỏi ra thì trông không có vẻ gì là không ổn, chỉ thấy cô có chút gầy, thần thái không được tươi tắn như lúc trước nhưng chung quy, anh có thể cảm nhận cô sống tốt, thậm chí tốt hơn anh, bỏ cả công việc lo lắng đi tìm cô. Nhếch nhếch môi mỉm cười, Lãnh Hàn Phong rời mắt khỏi Đỗ Nhã Tâm, khuôn mặt không có một chút cảm xúc, anh cúi xuống nhìn Tuyết Liên đang có vẻ sợ hãi, lo lắng hỏi: ‘ Liên nhi, sao vậy?’

‘ Cô ấy...’- Tuyết Liên cắn môi, khuôn mặt xinh đẹp tỏ ra bối rối cùng lo sợ: ‘ chúng ta đi nơi khác được không?’ giọng nói cô ta như sắp bật khóc, có chút khàn khàn. Như nghĩ đến điều gì đó, đôi mắt Lãnh Hàn Phong chuyển lạnh nhìn trở lại Đỗ Nhã Tâm, trong giọng nói không hề có chút hơi ấm: ‘ Không việc gì rồi đi, chẳng phải em đang muốn ăn cháo hào ở đây sao.’

Nói xong, Lãnh Hàn Phong ôm vai Lê Tuyết Liên đi đến bàn phía trước, cách một bàn với Đỗ Nhã Tâm. Lúc này, nhận lấy sự lạnh nhạt tỏ ra không quen biết của anh, Đỗ Nhã Tâm chỉ có thể mỉm cười nhìn ra cửa sổ, ngực trái không hiểu sao đau buốt. Thật không ngờ có sự trùng hợp như vậy, đến đây lại có thể gặp họ, rồi cũng chính mắt nhìn họ vui vẻ, chỉ có kẻ ngốc nghếch như cô vẫn muốn nhớ mong hi vọng.

Cúi nhìn tô cháo hào nhân viên phục vụ vừa đem ra, hơi khói nóng bốc lên mang theo hương thơm hấp dẫn, ánh mắt cô trở nên mờ ảo. Khuấy từng muỗng cháo, Đỗ Nhã Tâm cảm thấy không muốn ăn, nhưng vì cái thai cần dinh dưỡng, cô cố gắng nuốt một chút, với lại dù sao món này cũng không phải rẻ tiền, chi cần không để ý đến họ là được.

Đầu tự nhiên choáng váng, Đỗ Nhã Tâm lắc lắc nhẹ, không hiểu sao thấy rất chóng mặt. Cô dùng hai ngón tay xoa vầng thái dương, cố gắng cho bản thân ổn định một chút. Xem ra cô phải đi khám lại xem, thật sự rất sợ sức khỏe của bản thân ảnh hưởng đến đứa nhỏ.

‘ Nhã Tâm, cô sao vậy?’ Ngoài sau có tiếng nói nhỏ nhẹ đầy quan tâm vang lên. Đỗ Nhã Tâm nhú mày quay lại nhìn, Lê Tuyết Liên? Cô ta lại muốn gì nữa? Cô gượng cười lắc đầu: ‘ Tôi không sao, cảm ơn.’ Trả lời xong, cô liền gọi nhân viên tính tiền, thật sự không muốn ở đây nữa, cô có dự cảm không tốt.

‘ Nhưng trông sắc mặt cô xấu lắm.’ – Tuyết Liên tỏ ra lo lắng, bàn tay run run đặt nhẹ lên vai Đỗ Nhã Tâm. Nếu trong mắt người khác thì nhìn Tuyết Liên có vẻ như rất sợ cô, như thể cô có thể làm tổn thương đến cô ta vậy. Nhưng trong mắt Đỗ Nhã Tâm thì khác, Lê Tuyết Liên là người thế nào sao cô không biết, giả dối! Đặt một tờ tiền lên bàn, Đỗ Nhã Tâm đứng dậy hất nhẹ bàn tay của cô ta ra, cô ta liền loạng choạng ngã xuống đất.

‘ Liên nhi!’

Lãnh Hàn Phong vội vàng tiến lên đỡ lấy cô ta. Đỗ Nhã Tâm mở to mắt nhìn kinh ngạc, cô thậm chí không dùng chút lực nào sao cô ta có thể té như vậy?

‘ Chị Liên...’

‘Im đi. Tuyết Liên chỉ quan tâm cô thôi, sao lại đẩy ngã cô ấy như vậy?’ Lãnh Hàn Phong lạnh giọng quát, ngắt lời của Đỗ Nhã Tâm khiến cô giật mình nhìn anh.

‘Phong, em không sao, Nhã Tâm chắc không phải cố ý.’ Tuyết Liên dựa hẳn vào ngực anh lên tiếng, trông rất yếu đuối.

‘Tuyết Liên, tôi biết chị đang muốn gì. – Đỗ Nhã Tâm thu chặt tay, nhìn người phụ nữ đang diễn kịch trước mặt. ‘Nhưng tôi cho chị hay, chuyện của tôi và chị, cả anh ta không còn liên quan gì nhau, đừng có tiếp tục nhăm vào tôi nữa.’ Đỗ Nhã Tâm chỉ vào Lãnh Hàn Phong, tức giận nói

‘Nhã Tâm, cô nói gì tôi không hiểu. Tôi biết, biết cô không cố ý làm tôi mất đi đứa bé, tôi không trách cô, xem như tôi không có duyên với nó, nhưng sao lại nói tôi hại cô.’

Nghe giọng nói đáng thương của Lê Tuyết Liên, bất kỳ ai cũng đau lòng muốn ôm cô vào ngực để che chở an ủi, tất nhiên Lãnh Hàn Phong cũng không ngoại lệ, lại là người phụ nữ anh ta yêu. Đỗ Nhã Tâm nghe Lê Tuyết Liên nói, rồi nhìn cô ta khóc thương tâm trong ngực Lãnh Hàn Phong, cô liền không tránh khỏi bật cười. Thật xuất sắc, cô ta nên đi làm diễn viên mới đúng. Nhìn Đỗ Nhã Tâm cười đến chói mắt, sắc mặt của Lãnh Hàn Phong càng lạnh nhạt hơn: ‘Tôi không nghĩ cô lại là người như vậy. Cô đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa!’

‘Tôi cầu còn không được!’ – Đỗ Nhã Tâm nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hàn Phong, môi cong lên rục rờ, sau đó nhìn thoáng qua khuôn mặt ẩn hiện sự đắc ý của Lê Tuyết Liên, cô không tỏ ra ngạc nhiên mà quay người bỏ đi. Nếu như anh đã hiểu lầm cô tệ hại như vậy, thêm sự mù quáng của anh ta đối với Lê Tuyết Liên, cô giờ có muốn thanh minh hay tìm mọi cách thanh bạch cho bản thân thì cũng vô ích.

‘Tốt nhất, cô nên rời khỏi thành phố này, để tránh việc trái đất tròn.’ – giọng nói Lãnh Hàn Phong vang lên như từ cõi âm ti vọng lại khiến Đỗ Nhã Tâm khẽ rung mình. Cô cắn chặt đôi môi đã trở nên tái nhợt, bình tĩnh hướng về phía cửa lớn. Cô không đáp trả không có nghĩa là cô đồng ý đáp ứng anh rồi đi nơi này.

Nhìn theo bóng lưng của Đỗ Nhã Tâm, không hiểu sao tại thời khắc thốt ra câu nói đó, anh đã hối hận, muốn gọi cô lại, muốn nói anh không cố ý nói như vậy. Nhưng nghe tiếng khóc của Tuyết Liên, anh tự trấn an bản thân mình, anh chỉ tin những gì mình nhìn thấy. Nhưng vẫn không đầy đủ được cảm giác bất an trong lòng, cũng thật hận bản thân không hiểu vì sao trở nên nóng nảy như vậy.

Còn Lê Tuyết Liên thì vừa tựa vào ngực Lãnh Hàn Phong, vừa cười đắc thắng. Muốn dành Phong với cô sao? Cô ta còn chưa đủ khả năng đâu.

“Phong, đồ ăn đã mang lên rồi”

“Ừ!” Lãnh Hàn Phong mím môi, cùng Lê Tuyết Liên đi về bàn khi này.

Đỗ Nhã Tâm không biết bản thân ra khỏi nhà hàng bằng cách nào. Cô mơ mơ hồ hồ đi dọc trên con đường dài tấp nập, đã lên đèn khắp mọi nơi. Bản thân không biết mình đã làm ra chuyện tội tình gì, sao hết lần này đến lần khác đau đớn đi cùng khó khăn lại tìm gặp cô, muốn tránh cũng không được, muốn buông bỏ cũng chẳng thể.

Đèn đỏ dành cho người đi bộ... Con đường xe qua lại liên tục... Đỗ Nhã Tâm thần thờ đi qua...

“Cô ơi! Coi chừng...!”

“két....!!!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Simon (1)

Bệnh viện Đài Bắc,

“chết tiệt! cái tên chết bầm nào hại cậu nằm đây?” Đinh Lâm đi qua đi lại, bực bội nhìn Đỗ Nhã Tâm vẫn còn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, bên cổ tay phải vẫn còn kim chuyên dịch. Cô đang đi chơi cùng bạn trai thì nhận được điện thoại của Đỗ Nhã Tâm nhưng lại là một giọng man lả lẩm gọi cho cô, thông báo Đỗ Nhã Tâm nhập viện.

Vừa chạy đến nơi liền không thấy người đàn ông nào cả, chỉ thấy Đỗ Nhã Tâm nằm trong phòng bất tỉnh nhân sự, mặt trắng bệch như không còn chút máu

“Trời ạ!” Đinh Lâm hét lên, tức chết cô mất thôi.

“Em bình tĩnh một chút, ở đây là bệnh viện, không được ồn ào.” Tổng Minh Hiền đứng bên cạnh giữ vai cô lại trấn an.

“Em mà gặp được cái tên hại Tâm Tâm như vậy, em sẽ bẻ xương anh ta hầm nấu cháo, lóc thịt chấm muối tiêu. Hừ! trốn cho tốt vào...”

Nghe Đinh Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói mà mặt Tống Minh Hiền đen lại. Tự hỏi không biết sao này anh có lỡ phạm tội gì không khéo cô nàng đánh đá này giết luôn anh mất a...

“Cạch!” tiếng mở cửa phòng vang lên, ánh mắt cả hai dừng lại ở người vừa vào. “A!” cả ba há mồm kinh ngạc.

“SIMON?!” sau một hồi kinh ngạc, Tống Minh Hiền là người lên tiếng trước “Sao cậu lại ở đây?”

“Minh...”

Chưa kịp trả lời, Đinh Lâm đã chen vào: ‘ là anh đâm vào cô ấy?’ Tay cô chỉ về phái người đang còn hôn mê, đôi mày nhíu chặt.

Người đàn ông tên Simon theo hướng tay của Đinh Lâm nhìn xuống Đỗ Nhã Tâm. Anh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt thanh tú nhưng xanh xao yếu ớt, không hiểu vì sao mày anh nhíu lại thành một đường thẳng, tâm tình trở nên phức tạp.

Ba tiếng trước, đang trên đường về khách sạn liền thấy cô gái này giống như người mất hồn đi băng qua đường trong khi đèn xanh chưa chuyển, may là anh thắng xe kịp lúc nếu không hậu quả chẳng biết sẽ thế nào, còn đến hai mạng người lận.

Simon nhìn Tống Minh Hiền và Đinh lâm, thật không ngờ người này là bạn của hai người bọn họ. Anh bình thản kể lại sự việc, ánh mắt lâu lâu lại nhìn qua người nằm trên giường.

“Bác sĩ nói cô ấy có thai.” Anh dừng một lúc, rồi lại tieeps tục “thai nhi rất yếu nhưng cũng may là không nguy hiểm gì. Thể trạng của cô ấy cũng không được tốt lắm”

Đinh Lâm vừa nghe Simon nói, hai tay không ngừng thu chặt. Cô nghĩ, chắc chắn trước đó Tâm Tâm đã gặp chuyện không vui, ảnh hưởng đến tinh thần của cô ấy. Mà người ảnh hưởng duy nhất chỉ có thể là Lãnh Hàn Phong. Tên đàn ông này, không biết lại làm ra chuyện gì nữa.

Còn Tống Minh Hiền ánh mắt trừng lớn, phản ứng rất chậm chạp “Thai? Không thể nào!”

“Cái thai đã gần ba tháng.” Simon nói , anh chỉ nói lại những gì bác sĩ nói với anh thôi.

“Tiểu Lâm, em biết chuyện này không?” Tống Minh Hiền nhìn sang cô, giọng đầy nghi ngờ. Nhã Tâm và Tiểu Lâm là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ, chuyện gì cũng nói cho đôi phương nghe, anh không tin Tiểu Lâm không biết gì.

“Em biết, bởi vì thể chất của Tâm Tâm khá đặc thù nên dù gần đến 3 tháng nhưng vẫn chưa thấy bụng.” Giọng Đinh Lâm có chút khàn khàn. Cô sợ hãi, nếu như Simon không thắng xe kịp lúc liệu Tâm Tâm, cô ấy...

Simon nhìn biểu tình phức tạp trên mặt Đinh Lâm, mím môi rồi lại nói: ‘ Lúc ngã xuống, cô ấy có che bụng mình lại, anh nghĩ đó là theo bản năng’

“Đưa bé...” Tống Minh Hiền mở miệng muốn hỏi thì trông thấy mí mắt Đỗ Nhã Tâm giật giật, hình như sắp tỉnh lại.

Đinh Lâm kích động gọi: ‘ Tâm Tâm?’

“Ừm...” Đỗ Nhã Tâm phát ra tiếng rên nhẹ, ánh mắt mơ màng mở ra, nhìn xung quanh mơ hồ một màu trắng, nghe tiếng nhỏ giọt từ nước truyền dịch.

“Tâm Tâm, cậu thấy trong người thế nào?” Đinh Lâm cầm tay cô, khản trương hỏi.

Nhìn xung quanh một lúc, rồi đưa mắt về lại trên mặt Đinh Lâm, hồ đồ hỏi: ‘ Tớ không sao, nhưng chuyện gì xảy ra vậy?’

“Đồ ngốc này!” Đinh Lâm vừa khóc vừa mắng “Cậu sao có thể ngu ngốc băng qua đường như vậy, cũng may không sao, cũng may là Simon đưa cậu vào bệnh viện.”

Nghe Đinh Lâm nói, cô mới hồi tưởng lại một chút. A, có chút bất cần!

“Xin lỗi!” Cô nhẹ nhàng nói, nhưng liền theo phản xạ sờ lấy bụng mình, mặt xanh mét “bảo bảo?”

“Không sao, nhưng rất yếu!” Tống Minh Hiền đứng bên cạnh nói

Đỗ Nhã Tâm nghe vậy thở hắt ra một cái. Không sao là tốt, cô sẽ cố gắng điều chỉnh bản thân một chút, chăm sóc con một chút, sẽ tốt thôi... sẽ không sao cả...

“Anh ta?” Sau một lúc, Đỗ Nhã Tâm mới nhận ra có người lạ ở đây, ánh mắt cô trong suốt nhìn người đàn ông.

Simon nhìn đôi mắt thuần khiết của cô, tâm khế động, mím chặt môi.

“Đây là Simon. Cậu băng qua đường suy bị anh ấy đụng vào nhưng cũng may là thắng kịp thời, cậu bất tỉnh anh ấy liền đưa cậu vào đây.” Đinh Lâm

nhàn nhật giải thích.

Đỗ Nhã Tâm nghe vậy xấu hổ cười gượng một cái: ‘Thật xin lỗi, cảm ơn anh!’

“Không sao!” Simon cũng cong môi, nhìn cô

“Simon cũng là bạn anh. Thật sự rất trùng hợp a.” Tống Minh Hiền cảm thán

Đỗ Nhã Tâm nhún mày khó hiểu nhìn tất cả, mong chờ một lời giải thích. Đinh Lâm cười nói: ‘Cũng không có gì, Simon là bạn thời đại học của Hiền, anh ấy du học ở Anh rồi làm việc ở bên đó. Thành thạo có vẻ đây vài lần. Tối hôm nay cũng may người bị cậu hù dọa là Simon, nên tình huống cũng không phức tạp.’

“Đây cũng là duyên a...” Tống Minh Hiền bên cạnh lại thêm lời

Đỗ Nhã Tâm cố cười tươi, hướng Simon chào hỏi: ‘Rất vui được biết anh!’

Simon gật nhẹ đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Đỗ Nhã Tâm. Cả hai đều không biết, tương lai sẽ có những thay đổi không đoán trước được... tỷ như, mối quan hệ của họ!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Simon (2) – Tôi Tự Nguyện!

Đỗ Nhã Tâm nằm viện đến một tuần, vì theo lời đề nghị của bác sĩ, cô cần được theo dõi về tình trạng sức khỏe của mẹ lẫn thai nhi. Dưới sự chăm sóc “đặc biệt” của Đinh Lâm, Đỗ Nhã Tâm đã tốt lên rất nhiều, nét mặt xinh đẹp tươi tắn dần hiện rõ.

“Tiểu Lâm, mai mình muốn xuất viện!” – Đỗ Nhã Tâm nhìn Đinh Lâm gọt trái cây, cô mở miệng đề nghị.

“Không!” Đinh Lâm thẳng thắn từ chối.

“Vì sao? Sức khỏe tốt rồi, bảo bảo cũng đã được 3 tháng, cũng đã ổn định. Tớ muốn đi làm trở lại, thời gian nằm viện này đã tiêu tốn hết bao nhiêu tiền bạc rồi.” Cô ùy khuất, lời nói mang theo than thở.

Đinh Lâm im lặng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn cô rồi nhìn đến cái bụng, chột thờ dài: ‘Tâm Tâm, cậu nghĩ cậu có thể đi làm với dáng vẻ này sao?’

Đỗ Nhã Tâm mở lớn mắt kinh ngạc, chưa hiểu ý của Đinh Lâm thì thuận theo ánh mắt của cô nhìn xuống bụng mình. Vì đã ba tháng nên đã bắt đầu thấy bụng, gần đây triệu chứng nôn ọe cũng kịch liệt hơn, khiến cô mệt mỏi muốn chết, chẳng nuốt trôi thứ gì, chưa kể còn bị cô bạn “gà mai” Đinh Lâm này tẩm bổ nhét đầy bụng những thứ cần nhét. Thật sự cô thấy bản thân sắp biến thành heo mập mang thai rồi.

“Tớ nghĩ sẽ không sao cả!” Đỗ Nhã Tâm nhàn nhạt lên tiếng, tay sờ cái bụng đã nhô lên, một cảm giác ấm áp lan đến tim cô.

“Nhưng cậu sẽ bị dị nghị!” Đinh Lâm lên tiếng, cô dừng một chút, đặt trái cây sang bên cạnh rồi cầm tay Đỗ Nhã Tâm: ‘Tâm Tâm, cậu bây giờ cần tính cho kỹ, tương lai có thêm đứa nhỏ rất khó khăn. Cậu không nghĩ, cần một người để tựa vào sao?’

Đỗ Nhã Tâm nhún mi tâm, nhìn Đinh Lâm. Cô biết ý của Đinh Lâm là gì, nhưng với tình trạng hiện tại của mình ai có thể chấp nhận được. Chưa nói đến việc, cô chưa thể quên được đoạn tình cảm kia, còn có cha của bảo bảo. Cô không muốn con mình sinh ra không có cha, không muốn đứa bé sẽ như mình, thiếu tình cảm gia đình ấm áp. Nhưng không thể vì ước mong đó mà cô có thể phó mặc tất cả, tìm đại một người nương tựa vào, điều đó không công bằng cho người ta, cả con của cô nữa.

Đinh Lâm quan sát nét mặt của Đỗ Nhã Tâm, âm thầm thở ra. Thời gian ở bệnh viện này chăm sóc Đỗ Nhã Tâm, cô luôn lo lắng cho cô ấy. Thật sự thì rất khó nếu Đỗ Nhã Tâm cứ như vậy sinh con một mình. Nhìn bạn như vậy, Đinh Lâm rất đau lòng, cô nghĩ đến một người có thể giúp được Đỗ Nhã Tâm, đó chính là Simon!

“Tâm Tâm” – Đinh Lâm dè chừng gọi cô.

Tuy đang thất thần suy nghĩ nhưng khi nghe về e dè của Đinh Lâm, cô chột quay lại nhìn “sao vậy?”

“Cậu còn nhớ Simon chứ?”

“Ừ!” cô gật đầu. Cách đây vài hôm anh ta có vào đây mà. “sao vậy?”

“Cậu thấy anh ấy thế nào?” Đinh Lâm chuyển từ ghế sang giường, ngồi cạnh cô. Đỗ Nhã Tâm nhìn cô khó hiểu, đôi mắt to sáng nháy vài cái rồi cười: “Ừ, tốt, thân thiện, vui vẻ.”

“Vậy thôi?”

Đỗ Nhã Tâm gật gù đầu, chứ còn muốn gì nữa, cô đâu có quen thân gì với anh ta đâu.

Đinh Lâm cười nói: “Tâm Tâm, cậu biết tập đoàn IA ở Anh Quốc không?”

“IA? Chẳng phải tập đoàn phần mềm lớn nhất Châu Âu sao?” cô trả lời, lúc trước có đọc vài tin tức trên tạp chí Quốc Tế, cũng có nghe nói về IA. Tập đoàn chuyên phát minh phần mềm công nghệ điện tử bậc cao, hình như những thiết bị hoạt động quân sự gần đây đều đến từ IA. Nhưng có liên quan gì đây.

“Ừ, Simon là thiếu gia của IA”

Đinh Lâm mang đầy trình trọng vừa nói xong, Đỗ Nhã Tâm liền tròn mắt. Thiếu gia IA, anh ta chẳng phải người Trung Quốc sao? Có cái địa vị lớn như vậy, a... cô được quen biết với rùa vàng à? Tuy Lãnh Hàn Phong cũng có tiếng tăm trên thương trường khắp nơi nhưng đây là người đàn ông thứ hai cô biết có địa vị lớn như vậy. Nhưng, vấn đề này đâu liên quan gì cô?

Kinh ngạc qua đi, Đỗ Nhã Tâm dùng ánh mắt đầy dấu hỏi nhìn Đinh Lâm: “Tiểu Lâm, chuyện này liên quan gì tớ?”

“Anh ấy thích cậu!” Đúng vậy, là thích, vì cô bắt gặp ánh mắt của Simon nhìn Tâm Tâm rất nhiều lần, nó mang theo sự yêu thích không nóng bỏng nhưng rất nhẹ nhàng như gió xuân, có sự yêu chiều quan tâm lo lắng. Cô thông qua Minh Hiền, có quen biết Simon, tiếp xúc cũng rất nhiều. Simon là viên ngọc trong tay IA, từ nhỏ theo mẹ về Trung Quốc sinh sống, lớn lên tại Đài Bắc. Minh Hiền và Simon là đồng học với nhau từ cấp 3 lên đến đại học, chơi rất thân. Nhưng sau này, khi ra trường Simon phải trở về Anh Quốc để học điều hành kế thừa sự nghiệp của gia đình. Anh ta không muốn tiết lộ thân phận với nhiều người nên đa số ai cũng nghĩ Simon chỉ sang Anh du học. Cô hiểu một chút con người Simon, một điện cực hoàn toàn trái chiều hẳn với Lãnh Hàn Phong. Nếu nói Lãnh Hàn Phong là cực âm, thì Simon chính là cực dương. Simon đảm tính nhưng không quá mực lạnh lùng như Lãnh Hàn Phong. Ai ở bên cạnh anh ta thời gian lâu đều sẽ cảm nhận được sự ấm áp và thân thiện. Cô nghĩ, Simon rất thích hợp với Đỗ Nhã tâm, sẽ giúp Đỗ Nhã Tâm quên đi đau đớn trước kia.

Đến hiện tại, Đinh Lâm chưa hề nói về Lãnh Hàn Phong cho bất kì ai, ngay cả Tống Minh Hiền. Thậm chí cái thai là của ai cũng là điều bí mật. Mà Simon vừa gặp Nhã Tâm liền yêu, đây xem như là duyên phận, cô muốn bạn mình sống vui vẻ, đừng cố chấp yêu người đàn ông máu lạnh kia nữa

Còn về phái Đỗ Nhã Tâm, phản ứng của cô khi nghe Đinh Lâm nói Simon có tình cảm với mình thần thò đến bất động. Không thể nào? Anh ta chỉ mới quen biết cô vài ngày trước, còn gặp trong tình huống xấu hổ như vậy...

“Tâm Tâm” – Đinh Lâm biết bản thân đã dọa đến Đỗ Nhã Tâm, cô lay lay vai bạn lại gọi “Tâm Tâm”

“A... ừm!” Tâm Tâm giật mình nhìn sang, ánh mắt mờ mịt mơ hồ.

“Cậu có nghe tớ nói không?”

Đỗ Nhã Tâm lấy lại tinh táo, cười nhẹ: “Tiểu Lâm, cậu đừng có đùa, Tớ với anh ta quen biết chưa lâu, không thể có tình cảm nhanh như vậy được.”

“Tớ là nói thật!” Đinh Lâm cắn răng nói, cái con ngốc này cứ nghĩ cô nói bậy

“Tiểu Lâm!” Đỗ Nhã Tâm thu lại nụ cười, ánh mắt nghiêm túc, nhưng ẩn ẩn xuất hiện đau thương “Cho dù là thật, tớ hiện tại không thể tiếp nhận. Tớ thật sự chưa quên được người kia. Nếu tớ nhận lấy tình cảm của Simon, đó là tội lỗi!”

“Nhưng mà...”

Chưa kịp nói hết, cô lại cắt lời Đinh Lâm “Tớ bây giờ có bảo bảo, là quá tốt rồi. Nhưng đau đớn kia, cứ hi vọng thời gian làm lắng dần đi.” Trong đầu cô không ngừng lay chuyển đoạn ký ức từ hạnh phúc vui vẻ đến đau khổ, hình ảnh hai người kia cứ như vờn đi vờn lại trước mắt cô, đau đến tâm can. Nhiều năm yêu thương một người, đau đớn cũng đủ sâu khiến cô không muốn mở lòng mình nữa.

“Nhưng đứa nhỏ cần có cha, cậu phải nghĩ đến điều đó. Cho dù cậu không muốn nhưng đứa nhỏ thì tính thế nào? Cậu chẳng phải hi vọng nó hạnh phúc sao?” Đinh Lâm cầm chặt tay bạn khuyên nhủ

“Đó là lợi dụng!” Đỗ Nhã Tâm cười yếu ớt “Tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, Tiểu Lâm, nhưng Simon là bạn của cậu và Minh Hiền, tớ không thể kéo anh ta vào cuộc được.”

“Không thể kéo hay là bản thân cậu vẫn muốn hi vọng từ gã đàn ông kia?” Đinh Lâm tức giận nói. “Quên anh ta đi, bắt đầu lại từ đầu.”

Đỗ Nhã Tâm chực trào nước mắt, từng dòng lệ nóng bỏng chảy xuống gò má cô, nhưng cô lại thấy tim mình lạnh buốt, vẫn nhớ như in lời trách mắng của anh, vẫn nhớ ánh mắt xa lạ như vậy nhìn cô nhưng vẫn không thể quên được tình cảm cô dành cho anh. Cô không hi vọng, chỉ là không muốn nhanh chóng buông bỏ nó.

“Nếu tôi tự nguyện?!” Tiếng nói ảm áp nhẹ nhàng vang lên từ phía cửa. Cả hai người đều sợ hãi nhìn anh ta. Đinh Lâm phản ứng trước, đứng lên: ‘ Anh đến khi nào?’

“Vừa kịp nghe được vài thứ.” Anh không phải cố ý. Đi làm về, muốn vào đây xem Đỗ Nhã Tâm thế nào nên không gọi báo cho ai cả. Cũng vô tình nghe được đoạn đối thoại cuối của họ. Anh chuyển mắt sang nhìn Đỗ Nhã Tâm, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô mà đau lòng “Tôi nói, nếu tôi tự nguyện để em lợi dụng, thì thế nào?”

Đỗ Nhã Tâm há mồm, ánh mắt trừng lớn đến lợi hại, cô không biết nói gì. Đinh Lâm đứng bên cạnh, rất tế nhị lên tiếng: ‘ Hai người nói chuyện, em ra ngoài mua vài thứ.” Sau đó nhìn Đỗ Nhã Tâm một cái rồi đi ra,

“Xin lỗi! Tôi thật sự không thể...” Đỗ Nhã Tâm hoàn hồn, muốn nói lời từ chối thì Simon tiến lên một bước, ánh mắt mang theo sự dịu dàng nhìn cô “Tôi lặp lại, nếu là tôi tự nguyện?!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phân Vân

Đứng trước cửa sổ phòng bệnh, ánh mắt của Đỗ Nhã Tâm mang theo màu ưu thương nhìn về phía tít chân trời đã tối mịt. Bầu trời không ánh sao, những cơn gió nhẹ thổi làm lay động vài sợi tóc lộn xộn của cô.

Nhớ lại từng đoạn thời gian gặp rồi yêu, chạy trốn cảm xúc bản thân để được bên cạnh người đó.

Nhớ lại những lần ngốc nghếch của bản thân, trong mắt chỉ có một hình bóng, cho dù trái tim kia không thuộc về mình nhưng cố chấp như thiêu thân lao vào lửa.

Nhớ những bữa cơm ảm áp chỉ có hai người, tiếng cười nói rộn rã, tiếng tranh chấp cãi nhau về một số tin tức nhỏ nhặt... rất nhiều, rất nhiều đoạn ký ức đẹp không muốn quên đi.

Nhớ đến cái đau đớn thấu tim khi bản thân trở thành một thể thân tội nghiệp, lạnh buốt toàn thân khi dùng nụ cười che dấu tất cả.

Nhớ sự dịu dàng yêu thương của người đó đối với người mình yêu, rồi nhớ những lời cay nghiệt bởi sự không tin tưởng.

...

Ngoài trời đột nhiên đổ mưa, nước mắt cũng tự đầu chảy xuống. Đỗ Nhã Tâm ngồi gục xuống nền đất lạnh ngắt, bật khóc thất thanh hòa cùng với tiếng mưa gió ngày càng lớn ngoài kia...

Cô ôm lấy bụng mình, nước mắt như vậy liên tục thay nhau chảy xuống. Cô thật sự luyến tiếc! Cô biết mình luyến tiếc gì, nhớ gì và đau như thế nào... Nhưng buông bỏ, cô không thể làm được. Thời gian này, cô đã cố gắng kiềm chế bản thân không chạy đến căn hộ kia, không tìm kiếm bóng dáng đó, nhưng nỗi nhớ vẫn cứ ăn mòn từng ngày... Cô bất lực!

Đỗ Nhã Tâm ngồi ôm gối một góc, mặt úp xuống, bộ dáng như một đứa trẻ ngồi trong bụng mẹ, cô đơn lạnh lẽo...

Đinh Lâm mở cửa đi vào, giường bệnh trống không, cô nhìn quanh thì thấy Đỗ Nhã Tâm ngồi thu mình bên cửa sổ, tấm rèm cửa theo gió thổi tung bay, ngoài trời còn mưa lác đác. Cô giật mình sợ hãi chạy đến ôm lấy vai cô lay động: “Tâm Tâm? Làm sao vậy?”

Đỗ Nhã Tâm không nhúc nhích, vẫn im lặng như cũ.

Đinh Lâm bị dọa cho sợ, suýt khóc “Tâm Tâm, cậu đừng có dọa mình!” toàn thân Đỗ Nhã Tâm đều lạnh ngắt, tay và chân cũng vậy. Đinh Lâm ôm lấy cô, khóc loạn lên, hai tay không ngừng xoa lấy tay Đỗ Nhã Tâm.

Bác sĩ... Phải gọi bác sĩ...

Đinh Lâm toan đứng vội lên, vừa định chạy đi thì nghe tiếng nói khàn đặc vang lên: ‘ Tiểu Lâm, tớ không sao!’

“Tâm Tâm” cô quay người lại, nhìn Đỗ Nhã Tâm đang ngược nhìn mình, khóe môi hơi cong lên nhưng chẳng hợp với cặp mắt đỏ hoe kia.

Đinh Lâm tức giận hét lên: ‘ Cậu tính hù chết mình hả?’

Đỗ Nhã Tâm đứng lên, miệng cười, bỏ qua lời trách mắng của cô, nhẹ nhàng nói: ‘mai cậu làm thủ tục xuất viện cho tớ, tớ muốn về nhà’

“không được, cậu rất yếu!” – Đình Lâm từ chối

“Tiểu Lâm, sức khỏe của tớ, tớ biết. Nằm một tuần ở đây tớ chán lắm rồi, không tivi, không tin tức gì, ra ngoài lại bị cậu chặn lại. Cảm thấy bản thân ngoài ăn ngủ tốt ra thì như bị nhốt. Tớ muốn đi làm!” Đỗ Nhã Tâm dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Đình Lâm.

Đình Lâm căn môi, hai tay thu chặt lại: “Được! nhưng trước hết, cậu phải đồng ý một chuyện với mình!”

“Chuyện gì?”

“Chấp nhận sang Anh Quốc với Simon!” – Đình Lâm nhìn thẳng vào cô, nói. Ánh mắt kiên quyết, như muốn nói nếu cô không chịu thì bằng mọi cách Tiểu Lâm sẽ trói cô lại, tống lên máy bay, rồi nơi này. Đình Lâm là tiểu thư gia đình giàu có, cô có thể dùng tiền làm nhiều thứ.

Đỗ Nhã Tâm lắc đầu: “Không thể!”

“Không cũng phải được!” Đình Lâm ấn mạnh vai cô “Tâm Tâm, Simon là người tốt, đi theo anh ấy cậu sẽ không bị tổn thương gì. Có thể không cần đón nhận tình cảm đó, cũng có thể dựa vào anh ấy mà rời khỏi đây, rồi nơi có biết bao nhiêu nỗi đau này. “

“Simon sẽ thế nào? Anh ta tuy nói vậy nhưng cảm giác kia tớ hiểu rõ nhất” Đỗ Nhã Tâm lên tiếng

“Đây là lần đầu tiên mình thấy Simon yêu một người vừa mới gặp như vậy. Mình tin, anh ấy nói được làm được, không bắt ép cậu, còn có thể giúp đỡ được cậu! Nghe lời mình, xem như mình van xin cậu cũng được, sang Anh Quốc làm lại từ đầu, còn có đứa bé nữa, hai người sẽ hạnh phúc!”

.....

Sáng hôm sau, Đình Lâm giúp Đỗ Nhã Tâm làm thủ tục xuất viện, Tổng Minh Hiền tự lái xe đến đón hai người.

Về đến căn phòng nhỏ tuy chật chội nhưng mang chút hơi ấm, Đỗ Nhã Tâm khẽ thở dài đầy thỏa mãn. Cô đối với hai người phía sau mình nói: “Cảm ơn hai người thời gian gần đây, ngày mai tớ mời cả hai ăn cơm, được chứ?”

Đình Lâm và Tổng Minh Hiền nhìn nhau một lúc rồi gật đầu: “được!”

Đỗ Nhã Tâm cười, muốn hỏi có cần vào uống miếng nước không thì nghe Đình Lâm lên tiếng: “Mình về đây, ở nhà cẩn thận, đừng làm mình lo lắng đấy!”

“yên tâm đi!”

“Vay mai gặp!”

“Mai gặp!”

Tổng Minh Hiền cười nhìn cô: “Bọn anh về, nhớ để ý bản thân một chút, có gì điện thoại cho bọn anh! Tạm biệt!”

Đỗ Nhã Tâm gật đầu, tiễn họ ra cửa “Tạm biệt!”

Đóng cửa phòng lại, Đỗ Nhã Tâm nhìn xung quanh, không có nhiều bụi bám vào, cô khẽ cười rồi pha cho mình một ly sữa, uống thẳng một hơi lại bắt đầu vận động dọn dẹp một chút. Đúng là về nhà mình luôn thoải mái hơn.

Hơn nửa tiếng sau, Đỗ Nhã Tâm ngã mình xuống nệm nghỉ ngơi. Cô nhìn trần nhà, nhớ lại những gì Đình Lâm nói hôm qua, cô đã phân vân do dự!

Cô bảo Đình Lâm cho bản thân thời gian suy nghĩ, cô cần cân nhắc một số chuyện. Sang Anh là điều tốt, nhưng làm thế nào để không phải dựa vào Simon, không ỉ lại vào tình cảm của anh ta, cũng không gây đau khổ cho anh ta. Nỗi đau yêu không đơn phương, cô hiểu rất rõ... vì thế, Đỗ Nhã Tâm cô lần đầu tiên phân vân lâu như vậy!

Tay sờ lấy bụng, cô thủ thỉ “Bảo bảo, nhẫn nại một chút, rồi mẹ con mình sẽ tốt thôi!”

Lúc này điện thoại rung lên báo có tin nhắn, Đỗ Nhã Tâm mở ra thấy là Đình Lâm nhắn cho cô “Mình có nói với Simon mai cậu mời cơm! Suy nghĩ kỹ những gì mình nói. Ngủ sớm đi!”

Nhìn dòng tin một hồi, cô khẽ thở dài nhìn trần nhà, ánh mắt đầy vẻ phức tạp!

Bổ sung c20

~~~~~ Tối ngày hôm sau ~~~~~

“Cậu chuẩn bị đi chưa? Tớ vừa đến nhà hàng. Ừ, tầng hai nhé” Đỗ Nhã Tâm vừa đi vào nhà hàng Ấn Độ vừa nói chuyện điện thoại với Đình Lâm. Cô mỉm cười với nhân viên rồi nhờ họ chọn cho một vị trí tốt.

“Mời quý khách!” – nam phục vụ mời cô ngồi xuống bàn bên kính lớn có thể nhìn được một phần của thành phố về đêm

“Tôi sẽ gọi món sau, còn vài người chưa đến.” Đỗ Nhã Tâm nói, tay cầm menu lật xem

“Vâng!” Nam phục vụ đứng sang một bên, như chờ đợi gọi phục vụ.

“Xin lỗi, tôi đến muộn!” giọng nam vang lên phía trên đầu khiến Đỗ Nhã Tâm giật mình. Cô đưa mắt nhìn lên, đầu đi về kính ngac, thuận miệng cười: ‘ anh ngồi đi, tôi cũng vừa đến!’

Simon ngồi về phía đối diện cô, ánh mắt hiền hòa nhìn Đỗ Nhã Tâm, thấy thần sắc của cô rất tốt, nên không tránh khỏi mỉm cười.

“Anh đói chưa? Chúng ta có thể gọi món trước!” cô lịch sự hỏi

“không sao, cứ đợi Minh Hiền.”

Sau lời nói đó, hai người liền rơi vào trạng thái im lặng. Đỗ Nhã Tâm nhìn ra bên ngoài, cầu cho hai người kia nhanh đến. Chẳng có đề tài nói, cô lại không giỏi việc giao tiếp, thực sự không khí bây giờ hơi ngưng đọng.

Đỗ Nhã Tâm vờ tập trung ngắm dòng người qua lại, ánh mắt lâu lâu lơ đãng đảo qua đảo lại vài cái. Cô chợt nhú mày đứng vội lên “xin lỗi, tôi xuống dưới một chút!”

Chưa kịp đề Simon mở miệng, Đỗ Nhã Tâm liền chạy vội xuống trước nhà hàng. Cả người xoay qua xoay lại tìm kiếm. Mới vừa thấy đi qua đây, sao giờ mất dấu rồi? Cô nhủ thầm. Đáng người đó cô không thể nhìn lắm được, Lê Tuyết Liên, chị ta khi nãy khoát tay một người đàn ông xa lạ, là ai?

“Tâm Tâm?”

Đỗ Nhã Tâm nghe gọi liền quay lại nhìn Đinh Lâm, bên cạnh là Tống Minh Hiền, cô cười: ‘ Tiểu Lâm’

Đinh Lâm gật đầu: ‘ sao cậu lại ở dưới này? Simon đâu?’ Đỗ Nhã Tâm chỉ vào trong: ‘ Ở trong đó, tớ xuống đón cậu!’

“nhiệt tình quá nhỉ?” Đinh Lâm nghi ngờ nhìn cô khiến Đỗ Nhã Tâm chợt dạ, cười đến không thấy đường đi “vào thôi, đợi hai người các cậu, tớ sắp đói chết!”

Đinh Lâm nghe vậy, liếc một cái cúi người xuống vuốt ve bụng Đỗ Nhã Tâm “bảo bảo, có nhớ a di không?”

“không!” Đỗ Nhã Tâm lên tiếng trả lời. Đinh Lâm liếc mắt “mình hỏi bảo bảo, không có hỏi cậu”

“Tớ là mẹ bảo bảo, con muốn nói gì tớ đều biết”

“giỏi lắm, bắt nạt mình! Hừ! “Đinh Lâm véo véo má của cô, ánh mắt tóe lửa. Đỗ Nhã Tâm bủi môi: ‘ vào thôi, có người đợi bên trong “

“ừ!”

Trước khi đi vào, Đỗ Nhã Tâm liếc nhìn xung quanh một chút nhưng chẳng thấy gì nên cô nghĩ bản thân nhìn lầm. Nhưng cô không biết, từ phía ngõ hẻm bên kia đường đối diện có một đôi mắt hung ác nhìn cô...

Cả ba người đi lên tầng hai, thấy Simon ngồi có vẻ đắm chìm, giữa hai hàng lông mày lâu lâu lại nhíu chặt g suy nghĩ. Nghe tiếng bước chân đến gần, anh quay lại nhìn họ mỉm cười “ Đến rồi sao?”

“Cậu đến lâu chưa?” Tống Minh Hiền kéo ghế cho Đinh Lâm ngồi cạnh Đỗ Nhã Tâm, hỏi

Simon cười lắc đầu, nhìn trở lại trên người Đỗ Nhã Tâm, ý nói nên giải thích một chút chứ?

Cái nhìn của Simon khiến cô chợt dọ, lung túng cười xòa “ Xin lỗi, vì khi nãy thấy người quen nên chạy xuống”

“Gặp được không?” anh toan hỏi

“Dạ không, tôi nhìn nhầm” Cô vội trả lời, chớp lấy menu rồi nghiêng đầu hỏi Đinh Lâm, cả hai bắt đầu chọn món. Simon nhìn hai người phụ nữ một cái rồi cùng Tống Minh Hiền nói vài chuyện về công việc hiện nay.

Đinh Lâm nói Đỗ Nhã Tâm vì đang mang thai nên có một số món ăn không thể đụng đến, nên cô chỉ có thể bắt đầu dĩ ngồi ăn những thứ mình không muốn. Đỗ Nhã Tâm oán hận nghĩ nếu không phải Đinh Lâm thích món Ấn Độ cô cũng sẽ không chọn nhà hàng này đâu, toàn những thứ cô không thể ăn được như lúc trước. A, bảo bảo, sau này con phải có hiếu với mẹ nha, vì yêu thương con nên mẹ phải nhịn ăn những món mình thích, đặc biệt sau này đừng có dành ăn với mẹ co là tốt nhất!

Cứ như vậy, cả buổi tối không khí trong bàn ăn diễn ra rất tốt, có cười có nhưng tuyệt nhiên sẽ không có đề cập đến những vấn đề nhạy cảm

Chương 21

Sân bay Quốc Tế,

Tay Tổng Minh Hiền khoát lên vai Đình Lâm, cùng nhìn máy bay đã cất cánh, khuất xa dần sau đám mây trắng. Bầu trời cao xanh thẳm, không ánh mặt trời, chỉ còn sự mát dịu của những cơn gió nhẹ. Hôm nay mọi thứ đều rất đẹp!

Sau những ngày suy nghĩ, Đỗ Nhã Tâm đã cùng nói chuyện với Đình Lâm, cô quyết định rời đi.

Ngày hôm đó, Đình Lâm vừa đi làm về thì nhận được điện thoại hẹn gặp của Đỗ Nhã Tâm. Ngồi cùng nhau trong một quán cà phê nhỏ, Đỗ Nhã Tâm dường như không nói một tiếng nào, ánh mắt luôn nhìn đi rất xa, mơ hồ gọn sóng.

“Tâm Tâm, suy nghĩ chưa?” Đình Lâm là người mở miệng trước

Đỗ Nhã Tâm vẫn không lên tiếng, tay không ngừng khuấy ly sữa nóng. Đình Lâm nhìn cô chờ đợi.

“Tớ quyết định rồi, sẽ rời đi!” – Đỗ Nhã Tâm nhàn nhạt lên tiếng. Cô vừa dứt lời, ngoài trời liền đổ mưa lớn, người ngoài đường trở nên hối hả, chen lấn nhau tìm chỗ trú. Đỗ Nhã Tâm nhìn họ tránh mưa, tay vẫn khuấy ly sữa chưa hề uống, giờ đã nguội lạnh.

“Tâm Tâm!” Đình Lâm khẽ gọi tên cô

“Để tớ nói hết” – ánh mắt cô trở lại trên người Đình Lâm, có sự kiên định nhưng không che hết nỗi đau ẩn sâu trong đó. Giọng nói của Đỗ Nhã Tâm rất ấm, vang lên hòa với tiếng mưa ngoài kia “Tớ đã nói chuyện rõ ràng với Simon, đồng ý thời gian đầu rời đi phải nhờ đến anh ấy, nhưng tuyệt đối không có thứ tình cảm nào khác phát sinh. Simon đã đồng ý...”

“Nhưng tương lai không thể nói trước” – Đình Lâm ngắt lời

Đỗ Nhã Tâm khẽ cười “Không muốn. Tớ đã từng nghĩ, nếu như Hàn Phong biết được sự tồn tại của đứa bé, có phải hay không sẽ quan tâm tớ một chút, nhưng đó chỉ là ham muốn thỏa mãn bản thân tớ thôi. Anh ấy yêu Lê Tuyết Liên như vậy, cho dù tớ ở bên cạnh bao lâu đi nữa, cũng sẽ chẳng thay đổi được gì” (Chỉ Tâm nhà mình hơi thiếu tự tin thì phải L)

Nhìn vào mắt của Đỗ Nhã Tâm cùng với giọng nói buồn đau của cô, trong mắt Đình Lâm hiện lên vẻ chần chừ phân vân, như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cô chỉ nói “Sự thật trước mắt chẳng phải chứng minh rồi sao?”

Đỗ Nhã Tâm gật đầu, nhìn lại ra ngoài, mưa vẫn còn chưa dứt, trên trời phía xa lâu lâu lại có vài tia chớp xuất hiện. Giọng nói của cô lại vang lên, nhẹ nhàng nhưng rất thờ ơ “Người từ lúc sinh ra không được hoan nghênh như tớ, liệu còn có khả năng mong chờ một tình yêu đẹp? đơn giản mà hạnh phúc?” nói xong, nụ cười vẫn còn đọng trên môi, nhưng ánh mắt u tối nhìn cơn mưa ngoài kia. Đúng vậy, từ khi sinh ra cô liền bị bố mẹ bỏ rơi bên bờ sông vắng người qua lại, đến một ngày sau mới được nhặt đem về Cô nhi viện. Cứ nghĩ, đó là may mắn nhưng khi lên 5 tuổi, cô bị một người trong cô nhi viện đem bán cho một gia đình thương nhân, vợ chồng đó không có con cái nên mua cô về làm con nuôi. Cả cô nhi viện đều nghĩ bản thân cô có phúc, được làm con của gia đình giàu có, lo cho ăn học, nhưng họ không biết rằng cô có một người cha nuôi thích bạo lực, mỗi ngày đều đánh đập cô vô duyên vô cớ, mẹ nuôi thì có tình nhân, thời gian như vậy trôi đi, cô dần dần chịu đựng sự hành hạ về thể xác lẫn tinh thần, cho đến năm 12 tuổi may mắn trốn khỏi gia đình họ, chạy lên Bắc Kinh xa lạ này.

“Tâm Tâm, mọi chuyện đã qua rồi, đừng đau lòng nữa.” Tiểu Lâm lên tiếng, cầm tay cô như an ủi. Đỗ Nhã Tâm lắc đầu, cô nói: “Nếu năm đó tớ không gặp được má Mực, không nhờ có má thương xót chăm lo vậy cũng không có tớ ngày hôm nay.”

Đình Lâm mỉm cười yên lặng, cô nhìn Đỗ Nhã Tâm không rời mắt, chờ đợi bạn của mình bộc lộ hết những nỗi ám ức vốn đã được chôn sâu lâu nay.

“Sau khi má Mực mất, tinh thần của tớ trở nên xa sút. Tớ cố gắng thực hiện nguyện vọng của má cũng như của chính bản thân mình, thi vào Đại học Đài Bắc, ở đó tớ gặp cậu và anh ấy.” Nói đến đây, cô mỉm cười nhìn Đình Lâm đầy lòng biết ơn. Đình Lâm nén khóc, lắc đầu cầm chặt tay cô.

“Ngoài cậu ra, Hàn Phong đã cho tớ rất nhiều, ngoài cuộc sống đầy đủ còn có hơi ấm của tình thân.” Đỗ Nhã Tâm khẽ cười thành tiếng “Nghĩ lại, nếu không phải tớ lợi dụng lúc trái tim anh ấy yếu mềm nhất, đau đớn nhất thì làm sao có được hai năm chung sống vui vẻ như vậy.”

Đình Lâm cắn môi: ‘Cậu đừng nói vậy, đó là may mắn của anh ta, nhưng anh ta không biết quý trọng, làm tổn thương cậu, nhất định anh ta sẽ hối hận!’ khi nói đến hai từ cuối cùng, ánh mắt Đình Lâm trở nên sắc bén, lạnh lùng, cứ như Lãnh Hàn Phong đã thật sự phải trả giá cho những gì mình làm.

“Không!” Đỗ Nhã Tâm lắc mạnh đầu “Nói thật, tớ chưa từng trách Lãnh Hàn Phong, tớ hiểu những gì anh ấy đã làm”

“Nhưng anh ta thật sự có lỗi với cậu, với đứa bé!”

“Đứa bé với tớ là món quà tạo hóa ban cho, tớ nên cảm ơn anh ấy mới đúng.” Khi nói như vậy, tay cô bắt giắc xoa bụng, nở ra nụ cười rất đẹp.

Đình Lâm thờ dãi: “được rồi, không cần nhắc đến nữa. Anh ta với cậu giờ nên là quá khứ, tương lai còn phía trước, cậu hãy nắm bắt và giữ thật chặt”

“Cảm ơn cậu, Đình Lâm! Tớ sẽ sống tốt, sẽ quên những đau khổ trước đây!”

Đình Lâm nghe cô nói vậy, không tránh khỏi mỉm cười đứng lên đi sang ôm lấy cô “Đúng vậy, sống cho thật hạnh phúc, thật vui vẻ!”

Và ngày hôm nay đã đến, ngày Simon đưa Đỗ Nhã Tâm rời xa Trung Quốc

Nhìn máy bay vốn đã mất dạng, Tống Minh Hiền ôm vai Đình Lâm thầm thì “Về thôi em, Nhã Tâm sẽ sống tốt, nên tin tưởng cô ấy.”

Cùng Tống Minh Hiền rời đi, ra đến cổng sân bay, Đình Lâm nhìn lên trời cao một lần nữa. Thầm nói, Tâm Tâm, có một chuyện mình đã không cho cậu biết, cũng không muốn cho cậu biết, bởi cậu cần đi về phía trước, đừng liên quan gì đến anh ta nữa, con người đó sống chết thế nào, cậu hãy mặc kệ đi, được không? Xin lỗi, hẹn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Lãnh Hàn Phong nhìn người đang ngủ bên cạnh mình, môi anh cong lên nhẹ nhàng, từng ngón tay di chuyển trên gương mặt xinh đẹp của Đỗ Nhã Tâm. Thấy giữa hàng lông mày của cô chau lại chặt chẽ, ngủ không ngon giấc. Anh đau lòng hôn nhẹ lên giữa mi tâm của cô, sau đó kéo cô ôm chặt vào trong ngực.

Mà Đỗ Nhã Tâm như tìm thấy nguồn nước ấm, mi tâm liền dần ra, theo phản xạ dựa sát vào người Lãnh Hàn Phong. Hành động này của cô khiến anh không khỏi vui vẻ, siết chặt tay hơn, muốn cảm thụ hơi ấm mà năm năm nay anh luôn tưởng niệm.

Thật sự, anh không muốn lấy bất cứ ai uy hiếp Đỗ Nhã Tâm nhưng khi nhìn thấy cô cùng một chỗ với Simon vui vẻ như vậy, anh sợ hãi nên theo tính cách bá đạo của bản thân, anh đã cưỡng chế hoạt động của IA tại Anh, làm cho cỗ phiếu rớt giá đáng kể, nhưng tất nhiên anh vẫn chừa cho IA một đường sống. Còn đối với Model, anh chỉ ra chiêu trò một chút, khiến cho cánh nhà báo rụt cổ không chịu tiếp cận thông tin truyền bá. Chỉ cần dụ được người về bên cạnh, anh tất nhiên sẽ buông tha cho họ. Dù sao, Đình Lâm anh cũng từng quen biết, lại là người bạn thân duy nhất của Tâm Tâm, anh không nỡ đẩy họ vào đường chết.

Hôn lên má Đỗ Nhã Tâm, Lãnh Hàn Phong nhìn cô chăm chú, trông cô gầy đi hẳn lúc mới gặp, rất ốm yếu và suy lực.

Tâm Tâm, đừng vội trách anh, anh làm tất cả là vì muốn kéo em trở về. Em rời đi khỏi anh năm năm không một lý do, tìm kiếm khắp nơi, khi nhìn thấy em ngày hôm đó, anh biết bản thân muốn gì, làm gì và thầm cảm ơn trời đã cho anh gặp lại em. Mặc kệ em hiểu lắm thế nào, mặc kệ em có oán trách anh cỡ nào, Lãnh Hàn Phong anh vẫn quyết định giữ chặt em bên người không cho rời đi một lần nữa. Em chỉ có thể là của anh.

Nhìn cô thêm một lúc, Lãnh Hàn Phong khẽ dịch người, kéo mền đắp kín để thân thể của cô không bị lộ ra ngoài mà cảm lạnh. Anh nhẹ nhàng rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi thay đồ. Khi ra ngoài, anh liếc nhìn người trên giường vẫn còn ngủ say, bắt giắc mỉm cười sau đó đi sang phòng ngủ dành cho khách, anh vừa mở cửa liền thấy Tiểu Kỳ đang chuẩn bị leo tụt xuống giường, ánh mắt hai người nhìn nhau, người khác nếu trông thấy thì nhận ra ngay mối quan hệ của họ.

Lãnh Hàn Phong thu lại sự lạnh lùng hôm qua, anh ngồi xuống nhìn thẳng Tiểu Kỳ, anh khó hiểu, vì sao cậu bé thức dậy không thấy mẹ nhưng lại không khóc nháo?

Tiểu Kỳ mím môi nhìn Lãnh Hàn Phong, anh không còn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt ấy. Lãnh Hàn Phong chau mày một chút rồi cũng mím môi, hai người tiếp tục luyện đấu nhãn với nhau.

Được vài phút, Tiểu Kỳ khoanh tay lại không thêm nhìn Lãnh Hàn Phong nữa, trực tiếp bỏ qua anh đi thẳng về phía cửa. Lãnh Hàn Phong nhìn theo “chau đi đâu?”

“Tìm mamy!” tiểu Kỳ không quay đầu, hướng đến phòng anh. Lãnh Hàn Phong đi theo ôm lấy kịp thời “không được, mẹ đang mệt, để mẹ ngủ thêm một lúc nữa” Nói xong, anh trực tiếp ôm Tiểu Kỳ ra phòng khách, đặt cậu bé xuống ghế nệm, nhìn khuôn mặt non nớt nghiêng ngả suy nghĩ.

Tiểu Kỳ nhướng bên mắt nhìn anh, bầu môi không lên tiếng. Nếu không phải mấy hôm nay đều thấy mamy không ngủ được, cậu bé cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thấy biểu hiện của Tiểu Kỳ khác hẳn tối hôm qua, Lãnh Hàn Phong càng nhủ chặt long mày hơn, vừa định mở miệng liền bị cậu bé chen ép trước “chú không đói bụng sao?”

Bất ngờ bị hỏi như vậy, anh ngẩn người một chút sau đó hỏi “muốn ăn gì?”

“tùy tiện đi!” Tiểu Kỳ không nhìn anh, ánh mắt bắt đầu quan sát nhận xét xung quanh.

Gọi điện thoại đặt nhà hàng dưới khu chung cư đêm thức ăn sang lên xong, Lãnh Hàn Phong lại đưa mắt nhìn Tiểu Kỳ “Nhóc con, nói thật mau, hôm qua cháu giả vờ đúng không?”

“giả vờ gì ạ?” Tiểu Kỳ ngây ngô hỏi lại

“hừ!” Lãnh Hàn Phong hừ lạnh một cái, không phải là con Tâm Tâm, anh đã đá nó ra khỏi nhà rồi. Anh biết bản thân sẽ không độ lượng như vậy với đứa bé không phải con của mình, nhưng thật sự khi đối mặt với Tiểu Kỳ, cậu bé mang cho anh cảm giác rất thân thiết, không thể đối với nó nhẫn tâm một chút. Thăm thờ dài, Lãnh Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh Tiểu Kỳ, không muốn để ý nữa, lấy điều khiển mở tivi lên xem.

“cháu biết chú bỏ thuốc ngủ nên cháu mới ngủ say không biết gì” Tiểu Kỳ vừa xem, vừa lên án

Lãnh Hàn Phong quay lại nhìn cậu bé, mắt nheo lại suy nghĩ rồi mới nói “chỉ một lượng nhỏ mà thôi.” Anh không có ý định biện minh, đúng là khi tối bỏ một ít thuốc ngủ vào ly nước của Tiểu Kỳ, anh biết liều lượng đó chỉ giúp nó ngủ ngon, không ảnh hưởng gì cả. Dù sao, năm năm nay thuốc ngủ vẫn ở cùng anh mỗi đêm, anh biết cách sử dụng nó thế nào.

Thức ăn được mang đến, Lãnh Hàn Phong cùng Tiểu Kỳ ngồi trong phòng bếp dùng bữa sáng. Tiểu Kỳ khó chịu nhìn hành tây và cà rốt trong tô cháo cá của mình, cậu bé chỉ vào chúng nói: “Chú ăn hộ cháu”

Lãnh Hàn Phong lắc đầu, nghiêm nghị nói “phải ăn, con trai không được kén ăn”

“chú chẳng phải cũng gạt nó ra đó sao?” Tiểu Kỳ nhìn vào tô cháo của anh, giọng đầy kinh bi

“này... đó là do chú không ăn được!”- anh không ngờ nó lại vện vẹo mình

“Cháu cũng vậy!” rất dứt khoát, Tiểu Kỳ gạt bỏ hành và cà rốt ra ngoài. Lãnh Hàn Phong liếc mắt một cái, đẩy ly sữa đến trước mặt nó, thầm oán không biết vì sao lại chăm nó như vậy “sữa của cháu!”

“Cháu ghét sữa!” Tiểu Kỳ không thèm nhìn Lãnh Hàn Phong, tiếp tục ăn cháo. Lãnh Hàn Phong lại lẩn nữa chau mày, sao nó giống anh vậy? cũng rất ghét sữa!

Lúc này, trong phòng Lãnh Hàn Phong, Đỗ Nhã Tâm đột nhiên mở mắt ra, đã lâu rồi ngủ sâu như vậy, còn có mơ về lúc trước nên cô mới chìm sâu mãi không tỉnh.

Đang muốn ngồi dậy liền cảm thấy cả thân người đau buốt, nhìn những dấu vết hồng hồng toàn thân, cô liền đỏ mặt nhớ lại hình ảnh tối qua... thật sự, quá phóng túng rồi.

Lết thân thể mệt mỏi vào nhà tắm, cô liền nhớ đến Tiểu Kỳ liền vội vàng thay đồ thật nhanh rồi đi ra ngoài... Vừa ra đến phòng khách, cô nghe tiếng va chạm chén đĩa liền vào đến cửa phòng bếp thì thấy hai người lớn nhỏ đang ăn sáng, trông rất yên tĩnh hài hòa... cô chột sùng sốt...

Tiểu Kỳ thấy cô trước, liền nhìn cô bằng cặp mắt sáng long lanh, Lãnh Hàn Phong quay người lại trông thấy cô cũng nhìn chăm chú, nhưng là bằng cặp mắt rất nóng... Hai đôi mắt lớn nhỏ này nhìn Đỗ Nhã Tâm khiến tim cô run nhẹ, cô không thể phủ nhận sự thật – họ là cha con!

Cố giữ lại bình tĩnh, Đỗ Nhã Tâm bỏ qua cái nhìn của Lãnh Hàn Phong đi đến bên cạnh Tiểu Kỳ ôm lấy con “Tiểu Kỳ ngoan, ngủ ngon chứ?”

“vâng ạ!” khẽ liếc người đối diện, cậu bé rất vô tội gạt đầu, rồi ôm lấy cổ Đỗ Nhã Tâm, sụt khóc “mamy, con muốn về nhà, con nhớ pa pa”

Nhìn thấy thái độ Tiểu Kỳ thay đổi 360 độ, Lãnh Hàn Phong không khỏi há mồm kinh ngạc nhưng khi nghe cậu bé nhắc đến pa pa, người anh liền toát ra vẻ lạnh lẽo buốt người...

Anh không chú ý rằng ánh mắt Tiểu Kỳ nhìn anh đầy thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Lãnh Hàn Phong đi thẳng ra phòng khách, không tiếp tục nhìn đến hai mẹ con họ nữa. Đỗ Nhã Tâm nhú mày nhìn theo anh một chút liền bế Tiểu Kỳ lên: ‘đã no chưa?’

Tiểu Kỳ gật gật đầu, ánh mắt trong suốt nhìn Đỗ Nhã Tâm giọng khàn khàn “mamy...”

“ừ? sao vậy con?” – Đỗ Nhã Tâm ngồi xuống, đặt con ngồi trên đùi mình, xoa đầu đầy yêu thương

Tiểu Kỳ im lặng, lắc đầu, như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Nhìn biểu tình của con, Đỗ Nhã Tâm hơi lo lắng. Cô biết Tiểu Kỳ rất thông minh, nhưng không muốn để nhiều người nhận ra được điểm đó, cô chỉ sợ cậu bé đã phát hiện ra điều gì rồi.

Ôm con một lúc, cô đặt con xuống, dắt ra phòng khách liền thấy Lãnh Hàn Phong đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ hút thuốc, bóng dáng cao lớn của anh in trên sàn nhà mang theo chút cô đơn lãnh lẽo.

Anh nhà khói thuốc, vẫn không quay lại nhìn bọn họ, giọng đầy lãnh đạm: “Sáng nay tôi có một cuộc họp quan trọng nên em cứ việc đi làm bình thường. Có thông tin gì thay đổi, tôi sẽ cho người thông báo với em”

Nói xong anh liền cầm theo chìa khóa xe, đi được vài bước liền bất ngờ quay lại nhìn hai mẹ con Đỗ Nhã Tâm, thờ dài một cái rồi ôm cô vào lòng chưa đầy ba giây liền thả ra rồi khỏi nhà. Đỗ Nhã Tâm đứng bất động nhìn theo, cô không hiểu. Kể từ lúc gặp lại cho đến bây giờ, anh giống như là một người khác, luôn nhìn cô bằng ánh mắt giận hờn nhưng lại yêu thương khiến cho cô vô cùng lo lắng, sợ hãi!

“mami!” Tiểu Kỳ ôm chân cô nhìn cánh cửa ra vào. Đỗ Nhã Tâm ngồi xuống ôm cậu bé vào lòng, giọng khàn khàn “Tiểu Kỳ, con biết người đó là ai sao?” Tiểu Kỳ không trả lời, chỉ gật gật đầu trên bờ vai cô. Cảm nhận được tâm tư của con trai, trái tim Đỗ Nhã Tâm liền co thắt lại đau đớn, vòng tay siết chặt hơn, nước mắt không ngừng chảy xuống “Xin lỗi, mẹ thật sự xin lỗi con, Tiểu Kỳ!”

~~~~~

Lên thẳng phòng tổng giám đốc, Lãnh Hàn Phong đóng cửa cái rầm, tức giận đến muốn đập đồ tất cả.

Anh khi nghe đứa nhỏ nói nhớ pa pa, tâm tình liền trở nên khó hiểu, tức giận, chán ghét còn có cảm giác chua xót.

“Cốc cốc!”

“vào đi!” Lãnh Hàn Phong nói lỏng cả vạt, mệt mỏi dựa ra sau ghế, nhắm mắt chau mày suy nghĩ. Lệ Nhi vừa bước vào liền biết tâm tình Boss lớn không tốt, không biết ai cả gan chọc giận boss ngay sáng sớm, còn có ảnh hưởng đến toàn thể nhân viên bị dây dưa theo.

“có việc gì nói mau đi!” anh không kiên nhẫn lên tiếng

“Vâng, đây là lịch làm việc của ngài hôm nay. Sáng nay 10h có cuộc họp cổ đông về việc đầu tư cơ sở hạ tầng ở Quảng Đông.” Lệ Nhi đặt lên bàn anh một kẹp hồ sơ

“Biết rồi, ra ngoài!” Không đợi thư ký nói hết, Lãnh Hàn Phong bực mình cắt lời, đuổi người. Lệ Nhi uất ức đi ra đóng cửa lại. Cô làm việc ở đây ngoài việc trông thời tiết của ông trời để đi về về còn phải xem luôn thời tiết của ông lớn trong phòng này. Chẳng biết có nên báo động trước với mấy vị cổ đông kia không, nếu không có nguy cơ phòng họp hôm nay có bão lớn giạt cấp n!

Lệ Nhi vừa ra khỏi phòng, Lãnh Hàn Phong cũng vừa mở mắt ra, anh cảm ngay cái điện thoại trên bàn bấm một dãy số “Giúp tớ một chuyện, tiến hành bí mật, kết quả có càng sớm càng tốt!” giọng anh tuy lạnh lùng nhưng không dấu được sự khẩn trương.

“Có chuyện gì nữa sao?” sau khi nói việc cần nói xong, nhận ra sự áp úng của Đặng Nhân ở bên kia điện thoại, anh liền hỏi.

Không biết bên kia anh ta nói gì, Lãnh Hàn Phong nghe thấy ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo “kệ cô ta!” liền ngắt máy.

Dựa lại vào ghế, anh xoa xoa mi tâm, đầu đau buốt, chợt nhớ ra việc gì đó liền ấn nổi bộ đàm trên bàn “đầu giờ chiều nay hẹn gặp Tòa báo Kinh Đô cho tôi, gọi trợ lý Hạ lên gặp tôi!”

Chưa đầy năm phút sau, cửa phòng liền vang lên tiếng gõ, Lãnh Hàn Phong không quay người lại, trên tay cầm ly rượu Kirsch đứng nhìn ra bầu trời phấp phới ngoài “vào đi”

“Tổng Giám đốc cho gọi tôi?” Hạ Văn đi vào nhìn bóng lưng Lãnh Hàn Phong cung kính lên tiếng

“Chuyện tôi bảo anh làm đến đâu rồi?” nhấp một chút rượu, Lãnh Hàn Phong lạnh lùng hỏi

“Dạ tôi đã tiến hành như ngài nói, hiện tại giá cổ phiếu của IA đang rơi ở mức thấp nhất, tình hình cổ đông đang rất lộn xộn.”

“Tạm thời dừng lại, bí mật giúp họ ổn định thị phần” nghe anh nói vậy, Hạ Văn không khỏi bất ngờ, từ trước đến nay Tổng giám đốc muốn đuổi cùng giết tận ai đều không chừa cho họ con đường sống nhưng sao lần này chưa xong lại buông tha cho IA, tuy anh ta không biết vì sao sắp mình lại nhắm vào

tập đoàn bên Anh đó nhưng giờ nghe sắp nói thả lỏng cho họ thì anh khá bất ngờ.

“vâng Tổng Giám đốc!”

“Không còn việc gì nữa, ra ngoài đi!”

~~~~~
“Tiểu Kỳ, con hứa với mami, không được để lộ điều gì với người đó. Được không?” về đến nhà mình, Đỗ Nhã Tâm liền dặn con trai chỉ mới 5 tuổi của mình.

Tiểu Kỳ đưa ra ánh mắt không hiểu, vì sao không thể nhận người đó? “mami, người đó không biết con sao?”

Nghe con hỏi vậy, giọng đầy ủy khuất cô liền chua xót, ôm con vào lòng vỗ về “con trai ngoan, có những chuyện sau này con sẽ hiểu. Tiểu Kỳ còn có mẹ, có pa pa, có a di lăm, có Lộ Lộ nữa mà, mọi người ai cũng sẽ yêu thương con”

Tiểu Kỳ gật gật đầu không lên tiếng. Đỗ Nhã Tâm cứ như vậy ôm cậu bé, cô biết Lãnh Hàn Phong là người thế nào, anh nhạy bén, khôn ngoan, cô không tin anh không nhận ra được điều gì từ Tiểu Kỳ, nên cô rất sợ, không bao lâu nữa anh sẽ biết Tiểu Kỳ là ai.

Tiếng chuông điện thoại vang lên,

“anh Minh Hiền?” Đỗ Nhã Tâm lên tiếng “có chuyện gì sao?”

“Em đến công ty chưa? Lên văn phòng gặp anh.” Giọng của Tổng Minh Hiền vang lên ở trong điện thoại.

“Anh cho em chút thời gian, khoảng nửa tiếng được không?” Đỗ Nhã Tâm ôm Tiểu Kỳ đi thẳng ra cửa

“Ok!” đợi bên kia đồng ý cô liền cắt máy. Đặt Tiểu Kỳ vào xe, cô xoa đầu cậu bé ‘Tiểu Kỳ, mami chở con đến trường Lộ Lộ nhé, tạm thời con hãy đến đó làm quen bạn bè một ngày trước, mai mami chuẩn bị balo cho con đi học, được không?’

Cậu ngoan ngoãn gật đầu ” được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Vừa bước vào cổng công ty, một đám nhá bảo liên vây quanh Đỗ Nhã Tâm đèn máy ảnh liên tục chớp nhóc trước mặt cô, micro từ nhiều đài truyền thông không ngừng đưa sát tới khiến cho Đỗ Nhã Tâm nhíu mày kinh ngạc, chuyện gì thế này?

“Mary tiểu thư, nghe nói lần ra mắt bộ sưu tập lần này đích thân Tổng tổng mời cô về chủ trì?”

“Mary tiểu thư, bộ sưu tập do cô lần đầu tiên thiết kế tại Trung Quốc lấy cảm tưởng từ đâu ạ?”

“Nghe nói người mẫu lần này cũng đích thân cô tuyển chọn, có đúng không ạ?”

“Model đã nhiều năm mất đi vị trí hàng đầu trong Mẫu giới, Mary tiểu thư có chắc lần ra mắt này sẽ đưa Model trở lại đỉnh vinh quang, tạo bước nhảy trong giới thời trang không ạ?”

Đỗ Nhã Tâm đang choáng váng với hàng loạt câu hỏi của đám phóng viên, cô sắp bị vây thờ không thông liền nghe tiếng nói của một nữ nhân vang lên “mọi người tránh ra”

Túc Linh trợ lý của Đỗ Nhã Tâm chen vào đám người, tiến tới nói nhỏ gì đó với cô, mắt Đỗ Nhã Tâm trừng lớn “thật?”

“Mary tiểu thư, xin hãy trả lời phỏng vấn của chúng tôi” – một nhà báo lên tiếng chắn trước Đỗ Nhã Tâm. Cô chau mày khó chịu, lạnh giọng: ‘tôi đang bận, phiền mọi người 2 ngày sau đến buổi trình diễn, lúc ấy tôi sẽ trả lời tất cả, còn bây giờ, xin lỗi!’

Nói xong cô cùng Túc Vân đi thẳng hướng sân khấu, vừa đi vừa nói: “biết ai làm không?”

“Dạ không nghe nói. Giữa sáng nay đột nhiên công ty sự kiện kia lại muốn bồi thường cho chúng ta, tiếp tục công việc dở dang lúc trước.”

Nghe nói vậy, Đỗ Nhã Tâm càng nhủ chặt mày hơn, suy nghĩ một lát liền quay ngược lại đi về phía cầu thang dành riêng Tổng giám đốc, Túc Linh dừng lại không hiểu hỏi” chị Mary?”

“chị lên phòng sếp trước, em cứ để mọi người tiến hành bình thường”

Bỏ lại lời dẫn dò, bóng cô khuất dần sau quây lễ tân. Túc Linh nhún nhún vai nhìn theo. Đỗ Nhã Tâm bước vào thang máy, đôi mắt đẹp nhìn từng con số di chuyển trên màn hình, đầu óc hoạt động liên tục, trầm nghĩ chắc không đúng như cô suy đoán chứ?

Vừa bước ra liền thấy Thư Kỳ đang pha cà phê, Đỗ Nhã Tâm cười gọi “Thư Kỳ!”

“A, chị Mary” Thư Kỳ quay lại thấy cô liền cười vui vẻ, chỉ chỉ ly cà phê “muốn một tách không?”

Đỗ Nhã Tâm đi đến cửa phòng Tổng giám đốc “được, của chị ít đường thôi nhé.”

Thư Kỳ gạt đầu lấy một chiếc tách khác pha thêm một ly cà phê. Còn Đỗ Nhã Tâm bước vào phòng liền thấy mặt sếp mình cười đến nở hoa, cô khoanh tay đi lại, tiếng guốc nghe cộc cộc “wey!”

“đến rồi à, lại đây lại đây!” Tổng Minh Hiền sốt sắn mời ngồi

“rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?” cô ngồi xuống bắt chéo chân, a, khề nhủ mày... một bên hông hơi đau, cô xoa xoa nó một chút liền nghĩ đến sáng nay vì gặp đủ chuyện kỳ lạ mà quên mất con đau mỗi ở hông, đây là hậu quả của việc bị cưỡng ép tối hôm qua, thật tên chết tiệt! Nghĩ đến Lãnh Hàn Phong, Đỗ Nhã Tâm đang dựa vào ghế liền ngồi thẳng dậy “sáng nay bên công ty sự kiện đến chuẩn bị sân khấu sao?”

“đúng vậy! “ Tổng Minh gạt đầu, vút lên bàn một tập hồ sơ “còn có, đây là hợp đồng LC với Model!”

Đỗ Nhã Tâm tròn mắt, không thể tin nổi cảm lên lật xem, đúng là hợp đồng ký kết, mọi điều kiện cam kết đều theo đúng quy định, nhưng như thế nào lại có cái này?

“Vừa mới được gửi đến thôi” Tổng Minh Hiền giải đáp nghi vấn trong lòng cô, sau liếc nhìn cô một chút hỏi “là em tìm anh ta đúng không?”

“em... không có” Đỗ Nhã Tâm chột dạ nói dối

“Thế sao anh ta có thể dễ dàng đồng ý buông tha mọi chuyện như vậy, nói anh nghe, rốt cuộc Lãnh Hàn Phong đã đặt điều kiện gì với em?”

Đỗ Nhã Tâm lắc đầu “em không gặp anh ta, chuyện này em cũng rất bất ngờ”

Tổng Minh Hiền thờ dài “Nhã Tâm, em nói đi, nếu Tiểu Lâm mà biết em đến tìm Lãnh Hàn Phong để giúp mọi người, cô ấy có tức chết không?”

Đỗ Nhã Tâm nghe anh nói chột ngẩn người một lúc liền cười cười nói “ây da, anh yên tâm, em sẽ biết cách nói với cô ấy”

“Em chịu thừa nhận rồi?”

A... Đỗ Nhã Tâm há miệng tròn mắt nhìn Tổng Minh Hiền, anh ta cứ nhiên gài cô không đánh mà khai. Nhìn thấy ánh mắt “vô tội” của Đỗ Nhã Tâm, Tổng Minh Hiền bắt đầu dĩ nhún vai, dựa vào lưng ghế “Nhã Tâm, anh ta có làm khó gì em không?”

Làm khó? Chuyện ấy có nên gọi là làm khó không đây? Cô không ngờ, anh cư nhiên lại vì thân thể của cô mà dụ cô đến hoàn cảnh dớ khóc dở cười, tâm đột nhiên đau xót, là muốn hi vọng nhưng giờ lại mất hi vọng. Nói cô ngốc chỉ bằng nói cô quá ngu! (mẹ đẻ: xin lỗi, chem hơi nặng!)

Điện thoại Đỗ Nhã Tâm vang lên, cô không trả lời câu hỏi của Tổng Minh Hiền mà trực tiếp nhận điện “alo!”

“Thế nào, hài lòng em chứ?” giọng nói trầm thấp vang lên trong điện thoại khiến cô giật mình, hoảng hốt đứng lên đi ra ngoài.

“Tốt!” cánh cửa phòng vừa đóng, cô cũng lãnh đạm lên tiếng “anh đã có cái anh muốn, tôi cũng được điều tôi muốn, xem như không ai nợ ai”

Lãnh Hàn Phong ở đầu dây bên kia liền nhủ mày “Tâm Tâm, sao em biết anh đã có thứ anh muốn?”

“Anh...” Cô tức giận đến hô hấp dồn dập “không lẽ anh định lật lọng?”

“Lật lọng? anh không hiểu. Tâm Tâm, để chiều theo ý em anh đã bỏ đi nguyên tắc của bản thân rồi”

“hừ, anh đừng có tưởng tôi là con nít!”

Con nít? Lãnh Hàn Phong cười khề, không muốn chấp nhất lời cô, âm thanh liền có chút dịu dàng “ngoa, chiều nay anh sẽ đến đón em tan ca”

“không cần” Đỗ Nhã Tâm liền từ chối

“Nhớ chờ anh!” Lãnh Hàn Phong mặc kệ cô đồng ý hay không, chỉ bá đạo dẫn dò rồi cúp máy. Đỗ Nhã Tâm mím chặt môi nhìn chằm chằm điện thoại, Thư Kỳ thấy liền khó hiểu, thỏ vai cô “Chị Mary? Sao vậy?”

“À, ừ” cô lấy lại tinh thần, cười cười “không có gì. Mang cà phê vào sao?”

“Vâng!”

Đỗ Nhã Tâm đón lấy “để chị mang hộ cho”

“vậy phiền chị rồi, em cảm ơn!” Thư Kỳ cười đến không thấy mặt trời, chuyển khay có hai tách cà phê sang cho cô, sau đó về chỗ làm việc.

Mang cà phê vào phòng, Đỗ Nhã Tâm đã thấy Tống Minh Hiền ngồi trở lại bàn làm việc, đang chăm chú đánh máy, cô không muốn quấy rầy liền ngồi xuống ghế, lật xem hợp đồng một lần nữa, xong suy nghĩ gì đó liền lên tiếng “Sếp, vậy nếu đúng thời gian đã định thì hai ngày sau buổi ra mắt vẫn diễn ra bình thường. Vấn đề trang phục cũng đã giải quyết xong, khách mời thì nên xem xét lại một chút”

Tống Minh Hiền vừa đánh máy vừa trả lời “Em cứ phân công cho mọi người làm, việc một số khách mời quan trọng anh sẽ đảm nhiệm. Em cứ lo việc trong sân khấu, trang phục và người mẫu, còn có quy trình tổ chức nữa.”

“Còn tiệc tối sau buổi ra mắt?” Đỗ Nhã Tâm gật gật đầu, hỏi

“Cứ theo ý em sắp xếp. Theo anh đoán, ngày hôm nay không sớm thì muộn chúng ta sẽ có nhà truyền thông hợp tác giúp đỡ”

Nói xong câu đó, Tống Minh Hiền ngược nhìn Đỗ Nhã Tâm một cái đầy thâm ý liền tập trung vào máy tính. Đỗ Nhã Tâm thở dài, cô sao không hiểu ý của Minh Hiền, chuyện sáng nay cũng đủ chứng minh mọi chuyện đã được Lãnh Hàn Phong trợ giúp. Cô ngoài biết chấp thuận, trước mắt cứ cố gắng hoàn thành show diễn đã, còn chuyện khác, hẵng tính sau.

“em về phòng làm việc đây!”

“ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cháo Hào Bích Giang

“Chị Mary!” Túc Linh từ bên ngoài trở lại sân khấu, tìm Đỗ Nhã Tâm. Thấy cô đang nói chuyện với mấy người công ty sự kiện, Túc Linh tính đợi họ nói chuyện xong mới lên tiếng nhưng vấn đề này gấp quá, cô nhẫn nại không nổi.

Đỗ Nhã Tâm đang bàn chuyện liền bị cắt ngang, không hài lòng quay lại “sao vậy?”

“Chị, tất cả trang phục cho người mẫu đã chuẩn bị xong!” Túc Linh tiến lại nói, giọng có chút run rẩy.

“Chỉ vậy thôi?” cô nhướn mi

“Dạ, còn chuyện khác nữa.”

“Em nói mau đi, chị không có nhiều thời gian.” Đỗ Nhã Tâm mắt kiên nhẫn vừa xem mẫu sân khấu trên giấy, vừa lên tiếng, giọng đã đành lại

Túc Linh cắn cắn môi “chị, chưa có trang phục chủ đạo!”

“Cái gì?” Đỗ Nhã Tâm hét lên khiến toàn thể mọi người bên trong đều xoay nhìn. Túc Linh run cầm cập, giọng khàn khàn “Cả người mẫu chính nữa!”

Đỗ Nhã Tâm khoanh tay, nhìn chăm chú Túc Linh đang sợ hãi cúi mặt xuống đất “Túc Linh, nhìn chị!”

Túc Linh run run ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Đỗ Nhã Tâm

“Giải thích!” chỉ vèn vèn hai từ, khiến cho cô trợ lý nghe mà suýt ngất.

“không phải em làm!” Túc Vân lên tiếng

Đỗ Nhã Tâm tức đến muốn học máu, nâng cao giọng “chị nói em giải thích, không có nói em làm, mà làm là làm gì mới được? Chị đưa cho em mẫu vẽ chủ đạo vào tuần trước, đến nay kể ra cũng được 5 ngày, chị cho em ba ngày chuẩn bị, bây giờ em dám nói với chị trang phục chưa có? Giải thích nhanh!”

Lúc này John nghe ồn ào liền chạy đến “ sao vậy, có chuyện gì?”

“hỏi em ấy!” Đỗ Nhã Tâm chỉ chỉ Túc Linh đứng bên cạnh, không buồn lên tiếng.

John lần đầu tiên thấy Đỗ Nhã Tâm tức giận đến như vậy, cũng hơi bất ngờ quay sang nhìn Túc Linh “ nói rõ xem?”

“Em không biết, lúc chị Mary đưa mẫu trang phục chủ đạo cho em, em đã cắt nó rất kỹ, còn có đích thân xuống xưởng chuẩn bị vải và vật liệu để may. Tất cả các phần chi tiết đều đã xong, sáng nay em xuống xưởng chuẩn bị công đoạn may ghép thì toàn bộ đều không còn nữa.”

“em nhớ lại xem, có đặc biệt để đâu mà quên không?” John hỏi

“Không, mẫu vẽ mất, cả những bộ phận chi tiết của trang phục may trước đó cũng mất.” Túc Linh lắc đầu, cô đã tìm rất nhiều lần rồi, những thứ quan trọng cô luôn để riêng biệt!

Đỗ Nhã Tâm nhàn nhạt lên tiếng “ có người muốn hãm hại chúng ta, từ việc cháy kho vải đến mẫu vẽ chính bị đánh cắp, có thể suy ra, công ty có gian tế!”

“gán tế?” John và Túc Linh đồng thanh nói

Đỗ Nhã Tâm xoa xoa mi tâm, giọng dịu xuống “ Túc Linh, chuyện này chị tìm em giải quyết sau. Bây giờ tiếp tục làm việc chị giao. Người mẫu chính, chị đã chọn Uyên Uyên!”

“Người mẫu Tô Uyên Uyên đứng đầu hiện nay á?” Túc Linh há mồm

Đỗ Nhã Tâm không để ý nét mặt của cô gái, phát phát tay “ làm việc đi, đừng có tò mò nhiều chuyện nữa! John, theo tôi nói chuyện.”

“ vâng!”

“được!” John với Túc Vân liếc nhìn nhau, cùng lúc le lưỡi.

Đỗ Nhã Tâm bắt chéo chân ngồi suy nghĩ, rốt cuộc ai có thù với Model?

“Mary, bàn chuyện gì?”

“anh ngồi xuống đi, chúng ta họp một chút!” cô chỉ ghế bên cạnh.

Sau khi John ngồi xuống, cô liền nói “ Thế này, tôi nghĩ sân catwalk không cần là chữ T nữa, tôi muốn dựng thành hai thanh cầu, bề rộng 3m, chiều dài sẽ kéo từ điểm khởi đầu đến gần cuối khoảng từ 10 đến 15m, có nghĩa là chúng ta có hai sân catwalk, điểm giao nhau sẽ là sân khấu hình cầu nằm ở đầu sân diễn.”

John vừa nghe cô nói vừa phát họa lên giấy, mô phỏng khá giống với những gì Đỗ Nhã Tâm đã nói. Anh nhú mày, mũi bút chì soạt soạt liên tục: “ nhưng Mary, chúng ta chỉ có hai ngày, kịp không?”

“Kịp, tôi chắc chắn, vì nó rất đơn giản, sẽ không phức tạp như những sân catwalk Thế Giới. Tôi muốn xung quanh đều được trang hoàng bởi màu đỏ và tím. Không làm tiệc riêng biệt, chúng ta làm ngay lúc diễn, tức là hai người một bàn tròn, xếp xung quanh sân khấu.”

“được! Cô nói với nhà tổ chức sự kiện chưa?”

“Đã nói, tôi muốn bàn với anh một chút, sau đó anh đi làm việc với họ!”

“Ok! Về phía người mẫu Uyên Uyên thì thế nào?” John hơi lo lắng, dù sao cô người mẫu này cũng thuộc loại khó mời.

“Cứ để tôi lo”

“vậy có lên!” John cười đứng lên, vô nhẹ vai cô động viên. Đỗ Nhã Tâm cười cười “ cảm ơn!”

Đỗ Nhã Tâm đứng lên nhìn xung quanh một lượt, thấy mọi người ai cũng tập trung vào công việc quên cả giờ giấc. Nhìn đồng trên điện thoại, cô liền nói lớn, giọng vang cả xung quanh “ Mọi người dừng lại đi, có 1 tiếng để nghỉ ngơi”

Ngay khi Đỗ Nhã Tâm vừa nói xong, tất cả mọi người liền vui vẻ bỏ xuống những việc còn đang dở, kéo nhau bàn tính ăn gì, có một số người ngồi chộp mất một lát, có một số người thì tụ tập nói chuyện, tinh thần ai cũng được thả lỏng.

“Chị Mary, có người đưa com!”

“Com?” Đỗ Nhã Tâm đang tính gọi những người mẫu lại nói chuyện thì nghe một cô gái bên phòng kỹ thuật gọi mình, nhưng cô đâu có đặt com? Đỗ Nhã Tâm đi ra cửa, nhìn thấy một cậu thanh niên chuyền thức ăn nhanh, cô nhú mày hỏi “ đưa cho tôi sao?”

Cậu thanh niên đưa một hộp giấy đến trước mặt cô, cười thân thiện “Chị là Mary phải không ạ, tôi là nhân viên nhà hàng hải sản Bích Giang, phiền chị ký nhận xuất ăn ạ!”

“Bích Giang?” Phản ứng chậm chạp, Đỗ Nhã Tâm ký đường nét xinh đẹp lên giấy xác nhận, ôm chiếc hộp đến thất thần.

“Cảm ơn quý khách, chúc quý khách ngon miệng! Xin chào!” Cậu thanh niên cười một tiếng rồi rời đi.

“Này cậu,” Đỗ Nhã Tâm bưng tỉnh gọi lại “trong này có phải cháo Hào , pudding chanh, trà ô long không?”

Cậu thanh niên vui vẻ gật gù đầu liên tục sau đó ra về.

“ai gửi vậy?” Tống Minh Hiền hai tay bỏ túi quần, nhàn nhả đi tới, cười rất bất chính hỏi

Liếc anh ta một cái thật kiêu, cô ôm hộp thức ăn trở vào trong. Tống Minh Hiền cười cười đi theo sau “thế mà anh tính mời em đi dùng bữa trưa!”

“Cảm ơn!” Ngồi xuống cẩn thận mở nắp hộp ra, nhìn những thứ bên trong, cảm giác của cô rất khó tả, ảm áp có, những chua xót cũng không ít.

Tống Minh Hiền cũng nhìn đến, nói “chắc chắc, xem ra rất ngon, Bích Giang, cách đây đến 5 cây số lận đấy!”

Không muốn lên tiếng, Đỗ Nhã Tâm cầu hộp cháo hơi khói vẫn còn bốc lên nóng hổi, vui vẻ ăn. Thật tưởng niệm, bao năm rồi còn chưa có ăn lại lần nào, mùi vị vẫn như cũ, rất ngon!

“Ai quan tâm chị Mary vậy ạ? gọi cả Cháo Hào ở nhà hàng nổi tiếng mang đến tận đây!” một cô người mẫu ở cách đó không xa, vừa uống sữa vừa nói, giọng đầy ngưỡng mộ.

Túc Linh đang ăn Hamburger cũng lên tiếng “Sếp tôi thì thiếu gì người theo đuổi, chuyện này là bình thường a!”

Người qua đường Giáp: “nghe đâu pudding ở đó cũng nổi tiếng!”

“Nghe gì, chính xác là rất ngon, tôi may mắn được ăn rồi đấy!” Người qua đường Ất lại chen vào

.... Nhìu tiếng xôn xao, Đỗ Nhã Tâm không để ý, tập trung cao độ dùng bữa, thế nhưng Tống Minh Hiền ngồi bên cạnh vẫn không tha cho cô “Nếu Tiểu Lâm biết chuyện này, phản ứng của cô ấy sẽ ra sao nhỉ?”

“Cũng tùy, có thể là nhảy bật hơn chục cái, có thể là bóp cổ em!” Đỗ Nhã Tâm vừa ăn vừa nói, không có chút gì là đùa

“Xem ra anh ta vẫn còn nhớ kỷ em thích gì, đúng không?” ánh mắt thâm thúy của Tống Minh Hiền nhìn cô, khiến mặt Đỗ Nhã Tâm nóng lên, nhưng cũng không trả lời.

Tống Minh Hiền hai tay đan vào nhau, dựa ra ghế nhìn xung quanh quan sát, mở miệng “bây giờ anh mới nghiệm ra, anh ta vì em mới hành động càn quấy như vậy.”

“Chưa chắc!” cô quay sang nhìn Tống Minh Hiền “anh ấy là người làm gì cũng có mục đích, đặc biệt, mục đích đó phải mang lợi ích đến cho anh ấy!”

“Anh chỉ mới biết chuyện của em cách đây không lâu, nhưng lại cảm thấy, đằng sau những việc xảy ra, có điều gì đó mà em không biết!”

Đỗ Nhã Tâm dừng lại động tác, lấy giấy lau miệng sau đó cười cười nói “Quá khứ thì cũng là quá khứ, tìm hiểu lại làm gì, dù ai đúng ai sai thì em và anh ấy cũng đã không còn mối quan hệ gì!”

“Em quên còn một chứng nhân sao?” Tống Minh Hiền lại nói “Tiểu Kỳ là minh chứng tốt nhất cho mối quan hệ của hai người!”

Thân người Đỗ Nhã Tâm run lên một cái, nhưng cũng liền bình tĩnh “em chưa từng nghĩ, sẽ để con nhận cha, cuộc sống bây giờ đã là tốt rồi!”

Tống Minh Hiền đứng lên, nhìn cô “em chắc không quên “bệnh” bá đạo của Lãnh Hàn Phong rất nặng, những chuyện xảy ra gần đây rất dễ nhận thấy, còn có bữa trưa hôm nay của em, cũng đủ biết, anh ta còn rất rất quan tâm Đỗ Nhã Tâm!” Nói xong anh xoay người rời đi, nhưng rồi dừng lại, nói thêm một câu “Anh rất tò mò, anh ta tiếp tục sẽ làm gì!”

Đỗ Nhã Tâm nhìn theo bóng lưng của Tống Minh Hiền, ánh mắt trở nên mơ hồ mờ mịt. Tống Minh Hiền nói đúng, Tiểu Kỳ là minh chứng, nhưng không phải vì vậy mà xác định cô với Lãnh Hàn Phong còn mối quan hệ!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tô Uyên Uyên

“Chị về nước lâu rồi mà không thèm gọi điện cho em lấy một lần, sao có thể vô tâm như vậy chứ!” Tô Uyên Uyên ngồi trong quán cà phê, rất tức giận nhìn người ngồi trước mặt đang cười rất vô tội, hừ, uống công cô xem chị ấy như chị gái!

Đỗ Nhã Tâm rất vui vẻ vừa uống cà phê vừa nhìn cô nàng người mẫu xinh đẹp đang giận dỗi, trông vậy thôi chứ đừng khinh thường cô ấy còn trẻ con, hiện tại Tô Uyên Uyên là người mẫu đứng đầu Châu Á, đề nghị được cô ấy trình diễn thì ngoài chi phí hậu hĩnh còn phải được phép “hợp sở thích” của cô ấy nữa, nói cách khác, Tô Uyên Uyên còn có một danh hiệu đó là “Cây mẫu mưa nắng thất thường!”

“Chị còn cười đến bại hoại thế à?” Tô Uyên Uyên lườm người nào đó, oán trách “Ít nhất cũng phải dỗ ngọt em chứ?”

“Chị sẽ không làm vậy!” Đỗ Nhã Tâm lắc đầu “Nếu không em được đà làm tới thì sao?”

“Hừm... sẽ không!” cô ấy bĩu môi, quay mặt đi nơi khác, giống một đứa trẻ đang giận dỗi.

Đỗ Nhã Tâm nhìn Tô Uyên Uyên lắc đầu chịu thua, giọng dỗ dành “được rồi được rồi, lúc khác chị chuộc lỗi với em sau. Thời gian này chị rất bận.”

“Thế còn tạm được. Mà sao chị về đây?” Tô Uyên Uyên cũng thôi đùa nữa, quan tâm hỏi

Đỗ Nhã Tâm thờ dãi một tiếng “Công ty bạn chị gặp chuyện, về giúp đỡ. Trước đó chị cũng không biết mình sẽ về nước, mọi chuyện hơi bất ngờ”

“Về luôn không?”

“Chưa biết, có thể chị sẽ sang lại Anh. Trước mắt cứ giúp bạn chị đã” dừng một chút, cô lại nói “Uyển Uyên, chị thay mặt công ty, mời em về làm mẫu chính lần này, được không?”

“Ồ? Là công ty thời trang sao?” Tô Uyên Uyên hơi bất ngờ.

“Đúng vậy, là Model!”

“Model? Hai năm nay chẳng phải xuống dốc rồi? Em nghe đâu từ lần ra mắt thất bại hai năm trước, Model không còn hợp tác với những người mẫu nổi tiếng, thời trang cũng không đổi mới. Lần này, không lẽ họ mời chị về làm việc là vì điều này.”

Đỗ Nhã Tâm cười cười “Model là tâm huyết của bạn chị, hai năm trước mẫu thiết kế mới tung ra đã bị cho là lấy cắp ý tưởng. Nhưng thật sự là do người thiết kế tham lam, bán lại cho công ty khác. Cho nên mẫu thời trang không thể gọi là mới. Bạn chị đích thân sang Anh nhờ chị về giúp đỡ cho lần này, chị cũng thật tâm muốn giúp họ, lấy lại thương hiệu.”

Tô Uyên Uyên vẫn im lặng, nhìn cô nói tiếp,

“Đúng lẽ ra chị liên lạc với em trước một tuần nhưng chương trình lại liên tiếp gặp khó khăn, chị trước mắt phải giải quyết ổn thỏa rồi mới dám gọi cho em, nên mới muộn như vậy.”

“Là sưu tập của chị, lại do đích thân chị mời, em tất nhiên sẽ không từ chối. Chị có đem theo hợp đồng không?” Tô Uyên Uyên cười tươi, đồng ý không cần suy nghĩ

Đỗ Nhã Tâm cũng mỉm cười, gật đầu “cảm ơn em, chị có chuẩn bị sẵn đây”

Nhìn cô lấy ra một hồ sơ hợp đồng, Tô Uyên Uyên lại bĩu môi “biết em đồng ý chắc rồi chứ gì?!”

Đỗ Nhã Tâm lại cười ra vẻ ta đây nắm chắc 100% thắng lợi, đẩy hợp đồng về phía Uyên Uyên “em đọc lại đi, xem xét một chút, muốn yêu cầu gì thêm thì nói chị”

“Được!” Tô Uyên Uyên nhận hợp đồng, lật đọc từng trang, lại nghe Đỗ Nhã Tâm ở phía đối diện lên tiếng “tài chính khó khăn, em xem giảm phí cho chị một chút nha”

“Hừ, chị mời em về trình diễn, mà cứ như đi mua cá ếch, trả treo nữa.” Tô Uyên Uyên liếc một cái, nhưng môi thì cong lên thấy rõ.

“ha ha “Đỗ Nhã Tâm cười khoái hoạt.

“Ba nhà đầu tư, LC, IA và Kinh Đô? IA không phải là tập đoàn của chồng chị sao, lại ở bên Anh, sao cũng về đây đầu tư vào show diễn không chút liên quan đến lĩnh vực của mình rồi?”

“Ừ, anh ấy muốn giúp một chút thôi. Còn Kinh Đô thì bên phía họ đang xem xét, chị nghĩ sẽ không thành vấn đề”

“LC...LC....LC...” Tô Uyên Uyên lặp đi lặp lại cái tên này, mày nhú chặt, cô sao thấy quen quen.

“em sao vậy?”

“Á!” Tô Uyên Uyên hét lên, trợn lớn mắt nhìn Đỗ Nhã Tâm vì bị cô dọa cho sắp điếc lỗ tai mà thất thần. Tô Uyên Uyên chỉ chỉ vào hợp đồng “IA? Có phải Tập đoàn Tài Chính lớn nhất Á – Âu không?”

Đỗ Nhã Tâm gật gật đầu, không kịp phản ứng lại nghe cô gái có nét mặt thay đổi liên tục nói “là của anh H...”

“HẢ?”

“không không, là của Lãnh Hàn Phong, đúng không?” Tô Uyên Uyên vội bịt miệng, sửa lại.

“Em biết biết anh ta?” Đỗ Nhã Tâm bất ngờ

“Em...à, có chứ, anh ta là nam nhân độc thân đứng đầu danh sách giàu có và đẹp trai nhất bảng thông kê trang “Nam Tài Độc Soái” của Tòa Soạn Kinh Đô nha, em tất nhiên phải biết anh ta rồi!” Tô Uyên Uyên cười hề hề, nhưng sau lưng thì mồ hôi chảy ròng ròng, đang oán trời sao lúc này Lãnh Hàn Phong lại có hứng thú với ngành thời trang chứ...

“Độc thân?” nghe nói vậy, cằm của Đỗ Nhã Tâm suýt rớt xuống đất, không phải chứ? Năm năm trước không phải anh ta đã quyết định kết hôn rồi sao “em có nhầm lẫn gì không?”

Tô Uyên Uyên lắc đầu như cái chuông “em chắc chắn!”

Đỗ Nhã Tâm không có chút để ý sắc mặt của Tô Uyên Uyên, cũng không nghi ngờ gì cả. Cô rơi vào suy nghĩ của bản thân, làm sao có thể như vậy được? năm năm trước đích thân cô về thiết kế áo cưới cho cô dâu của anh ta cơ mà?

“Chị...Mary...MARY!!!!!!!!!!” Tô Uyên Uyên kêu hoài cô không nghe, liền chồm người lên hét lớn về phía người đang thất thần kia “M.A.R.Y!”

“Á!” Đỗ Nhã Tâm giật bén người, mắt to nhìn khuôn mặt Tô Uyên Uyên trước mặt gần vài cm, thờ gáp “chuyện...chuyện gì?”

“Sao tự nhiên lại như người mất hồn vậy?” Tô Uyên Uyên ngồi trở lại hỏi

“Không có gì.” Cô xoa ngực cười cười

Tô Uyên Uyên nhìn Đỗ Nhã Tâm rồi nhìn hợp đồng “chị, cái này,”

“sao vậy?” thấy Tô Uyên Uyên đột nhiên áp ứng, muốn nói lại khó nói, cô cười hỏi

“Em, không nhận hợp đồng này, được không?”

Đỗ Nhã Tâm kinh ngạc, mồm há thật to như đón ruồi bay vào. Tô Uyên Uyên biết bản thân hơi bông bột, cầm vội tay Đỗ Nhã Tâm “chị, em, em thật sự muốn giúp chị...nhưng...”

Tô Uyên Uyên cắn môi, cô không thể nói, nói ra là sẽ bị giết chết, không chết trôi mất xác thì cũng chết phanh thây. Cô còn muốn sống a...

“Vì sao?” vài phút sau, Đỗ Nhã Tâm mới mở miệng hỏi

“Em không thể nói được!” Tô Uyên Uyên muốn khóc cũng chẳng xong, lắc đầu khó xử.

Đỗ Nhã Tâm nhú mày “Tiền trên hợp đồng không đủ? Hay em bận hôm đó? Không sao, chị có thể làm lại, tăng thêm tiền cho em!”

Nghe cô nói như vậy, Tô Uyên Uyên càng lắc đầu hơn “không phải vấn đề đó, em có thể không nhận tiền hợp đồng của chị, cũng có thể bỏ show khác để giúp chị, nhưng em không...em...”

“Uyên Uyên, giúp chị đi!” Đỗ Nhã Tâm cần lấy tay Uyên Uyên năn nỉ “Uyên Uyên, chị thật sự cần em, chị mới trở về, không quen ai nhiều, có em là chị thân nhất, lại đang nổi tiếng, giúp bạn chị cũng như giúp chị vậy.”

“Em...” Tô Uyên Uyên bắt đầu dao động, còn Đỗ Nhã Tâm bắt đầu tung chiêu lạc mềm buộc chặt “Uyên Uyên, chỉ lần này thôi, lần sau chị sẽ không ép em như bây giờ nữa. Model đứng dậy được hay không là nhờ lần ra mắt này, nếu em có yêu cầu gì thêm, cứ nói, chị sẽ giúp.”

Tô Uyên Uyên lại cắn môi, khó xử nhìn Đỗ Nhã Tâm đang xuống nước với mình. Cô biết chị Mary đã hơn một năm nay, tính cách kiêu ngạo và tài năng của chị ấy, cô hiểu rất rõ, vậy mà lần này lại hạ giọng nhờ cô giúp đỡ, cô thật sự rất muốn giúp nhưng.

“Chị, có LC đứng phía sau, chị còn sợ thất bại sao, đó là chưa nói đến những mẫu thiết kế của chị bao năm nay cứ mỗi lần ra mắt lại đạt doanh thu cao ngất ngưỡng.”

“Chị không muốn phụ thuộc vào LC quá nhiều.” Đỗ Nhã Tâm lắc đầu, nhìn Tô Uyên Uyên “Em giúp chị show này, trang phục của em chỉ là chủ đạo, người ra sân diễn cuối cùng, cũng chính là điểm mấu chốt quan trọng của bộ sưu tập lần này. Chị không tin tưởng để người mẫu khác mặc nó, chỉ có em mới giúp chị truyền đạt ý nghĩa của bộ trang phục đến mọi người!”

“Em...”

“Uyển Uyển, lần đầu tiên chị tha thiết nhờ em giúp đỡ, em nỡ lòng nào...” Đỗ Nhã Tâm tung chiêu cuối cùng, đó là một khóc hai nháo ba thất cổ. “Uyển Uyển, Tiểu Kỳ còn phụ thuộc vào Show này nữa, tiền của chị bỏ ra không ít rồi, đó là của hồi môn chị để lại cho Tiểu Kỳ”

Tô Uyển Uyển nhìn Đỗ Nhã Tâm diễn cảnh thương tâm đau lòng, hắc tuyến trên trán cô càng chảy nhiều hơn... Lôi cả Tiểu Kỳ soái ca của cô ra dọa rồi... oa oa, nhỏ vậy cũng đã có của hồi môn rồi... oa oa... Mary biết chỉ cần nhắc đến Tiểu Kỳ soái ca là lòng cô mềm nhũn ra như sợ mì nhão a.

“Thôi được!” Tô Uyển Uyển nghiêng răng gật đầu đồng ý, cầm cây bút Đỗ Nhã Tâm để sẵn trên bàn, nhắm nghiền mắt đưa đầu bút đến cuối bản hợp đồng, xoẹt... đã ký! Giờ có hối hận cũng đã muộn...

Nhìn biểu tình của Tô Uyển Uyển như sắp ra chiến trường, Đỗ Nhã Tâm không khỏi bật cười, chân thành nói “cảm ơn em, Uyển Uyển!”

“Hừ!” Tô Uyển Uyển liếc cô “em đây đã bán mạng vì chị rồi đấy, nếu có chết em cũng ám chị mãi thôi.”

“Ừ ừ!” Đỗ Nhã Tâm không biết vì sao Tô Uyển Uyển lại tỏ ra nghiêm trọng như vậy, lại rất sợ bản hợp đồng lần này, nhưng không sao, có chuyện gì cô sẽ giúp em ấy khi có thể.

“Em là vì soái ca của em thôi đấy!” Tô Uyển Uyển chấm chấm nước mắt “không hề có một giọt” nói.

“Ừ, hôm nào chị mời dùng cơm, có cả soái ca của em nữa, soái ca chắc cũng nhớ em lắm”

“Nói phải giữ lời đó.”

Đỗ Nhã Tâm cười tí mắt, gật đầu liên tục, sau đó nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều rồi sao? “Uyển Uyển, hợp đồng đã ký rồi, chị phải về đưa cho sếp tổng, chị thay mặt sếp cùng tất cả nhân viên công ty cảm ơn em”

“Đừng có nói quá lên như vậy!”

“ha ha, sáng mai em đến công ty tìm chị nhé, chị em mình nói chuyện công việc sau. Giờ chị về lại Công ty, hôm nào dùng cơm”

“Được!” Tô Uyển Uyển cười vẫy tay với cô, nhìn Đỗ Nhã Tâm đi xa dần và biết mất sau cánh cửa, liền rút điện thoại ra... bấm dãy số...

“Anh hai!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Trong nhà hàng sang trọng,

Lãnh Hàn Phong hai tay đặt lên bàn, ánh mắt sâu hẹp nhìn người đàn ông đối diện: “Lý tổng, tôi hi vọng với điều kiện tôi đưa ra, ông sẽ không làm tôi thất vọng.”

“Vâng, tất nhiên rồi!” người được gọi là Lý tổng gật đầu sốt sắn, vẻ mặt đầy nịnh bợ.

Nhếch một bên môi, Lãnh Hàn Phong nói “đánh thông báo sớm nhất đến Model, còn chưa đến hai ngày nữa buổi ra mắt đã diễn ra, tôi muốn họ không gặp khó khăn gì.”

“Vâng vâng, chúng tôi sẽ cố gắng giúp họ đến cùng.”

“Vậy thì tốt, hẹn gặp lại!” anh toan đứng lên, cũng không thèm bắt tay với Lý Tổng đã đưa tay ra chờ đợi, mà đi thẳng về phía cửa, Ý Nhi cười gượng gạo với Lý Tổng “Lý tổng, rất vui được hợp tác, tạm biệt” sau đó đuổi vội theo Lãnh Hàn Phong, cô biết nếu không kịp thời lên xe, ông xếp sẽ bỏ cô lại mà về công ty một mình mất, làm việc với ông trời là phải tùy thời mà phản ứng a!

Thế nhưng, mây đen luôn ở trên đầu Ý Nhi, có thể mưa lúc nào không hay. Vừa chạy đến bên xe, chuẩn bị mở cửa ngồi vào thì nghe giọng nói “ám ắp” của boss vang lên, to và rõ “Đón taxi về công ty, tôi đến Model, có chuyện gì thì gọi, ai tìm thì để lại tin nhắn. Lái xe!”

Qua bay ngang qua mặt!

Mưa đổ lên đầu!

Ý Nhi hai tay thu lại thành nắm đấm, ngửa ặt lên trời hét “ A! Nhà tư bản độc ác!”

Hừ, hừ, hừ!

Có ngày ta sẽ báo thù rửa hận!

Tức ói máu!

Vừa nổi điên, Ý Nhi vừa vẫy tay gọi taxi, vừa lầm bầm “ cô nương ta đây nếu không phải việc ở công ty chắc đông thì đã trốn về thẳng nhà luôn rồi! hừ!”

“ Rầm! cho bản cô nương đến tập đoàn LC!”

Bác taxi hắc tuyến chảy xuống. ...cô gái này trông xinh đẹp nhỏ nhắn nhưng sao muốn hét ra lửa thế này! (=.=!)

~~~~

Công ty thời trang Model -

‘ Cốc cốc!’

“ Vào đi!” Đỗ Nhã Tâm lúc này đang ngồi tập trung về lại mẫu trang phục chủ đạo, cô không ngẩng đầu lên mà trực tiếp hỏi “ có chuyện gì?”

‘ Có người muốn gặp chị!’ – Túc Linh lên tiếng

“ Ai vậy?” mũi bút chì của Đỗ Nhã Tâm vẫn liên tục hoạt động

“ Là..”

“ là anh!” Lãnh Hàn Phong đứng tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, trên môi xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, mắt không rời khỏi Đỗ Nhã Tâm. Túc Linh há mồm, cô chưa kịp hỏi Mary có chịu gặp anh ta không mà đã tự ý đột nhập, hay quá nhỉ? Thế nhưng cô cũng không dám lên tiếng, liếc nhìn Đỗ Nhã Tâm đã nhìn lên, ánh mắt điềm tĩnh đáp trả lại Lãnh Hàn Phong, nhưng chưa đầy 10 giây đã cúi xuống trở lại mặt giấy, tiếp tục công việc, bảo “ Túc Linh, em ra ngoài đi!”

“ Vâng! Có cần trà hay cà phê không chị?” Túc Linh nhìn Lãnh Hàn Phong đang rất tự nhiên đi vào phòng ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, hai tay đang rộng rãi trên thành ghế salong một cách thoải mái, nụ cười bại hoại!

“ Không cần đâu!”

Túc Linh nhận được câu trả lời của Đỗ Nhã Tâm xong, tức thời rời khỏi đó, trong đầu chỉ vền vẹn hai chữ “ MỒ ÁM!”

Túc Linh đã ra khỏi phòng được một lúc nhưng không khí bên trong vẫn yên tĩnh như cũ, Đỗ Nhã Tâm cố gắng hoàn thành mẫu thiết kế, cô là người có tính tập trung cao độ, vì thế không muốn bị bất cứ điều gì làm gián đoạn, trừ trường hợp đặc biệt. Lãnh Hàn Phong tất nhiên biết tính cách này của cô nên cũng im lặng không quấy rầy, ngồi nhìn cô làm việc như vậy, trong lòng có cảm giác rất yên bình.

Anh cảm thấy, cái cảnh này đã quá lâu không xuất hiện lại rồi, lúc trước mỗi khi cô làm việc quên ăn quên ngủ, anh luôn ở bên cạnh nhắc nhở một chút, vậy thời gian sau này ai thay anh làm điều đó, Simon sao? Nghĩ đến đây anh liền cảm thấy ngọt ngào khó chịu, mím môi dờn ánh mắt sang nhìn xung quanh phòng đánh giá, cũng muốn đẩy ý nghĩ của mình sang vấn đề khác, anh nhận xét, phong cách của cô vẫn không thay đổi, tĩnh lặng mà rất ấm áp. Nhìn trở lại Đỗ Nhã Tâm vẫn đang chăm chú, bây giờ mới nhận ra, cô khác những người phụ nữ khác, tuy là nhà thiết kế nổi tiếng nhưng những thứ cô dùng hay ngay cả chính bản thân cô đều rất đơn giản, lúc cô còn ở đại học cũng vậy, dường như Đỗ Nhã Tâm lúc ấy cũng không mang sự vô tư của cô gái sinh viên cần có, cũng không đòi hỏi những thứ mà phụ nữ hay ham muốn. Có phải bởi vì cô đặc biệt như vậy, luôn tĩnh lặng, không muốn để lộ bản thân thật sự, luôn bí mật nên mới thu hút anh, khiến anh không thể không quan tâm đến cô.

Thời gian trôi qua đến gần 30 phút, nhưng Đỗ Nhã Tâm vẫn không rời mắt đi, Lãnh Hàn Phong nhủ mảy một chút rồi đứng lên đi lại nhẹ nhàng mở cửa, thấy Túc Linh cũng đang làm việc, nhưng anh không mấy quan tâm, lên tiếng khiến cho cô giật mình “ Dẫn tôi xuống nơi tổ chức!”

Oán thầm trong lòng, Túc Linh vẫn đứng lên dùng nụ cười chuyện nghiệp đáp trả “Vâng! Mời ngài theo tôi!”

Nói xong, ánh mắt cô nhìn thoáng ra sau Lãnh Hàn Phong, vẫn thấy tư thế làm việc của Đỗ Nhã Tâm không thay đổi, liền cười thầm, bị lạnh nhạt rồi chứ gì, ha ha.

Nhìn trở lại người ở phía sau một chút, Lãnh Hàn Phong đóng cửa rất nhẹ, đi theo Túc Linh xuống dưới. Trên đường dẫn sắp lớn xuống hậu trường, Túc Linh im lặng không dám mở lời, thế nhưng lại bất ngờ khi nghe sắp lớn đi bên cạnh lên tiếng trước

“ Mary luôn làm việc như vậy sao?” anh biết rõ điều này nhưng vẫn cố tính hỏi

“Đúng ạ, chị ấy mỗi lần tập trung vào làm sẽ không để ý xung quanh” Nói đến đây, Túc Linh không tránh khỏi thờ dài, giọng đầy áy náy “Đều tại tôi không làm tốt, đúng lý giờ này chị ấy có thời gian lo việc khác, hoặc có thể nghỉ ngơi một chút rồi”

“Vì sao?” Lãnh Hàn Phong nhíu mày, mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng giọng nói đều chứa sự quan tâm

“Mẫu thiết kế của chị Mary do tôi giữ để tiến hành may ráp nhưng không cánh mà bay, giờ vì sợ mẫu thiết kế đã bị lộ ra ngoài, chị ấy cần bỏ thời gian vẽ lại, phải đưa ra ý tưởng mới. Mà mỗi lần thiết kế, chị Mary sẽ không để ý gì cả, chỉ tập trung vào một việc.”

Nghe Túc Linh luyên thuyên tự trách, mày kiếm của Lãnh Hàn Phong nhíu càng chặt, sắp thành một đường thẳng tắp, nhưng anh chỉ ừm một tiếng.

“Tôi thấy anh rất quan tâm chị Mary” Túc Linh nhìn sang Lãnh Hàn Phong, giây phút đó liền thất thần. Cô biết Lãnh Hàn Phong là một đại thần trong các đại thần, nổi tiếng lãnh khốc, đẹp trai và giàu có, nhưng không nghĩ ngòi quan của anh ta khi nhìn nghiêng cũng có khả năng ám sát người khác a...

Lãnh Hàn Phong liếc nhìn Túc Linh chưa đầy một giây, không quan tâm cô ta đang nhìn mình, cũng không muốn trả lời. Túc Linh cảm thấy bản thân thất thố nên cười “tôi nhiều chuyện rồi, xin lỗi.”

Vẫn không lên tiếng

Túc Linh một đường biết thời mà im lặng, đi đến trước cửa hậu trường, Túc Linh mới mở miệng “đến rồi, mời!”

Lãnh Hàn Phong gật đầu đi theo vào, anh nhíu mày nhìn mọi người đang cật lực làm việc, mắt đảo quanh lên tiếng “sân khấu?”

Túc Linh cười, đưa tay vẫy phía bên phải “đi theo tôi!”

Lãnh Hàn Phong vẫn giữ im lặng vừa đi vừa nghe Túc Linh nói một chút “Sân Catwalk được làm ngay cổng dẫn ra vườn trời của công ty, ngài nhìn một chút sẽ rõ!”

Túc Linh chỉ chỉ tay, sau đó đứng nép sang một bên, anh không quan tâm cô ta, đi đến phía trước quan sát, ánh mắt trở nên kinh ngạc. Anh không nghĩ đến đây sau công ty Model lại có vườn trời lớn như vậy, có cả hồ bơi rộng, cây che bóng mát, nhiều loại hoa đủ màu sắc. Ý tưởng dựng sân khấu ở đây đúng là không tồi, sân catwalk đang được lên khung, nhìn vào cũng có thể hình dung được nó như thế nào.

Lãnh Hàn Phong không muốn quấy rầy mọi người đang làm việc, chỉ im lặng đi khảo sát xung quanh, Túc Linh vẫn theo sau anh, chỗ nào cần giải thích thì giải thích, cô cố gắng làm tốt vai trò quảng bá.

“Đây là ý tưởng của chị Mary”

“Rất tốt!” Lãnh Hàn Phong chỉ dùng hai từ để nhận xét, còn lại nếu có ý kiến anh chỉ định nói riêng với Tâm Tâm.

Lãnh Hàn Phong xem xét xung quanh được một lúc, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, suy nghĩ gì đó liền nói với Túc Linh đang đứng phía sau mình “Tôi có thể tự lên phòng của Mary, nếu cô bận gì đó, cứ tiếp tục, không phiền”

Không cho Túc Linh thời gian lên tiếng, anh quay người rời khỏi đó, đi ra thang máy liền bắt gặp Tổng Minh Hiên đang đi đến, hai ánh mắt chạm nhau, nhưng chỉ mỗi Tổng Minh Hiên có chút bất ngờ khi gặp anh ở đây, môi cong lên, bàn tay đưa ra “Lãnh tổng, xin chào. Ngài đến khảo sát tình hình sao?”

“Ừm!” Lãnh Hàn Phong chỉ ừm một tiếng, khuôn mặt lãnh đạm, nhưng cũng lịch sự bắt tay Tổng Minh Hiên, rồi vội thu lại. Không hiểu sao, anh lại không có cảm tình với người này.

“Ngài muốn đi đâu, tôi dẫn ngài đi?” Tổng Minh Hiên nhận ra Lãnh Hàn Phong đang đi về hướng thang máy, cười hỏi

“Không cần!” anh từ chối lòng tốt của đối phương, đi qua người Tổng Minh Hiên, lại thang máy ấn tầng 7. Tổng Minh Hiên quay lại, nhìn con số hiện trên màn hình thang máy, nheo mắt lại, anh biết vị trí đó dẫn đến đâu, nhún vai sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Con Trai, Xin Lỗi!

Lãnh Hàn Phong rất tự nhiên mở cửa phòng làm việc của Đỗ Nhã Tâm đi vào, ánh mắt dừng trên người phụ nữ đang đứng uống trà, nhìn bức tranh nghệ thuật treo trên tường, trong tranh là một cô gái được vẽ khỏa thân, tóc dài bồng bềnh vẽ uốn quanh thân cô gái, trên mái tóc đó có một đóa hoa bách hợp màu trắng, bức tranh rất đơn giản nhưng lại rất đặc biệt. Anh tiến lại đứng cạnh cô, cũng như vậy, nhìn lên nó. “Thấy thế nào?” giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Không tồi!” Lãnh Hàn Phong nhếch môi, cánh tay thoải mái khoát lên vai người bên cạnh, kéo cô sát lại mình.

Đỗ Nhã Tâm không phản kháng hành động của anh, từ lúc nghe tiếng mở cửa cô biết người vào là Lãnh Hàn Phong, vì chỉ có anh mới dám bước vào phòng cô mà không thèm gõ cửa như vậy.

“Đã về xong rồi?” anh toan hỏi, tay chỉ lên: “Cảm hứng từ nó sao?”

“Đúng vậy!” Đỗ Nhã Tâm cong cong môi, cô khá hài lòng với mẫu vẽ mình mới thiết kế, nên tâm trạng cũng tốt hẳn lên. Cô lại nói “Tổng Minh Hiên khi nãy điện thoại cho tôi, nói Kinh Đô đã đồng ý hợp tác, họ cũng đã bắt tay vào truyền thông, tiến hành rất nhanh chóng!”

“Ừ!” Lãnh Hàn Phong trả lời từ trong họng, buông cô ra ngồi xuống ghế, hai tay đan vào nhau nhìn Đỗ Nhã Tâm như chờ đợi câu nói tiếp theo của cô. Đỗ Nhã Tâm quay sang nhìn thẳng vào anh, rất chân thành mở miệng “cảm ơn!”

“Báo đáp thế nào?” anh cười, không có chút khiếm tốn mà hỏi

“Một bữa cơm!” Đỗ Nhã Tâm liền đáp

“Chỉ vậy?” nhướn bên mày, anh lại hỏi

Đỗ Nhã Tâm cắn cắn môi, cô giữ ý định im lặng không trả lời. Lãnh Hàn Phong nhướn mày, kiên nhẫn đưa tay ra, giọng điệu như một quý ông mà ra lệnh “lại đây!”

Đỗ Nhã Tâm chân chữ một chút mới quyết định tiến lại gần

“Á!” cô hét lên, cả thân người ngã xuống trong lòng Lãnh Hàn Phong. Anh cười khê, ôm cô ngồi trên đùi mình, dùng má của anh ma sát má của cô, thích làn da hồng hào mịn màng không mùi son phấn của cô, nhẹ nhàng lên tiếng “Anh đã giúp Model vượt hơn sự mong đợi của em, không lẽ chỉ nhận lại được một bữa cơm? Trước giờ em biết anh luôn không để bản thân bị thua thiệt!”

Cô lườm anh một cái, giọng oán giận “muốn thế nào?”

Lãnh Hàn Phong không trả lời, nhưng cười rất không chính đáng, anh chồm mặt mình đến trước mặt Đỗ Nhã Tâm, ánh mắt dừng lại ở đôi môi gợi cảm của cô, hất hất cằm ra hiệu...sau đó nhắm mắt chờ đợi...

Nhìn khuôn mặt yêu nghiệt cách mặt mình chưa đến 10cm, Đỗ Nhã Tâm đỏ bừng mặt, cô không phải ngốc mới không nhận ra ý đồ của anh, trong mắt đảo quanh đầy phân vân, sau đó hạ môi xuống môi anh, hôn nhẹ như nước, môi anh rất lạnh lại gặp phải môi mềm ẩm áp của cô, cảm giác rất dễ chịu. Không để cho Đỗ Nhã Tâm có cơ hội chạy thoát, Lãnh Hàn Phong chuyển bị động thành chủ động, ôm chặt lấy người cô, tay ghì đầu cô về hướng mình, điên cuồng hôn lấy.

Đỗ Nhã Tâm bất ngờ trước hành động của anh, tim đập mạnh, mở bừng mắt, toàn thân có ý định chống cự mà dùng dần muốn thoát, thế nhưng làm thế nào Lãnh Hàn Phong có thể dễ dàng buông tha món ngón đáng đến miệng như vậy, cô càng vùng vẫy, anh càng ghì chặt, hôn càng sâu, lưỡi cũng đã thừa cơ chui tọt vào, sau một hồi phản kháng không thành công, Đỗ Nhã Tâm cũng vô thức hôn đáp lại.

Hai người đang diễn màn hôn môi nồng nhiệt, không khí trong phòng càng nóng lên, lửa gần bùng phát bắn khắp nơi thì chuông điện thoại của Lãnh Hàn Phong vang lên, khiến cho Đỗ Nhã Tâm lấy lại tinh thần, đẩy mạnh anh ra, mặt đỏ như quả cà chua

“Shit!” Lãnh Hàn Phong chửi thề một tiếng, vẫn ôm chặt cô, lấy điện thoại reo mãi không ngừng ra, nhìn tên hiện trên màn hình ngoài, anh không chán chừa liên bất mấy “Sao rồi?”

“...”

Không biết người bên kia nói những gì, ánh mắt Lãnh Hàn Phong liền nóng rực, nhìn chăm chăm vào người trong lòng mình. Đỗ Nhã Tâm đang xấu hổ muốn chui xuống đất, cúi gằm mặt xuống như một đứa trẻ mang tội, thế nhưng cảm nhận được ánh mắt của anh, liền ngước lên, chạm phải ánh mắt đỏ của Lãnh Hàn Phong, thân người cô khẽ run, đầu óc liên tục xoay vòng không hiểu.

“Cảm ơn!” Nói xong câu đó, Lãnh Hàn Phong cúp máy, mắt đã rời khỏi Đỗ Nhã Tâm nhưng môi thì cong lên rõ ràng.

Cô khó hiểu gỡ tay anh ra, đứng lên khỏi người anh, không hiểu sao trong lòng có chút bất an lo lắng. Tỉnh mở miệng thì nghe anh nói trước “Đi thôi!”

“Đi đâu?” cô hỏi

Lãnh Hàn Phong cũng đã đứng lên, không để ý về mặt ngờ ngạc của cô, tâm tình rất vui vẻ cầm tay cô hướng cửa ra vào đi tới “thì đi dùng bữa tối!”

“Tôi chưa xong việc” Đỗ Nhã Tâm lại lên tiếng, thế nhưng vẫn bị anh kéo đi

“Nghỉ ngơi sớm chút, không cần làm việc quá độ, có chuyện gì còn có anh chống cho em!” giọng anh có chút khàn nhưng rất nghiêm túc, dẫn cô đi vào thang máy. Đỗ Nhã Tâm như đang từ từ nhập dữ liệu những gì anh nói vào não, thất thần, thế nhưng trong lòng lại có một dòng nước ấm chảy vào, môi không tự chủ nở nụ cười

Trên trường đi, Đỗ Nhã Tâm không lên tiếng nói chuyện, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa xe, lòng rối bời. Đúng là chính anh gây khó khăn cho cô, nhưng cũng chính anh gỡ rối nó ra, thậm chí còn làm rất tốt, nhưng sao cô có cảm giác mình đang tự chui đầu vào lưới, cái lưới mà 5 năm trước đã từng mắc vào. Rốt cuộc, cô đang làm gì và nên làm thế nào mới tốt đây?

“ Vì sao không thử catwalk trên sân thượng?” Lãnh Hàn Phong đang lái xe, đột nhiên lên tiếng làm phá vỡ không khí tĩnh lặng

Đỗ Nhã Tâm nhìn anh một cái, rồi nhìn thẳng phía trước, nói “ phạm vi không cho phép, sân thượng của Model không rộng. Vườn trời cũng không tối.”

“ Có nên dùng nền cho mỗi bàn tiệc không?” Lãnh Hàn Phong lại nói

Đỗ Nhã Tâm lắc đầu “ không cần, rất bất tiện. Đây là show diễn thời trang ra mắt bộ sưu tập, không phải là party, vốn dĩ định làm tiệc đứng nhưng như vậy sẽ rất lộn xộn. Cái ta cần làm là khiến mọi người tập trung với những bộ trang phục được đưa ra trình diễn.”

Lãnh Hàn Phong im lặng, một bên tập trung lái xe một bên nghe cô nói.

“Các nhà đầu tư sẽ được quyền đấu giá đầu tiên, sau đó đến khách mời.”

“ Cảm thấy ổn cả rồi sao?”

Đỗ Nhã Tâm gật đầu “ trước mắt đã ổn, cố gắng hoàn thành mọi thứ theo đúng thời gian, trong quá trình diễn ra không gặp trục trặc gì thì tốt rồi!”

“ Ừm!”

Đỗ Nhã Tâm nhíu nhíu mày, nhìn xung quanh đường, hỏi “ đi đâu đây?” hình như đường này đến trường Tiểu Kỳ.

Anh cười “ đón con trai em, không lẽ em muốn chúng ta đi riêng?”

Nghe anh nói, cô kinh ngạc nhìn sang, anh từ khi nào biết quan tâm con của cô rồi?

Như hiểu được điều trong mắt cô, Lãnh Hàn Phong giải đáp “ anh cũng không có ghét nó.”

Đỗ Nhã Tâm cười gượng gạo, nhìn ra lại bên ngoài nhưng bàn tay bên hông đã thu chặt lại, có chút mồ hôi... cô lo lắng!

Đến trường của Tiểu Kỳ, bởi vì chưa đến giờ tan học nên hai người Đỗ Nhã Tâm đợi cô giáo dắt thẳng bé ra.

“mami!” một thân ảnh nhỏ chạy đẩy ôm chân Đỗ Nhã Tâm, cô cười ngồi xuống xoa đầu con trai “ ngoan, hôm nay học có vui không? Có học ngoan như Lộ Lộ không?”

“ Có ạ! Mami, mami đến đón con sao? Nhưng con chưa học xong” Tiểu Kỳ hỏi, mắt to tròn chớp chớp nhìn mẹ, sau đó liền phát hiện ra còn có người to lớn đứng bên cạnh, mắt càng mở rộng hơn sau đó liền ôm Đỗ Nhã Tâm, chui tọt vào lòng cô.

Lãnh Hàn Phong nhếch môi nhìn hai mẹ con, trong mắt lại ẩn chứa sự dịu dàng. Cô giáo đứng đối diện này giờ, cũng đã bắt đầu nói chuyện “ Tiểu Kỳ rất ngoan, là ngày đầu đến trường nhưng bé rất hòa đồng.”

“ Vâng! “ Đỗ Nhã Tâm cũng cười nhìn cô giáo, rồi vỗ nhẹ cậu bé “Tiểu kỳ, chào cô rồi chúng ta về.”

“ Con chào cô ạ!” Tiểu Kỳ vòng tay với cô giáo lễ phép nói, liền được cô xoa đầu “tạm biệt Tiểu Kỳ, hẹn gặp con ngày mai!”

Tiểu Kỳ cười quay lại ôm chân mami, kèm theo câu nói tiếng anh “ see you again tomorrow!” nhưng ánh mắt lén nhìn người đàn ông bên cạnh. Lãnh Hàn Phong đang nghe Đỗ Nhã Tâm cùng cô giáo nói chuyện, cảm nhận được đôi mắt của ai đó liền cúi xuống. Hai người mắt to mắt nhỏ lại chạm nhau, trong đó đều có tia ranh mãnh rõ rệt. Anh cong môi, mắt sâu nhìn Tiểu Kỳ ý muốn nói ‘ Nhóc con, đừng nghĩ ta không biết con cố tình để lại sợi tóc trên gối!’

Cái nhìn của Tiểu Kỳ cũng sắc không kém ‘chú cũng không đến nỗi ngốc nghếch’

Đọc được điều đó từ cậu nhóc, Lãnh Hàn Phong nuốt nửa học máu, con trai anh sao có thể quỷ quái như vậy?

“ Anh dẫn Tiểu Kỳ ra xe trước!” Lãnh Hàn Phong lên tiếng

“ Được!” Đỗ Nhã Tâm gật đầu, cô có vài chuyện cần trao đổi với giáo viên, dù sao Tiểu Kỳ lần đầu tiên về nước, cũng lần đầu đến trường học.

Được sự đồng ý của Đỗ Nhã Tâm, Lãnh Hàn Phong liền dắt Tiểu Kỳ đi, mà cậu bé cũng không còn tỏ ra sợ sệt, rất tự nhiên đi theo anh. Ra đến bên xe để chờ đợi, Lãnh Hàn Phong liền ngồi xuống, nhìn thẳng cậu nhóc trước mặt mình, môi cười rất tươi “ Con trai, hảo!” Xem như lần này mới chính thức ra mắt

Tiểu Kỳ nhìn anh đầy khinh bỉ, tay khoanh lại trước ngực rất người lớn “ không dám nhận!”

“ haha!” anh bật cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Kỳ, giọng đầy thương yêu “ Nào, tên con là gì?”

“Đỗ Phong Kỳ!” cậu bé nhấn mạnh

Nghe cậu bé nói rõ họ tên, nụ cười trên môi Lãnh Hàn Phong dần tắt, trong ánh mắt chuyển đổi từ vui mừng thành đau lòng, chua xót, ôm chầm lấy con vào lòng “Con trai, xin lỗi!” Đó là điều anh muốn nói đầu tiên với con của mình. Ngay khi xác mình được nghỉ ngơi của mình là chính xác, xét nghiệm ADN Tiểu Kỳ và anh là cha con, lòng anh liền vui mừng đến muốn hét lớn lên nhưng anh đã kiềm chế rất tốt. Đỗ Nhã Tâm, em giỏi thật, dám đem con anh đi đến 5 năm khi anh không hề biết gì. Cũng may, cũng may là em đã trở lại, về bên cạnh anh, cho anh một món quà rất tuyệt vời.

Tiểu Kỳ nghe câu nói của anh, liền khóc òa lên, Lãnh Hàn Phong đau lòng vừa ôm vừa dỗ “ngoa, không khóc! Mau gọi tiếng cha một lần.”

Buông Tiểu Kỳ ra, Lãnh Hàn Phong cười dịu dàng, lau nước mắt cho con trai, chờ đợi

“không!” Tiểu Kỳ kiên quyết lắc đầu, tuy nước mắt cứ như vỡ òa, chảy mãi không ngừng

“Vì sao?” anh nhíu mày

“Khi nào mami đồng ý!” Tiểu Kỳ lại nói ra quyết định của mình

Lãnh Hàn Phong kinh ngạc, con trai anh cứ nhiên lại ra điều kiện với anh? Nhưng không sao, anh biết đứa bé này rất yêu mẹ, nên cười gật đầu “Được! Đây sẽ là bí mật của chúng ta, khi nào mẹ con biết ta đã nhận ra con, thì con liền gọi ta một tiếng cha, được không?”

“Khi nào mami chấp nhận!” Tiểu Kỳ vẫn nói câu đó, ý của của cậu bé là dù mẹ có biết anh đã nhận ra quan hệ của họ thì cũng chưa chắc sẽ chấp nhận anh, vì thế chỉ có thể đợi!, Lãnh Hàn Phong thông minh, tất nhiên hiểu rõ ý con trai. Anh cười đến vui vẻ, mở cửa xe ô tô, ôm con đặt vào ghế ngồi bên tay lái phụ, thầm cảm thán con trai thật thông minh giống mình!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đợi Chờ Chừng Đó Năm

Sau khi nói chuyện với cô giáo của Tiểu Kỳ xong, Đỗ Nhã Tâm vội vã chạy ra ngoài xe. Cô sợ con trai ở chung với Lãnh Hàn Phong lâu sẽ bị anh dọa cho chết khiếp. Thế nhưng khi vừa ra xe, thấy cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình... Tiểu Kỳ cứ nhiên lại nằm ngủ trong lòng Lãnh Hàn Phong một cách ngon lành, mà cô càng kinh ngạc hơn là anh thế nhưng không bài xích nó... Nhìn hai người bọn họ, khiến cô mang tư vị chẳng biết nói thế nào!

Thầm thở dài, cô tiến lại mở cửa xe nhẹ nhàng ngồi vào. Ngay khi cô vừa ra khỏi công trường, Lãnh Hàn Phong đã trông thấy cô, cũng thấy sự kinh ngạc hiện trong đáy mắt đó, khi cô ngồi vào xe, anh cười, giọng rất bình tĩnh “sao lâu vậy?”

“Ừ!” Đỗ Nhã Tâm chồm sang nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Kỳ “phiên anh rồi, chắc cả ngày vui chơi nên mệt”

“Không sao!” Anh lắc đầu, nhìn hai mẹ con họ. Thật ra thì Tiểu Kỳ ngồi bên ghế ngủ không yên ổn, tư thế không mấy dễ chịu nên anh mới bế nó ôm vào lòng, không ngờ nhóc con này được thế mà ngủ sâu hơn, không biết gì cả.

“Muốn ăn gì?” cho nổ máy xe, Lãnh Hàn Phong đánh tay lái rời khỏi trường mẫu giáo, trung cầu ý kiến cô mà hỏi

Đỗ Nhã Tâm nhìn con trai, xoa tóc đầy yêu thương nói “tùy anh, hôm nay tôi mời!”

“Được!”

~~~~~

Đỗ Nhã Tâm nhìn tên nhà hàng mà Lãnh Hàn Phong dừng lại trước mặt, không khỏi sùng sốt quay sang nhìn anh. Nhưng sau đó không nói gì cả, biểu cảm trên mặt cũng thu lại, mở cửa xe, ôm Tiểu Kỳ bước xuống.

Lãnh Hàn Phong cũng đi xuống, giao xe cho nhân viên sau đó đi vòng qua bên Đỗ Nhã Tâm, lên tiếng “để anh ôm Tiểu Kỳ” không đợi cô nói gì, đã giành lấy Tiểu Kỳ ôm lên vai mình.

Đỗ Nhã Tâm nhíu chặt chân mày, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt. Anh hôm nay sao có những hành động kỳ quái như vậy? còn có rất dễ ý đến Tiểu Kỳ, nhìn bộ dáng rất thoải mái vui vẻ. Không lẽ sau một đêm kia, tâm tình liền thay đổi như vậy? nhưng cô nhớ sáng sớm hôm nay anh đối với hai mẹ con cô vẫn rất lạnh nhạt cơ mà...

Haiz! Thầm thở dài, cô chẳng hiểu nổi người này, cũng chẳng biết bản thân mình đang làm cái quái gì.

“sao lại thất thần?” Lãnh Hàn Phong quan tâm hỏi, tỏ ra rất khó chịu khi nhìn mi tâm giữa trán cô nhẩn lại như vậy.

“Không có gì, chỉ là sao anh lại đưa tôi đến đây?” cô hỏi, ánh mắt nhìn quanh một lượt

Lãnh Hàn Phong cười, vừa ôm con trai vừa cầm tay cô cùng đi vào quán, giọng anh vang lên trầm ấm, dễ nghe “Lúc trước em thích nhất nhà hàng này, không phải sao?”

Phải không? Cô tự hỏi bản thân, ánh mắt đảo nhìn xung quanh. Sau năm năm trở lại, nó không thay đổi gì, chỉ là không biết, cảm giác khi ăn ở đây có còn giống như lúc trước, vui vẻ ấm áp hay là đau thương.

Ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt nhìn nghiêng của Lãnh Hàn Phong, sau đó đến vẻ mặt ngủ ngon lành trên vai anh của Tiểu Kỳ. Lòng cô có chút ảm đạm, cô tự nói, con trai, năm năm trước chúng ta từng đến đây một lần, chỉ là lần đó người này không biết đến sự tồn tại của con, còn khiến mẹ đau lòng. Con trai, nghĩ đi nghĩ lại, là nên hận hay nên tha thứ đây? Vết thương không sâu nhưng cũng đủ để thành sẹo rồi.

Lãnh Hàn Phong dẫn cô lên lầu, ngồi ngay vị trí mà trước đây họ vẫn hay ngồi, cũng vừa đúng lúc Tiểu Kỳ tỉnh dậy, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh rồi tìm gọi mami, Lãnh Hàn Phong cong môi để con ngồi cạnh cô.

Đỗ Nhã Tâm xoa đầu con trai, trêu chọc “ngủ ngon nha”

Tiểu Kỳ bấu bấu môi, leo tụt xuống ghế, cả hai nhìn cậu bé khó hiểu hỏi “con làm gì vậy?”

“đi tè ả!” Tiểu Kỳ trả lời, đi lại bên cạnh người đối diện, kéo kéo ống quần anh. Đỗ Nhã Tâm kinh ngạc, lần đầu tiên cô thấy Tiểu Kỳ chủ động tìm đến người khác giúp đỡ như vậy. Cô đứng lên, lôi tay con trai “Tiểu Kỳ, mami dẫn con đi”

Tiểu Kỳ lắc lắc đầu không chịu, khiến Đỗ Nhã Tâm khó xử, con trai cô hôm nay cũng kỳ lạ như vậy a... cứ như thích bám lấy người nào đó. Tuy cô biết con trai nhận ra người này là ai nhưng không phải cô đã nhắc nhở rồi sao?

Lãnh Hàn Phong từ trạng thái thất thần, bừng tỉnh lại, đột nhiên cười lớn bế Tiểu Kỳ đứng lên “Chú dẫn đi, con trai đi với con trai, sẽ tiện hơn phải không?”

“Này...” Đỗ Nhã Tâm liếc nhìn anh “để tôi đưa nó đi” sau đó liền hung hãn nhìn Tiểu Kỳ mắng “không được càn quấy, xuống đây, mami dẫn con đi”

Tiểu Kỳ hôm nay không nghe lời mẹ, ôm chặt cổ Lãnh Hàn Phong không chịu buông.

“Tiểu Kỳ, con hôm nay không ngoan, mami sẽ giận!”

Lãnh Hàn Phong thấy cô trở nên nghiêm khắc, biểu đạt không muốn Tiểu Kỳ thân cận với anh, khiến anh rất không hài lòng, giọng nâng lên một chút nói “để anh đưa thằng bé đi, em gọi món trước!”

Sau đó không cần để ý đến cô, ôm thẳng Tiểu Kỳ đi về hướng Toilet, khiến Đỗ Nhã Tâm nhìn theo dờ dẫm cả người.

“Tiểu thư còn nhớ tôi không ạ?!”

Một người đàn ông trung niên đột nhiên đi đến trước mặt Đỗ Nhã Tâm, cúi người cung kính hỏi khiến cô giật mình nhìn ông ta, nhú nhú mày suy nghĩ.

Trên người ông ấy mặc một bộ comle đen, ở cổ áo có thêu một chiếc nơ màu xám đậm, mái tóc được chải gọn gàng đã điểm vài sợi bạc... Đỗ Nhã Tâm cảm thấy gương mặt của ông ta rất quen “bác là?”

“Đúng là đã lâu quá rồi, tiểu thư thật sự không nhận ra tôi” ông ta cười cười, trên gương mặt nhìn thấy sự hiền hậu của tuổi sắp về già.

“xin lỗi!” Đỗ Nhã Tâm ngại ngùng “tôi nhìn bác rất quen nhưng thật sự không nhớ rõ”

Người đàn ông gật đầu “tôi làm quản lý ở đây!”

“A!” Đỗ Nhã Tâm như ngộ ra, tay chỉ về phía ông ta “đúng rồi, bác là quản lý Trần, nha, đã lâu như vậy bác vẫn còn nhớ cháu vậy mà cháu lại quên mất, cháu xin lỗi!”

“Không sao. Tiểu thư rồi đi đã lâu như vậy, không nhận thức được tôi là lẽ đương nhiên.”

“Cháu không nghĩ bác vẫn còn nhớ cháu như vậy” Đỗ Nhã Tâm khá bất ngờ cười đến vui vẻ. Lúc trước mỗi lần đến đây, bác ấy đều nhớ rõ cô thích ăn món nào, còn tự thân ra chào đón, đó tất nhiên cũng nhờ phúc của vị Lãnh tiên sinh nào đó ban cho a...

Quản lý Trần cười hiền, đưa thực đơn đến trước mặt cô “Tôi không biết tiểu thư có còn thích món lúc xưa hay không. Tiểu thư xem menu, thích gì thì gọi.”

“Vâng!” Đỗ Nhã Tâm nhận lấy.

“Thật không ngờ, nhiều năm như vậy, Lãnh tiên sinh vẫn có thể đợi được đến bây giờ, thật sự tôi vui mừng cho ngài ấy!” ông ta đứng bên cạnh nhìn Đỗ Nhã Tâm, vừa cười vừa cảm thán. Còn Đỗ Nhã Tâm nghe ông ta nói vậy liền ngẩn người nhìn sang “bác nói vậy là sao ạ?”

“Khi này tôi nghe nhân viên nói Lãnh tiên sinh dẫn theo một cô gái rất xinh đẹp đến đây, tôi rất hoài nghi, sau đó muốn đích thân ra tiếp. Thật không ngờ, đúng là tiểu thư.”

Đỗ Nhã Tâm mắt dán chặt vào ông ta “sao bác biết là cháu?”

“Tiểu thư, những năm qua Lãnh tiên sinh vẫn thường xuyên đến nhà hàng chúng tôi.” Ông ta thở dài một cái, lại nói “Mùa thu năm năm trước, là lần đầu tiên ngài ấy đến đây không dẫn tiểu thư theo. Tôi có hỏi, ngài ấy bảo ‘cô ấy lại nghịch ngợm, bỏ trốn đi chơi rồi, khi nào muốn về sẽ về’, kể từ ngày đó, cuối tuần nào Lãnh tiên sinh cũng đến đây, cũng ngồi vị trí này dùng món cháo hào mà tiểu thư thích ăn, lại ngồi một lúc sau đó rồi đi.”

Cả người Đỗ Nhã Tâm khẽ run, không thể nào? Có sự nhầm lẫn ở đây rồi sao?. Môi cô khẽ run, khó nhọc lên tiếng “Bác Trần, bác có nhầm người không? Phải là một tiểu thư xinh đẹp hơn cháu chứ?”

“Không nhầm, tuyệt đối không nhầm.” ông ta lắc đầu đính ninh “tôi vẫn nhớ rõ tiểu thư, hai người mỗi lần đến đây dùng bữa đều nói chuyện vui vẻ, không khí rất ấm áp, thời gian đó tôi cũng thấy Lãnh tiên sinh rất vui vẻ, thường xuyên cười đùa. Thế nhưng, những năm gần đây, chỉ thấy mỗi mình ngài ấy cô đơn ngồi đây chờ đợi tiểu thư.”

Đỗ Nhã Tâm cắn cắn môi, hai tay thu chặt dưới gầm bàn, không lên tiếng. Ông quản lý Trần lại cười “Tiểu thư, dù ngài ấy có làm ra điều gì sai lầm với cô, nhiều năm trôi qua cũng nên đến lúc cần phải tha thứ rồi. Tôi tin chắc hai người vẫn còn yêu nhau, nhất định sẽ hạnh phúc, đừng vì quá khứ mà bỏ lỡ”

“Cháu...”

“Quản lý Trần!” Lãnh Hàn Phong ở đằng sau đi đến lên tiếng, cắt ngang câu nói của Đỗ Nhã Tâm. Cô nhìn ra sau vai người quản lý, ông ta cũng đồng lúc quay lại, cười vui vẻ “Lãnh tiên sinh, xin chào!”

Nói xong, ông ta nhìn xuống cậu bé bên cạnh Lãnh Hàn Phong, khá bất ngờ. Khuôn mặt này, tuy là trẻ con nhưng nhìn vẫn thấy rõ đường nét giống với Lãnh tiên sinh như đúc.

“là tiểu thiếu gia sao?” ông ta cúi người, nhìn Tiểu Kỳ hỏi

Lãnh Hàn Phong chỉ cười, ánh mắt bí mật nhìn người phụ nữ phía sau đang hoảng hốt. Tiểu Kỳ cũng không nói gì, cười sáng lạng chạy lại phía Đỗ Nhã Tâm, một bước leo thẳng lên người cô ngồi, giọng nũng nịu “mami”

Lãnh Hàn Phong và người quản lý nhìn nhau một cái, sau đó đi lại phía bàn ngồi xuống “gọi gì chưa?”

Đỗ Nhã Tâm cứng ngắt lắc đầu. Anh liền vẫy tay với quản lý, ông ta tiến lại gần cúi người chờ đợi

“Phần ăn như cũ, cháo hào, pudding.”

“Vâng! Còn tiểu thiếu gia ạ?”

Tiểu Kỳ chớp chớp mắt nhìn Lãnh hàn Phong. Anh khẽ cười, lại nói “Hai cháo người lớn, một cháo trẻ em, phần của đứa bé dùng cho hành và cà rốt, pudding cũng giống tôi, không cho sữa vào.”

Nghe anh nói, quản lý liền biết suy đoán của mình đã đúng, cười đến vui vẻ xin phép rồi đi. Đỗ Nhã Tâm thì ôm chặt con trai vào lòng, tim run lên sợ hãi. Anh biết rõ cách ăn của Tiểu Kỳ?

Tiểu Kỳ bấu môi liếc nhìn người đàn ông đối diện, sau đó dựa sát vào Đỗ Nhã Tâm

Thức ăn được mang lên, cả ba người im lặng dùng bữa. Đỗ Nhã Tâm tâm tình bất ổn, ăn cũng không thấy ngon miệng, chỉ dùng qua một ít rồi thôi.

Lãnh Hàn Phong nhíu mày “sao ăn ít vậy? không hợp khẩu vị?”

Cô lắc đầu nhìn anh

“Hay là đã thay đổi sở thích.”

“Không, chỉ là thất ăn không ngon.” Cô cười cười đáp, nhìn sang con trai đã ăn xong cháo, đang dùng pudding. “Tiểu Kỳ, ngon không?”

“có ạ!” Tiểu Kỳ cười vui vẻ, vừa ăn vừa trả lời

Đỗ Nhã Tâm cũng cười, rút một tờ khăn giấy lau miệng cho con trai. Cô biết Tiểu Kỳ rất khó tính, nhưng vì nó giống người nào kia nên tất nhiên cũng thích dùng thức ăn ở đây. Nghĩ đến, cô đưa mắt nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt của Lãnh Hàn Phong đang dừng lại trên người cô, cô ngượng ngùng quay đi nơi khác.

“Gọi lâu hải sản dùng thử xem?” Lãnh Hàn Phong đề nghị, lúc trước cô rất thích dùng cháo hào ở nhà hàng này, anh cũng vì vậy mà thường xuyên đưa

cô đến đây. Sau khi cô rời đi, theo thói quen và tưởng niệm, một tuần liền đến đây một lần. Hôm nay được dịp đưa cô lại nơi này, còn có con trai, mong là cô có thể cảm động một chút, nhưng khi nhìn cô ăn ít, chỉ húp vài muỗng cháo, tâm tình của anh liền đi xuống, chỉ sợ cô không còn sở thích như lúc đầu.

“Không cần đâu!” cô từ chối, nếu gọi ra chỉ sợ lại dùng không hết rồi lãng phí. Cô thật sự ăn không ngon miệng mà thôi.

“Khó chịu trong người sao?” anh lại quan tâm, lo lắng hỏi

Đỗ Nhã Tâm cười cười lắc đầu, nhìn trở lại con trai. Lãnh Hàn Phong hí hóp mắt nhìn cô, định lên tiếng nói gì đó liền nghe thấy điện thoại trong túi quần vang lên, rất không tình nguyện lấy ra.

Nhìn số điện thoại trên màn hình, mày kiếm càng thu chặt hơn, bực bội lên tiếng “lại chuyện gì nữa?!”

“...”

Anh nghe giọng nữ bên kia lú lú suốt một hồi mới đáp lại “được, anh biết rồi!” sau đó liền cắt máy, nhìn Đỗ Nhã Tâm hỏi “tối nay ở nhà nghỉ ngơi đi, công việc mai lại đến công ty rồi làm, không cần lo lắng quá.”

“ừm!” Cô khẽ đáp lại, tính gọi nhân viên lại trả tiền thì bị anh ngăn lại.

“không cần đâu, anh trả rồi”

Đỗ Nhã Tâm kinh ngạc “tôi nói hôm nay tôi mời khách mà”

Anh không trả lời, đứng lên xoa đầu Tiểu Kỳ, bế nó lên, nói: “anh đưa hai mẹ con về nhà.”

“Không cần đâu, tôi tự đi taxi cũng được” Đỗ Nhã Tâm vội bước theo anh, từ chối

Lãnh Hàn Phong cũng không lên tiếng, đi thẳng r axe đã được chuẩn bị bên ngoài nhà hàng, mở cửa bên ghế phụ cho cô “lên đi!”

Nghe thấy anh bá đạo như vậy, không để ý đến sự muốn từ chối của cô, Đỗ Nhã Tâm bất đắc dĩ ngồi vào, sau đó ôm Tiểu Kỳ từ trên tay anh đặt lên đùi mình..

Sau khi Đỗ Nhã Tâm nói địa chỉ nhà, Lãnh Hàn Phong liền một mạch chở cô về đến nơi. Trước khi xuống xe, cô còn bị người đàn ông này ôm lấy hôn lên môi một cái khiến cho bất ngờ, tròng lớn mắt, khuôn mặt đỏ bừng. Tiểu Kỳ ngồi giữa hai người mắt tròn chớp chớp đầy vô tội. Lãnh Hàn Phong bật cười xoa đầu con trai rồi nhìn trở lại gương mặt đang tức giận của Đỗ Nhã Tâm nói “vào nhà đi, anh liên lạc với em sau. Ngủ ngon!”

Đỗ Nhã Tâm mang theo một bụng lửa giận bước xuống xe, đóng cửa cái rầm không thèm nhìn anh mà đi thẳng vào khu chung cư. Tiểu Kỳ đầu tư trên vai mami, nhìn Lãnh Hàn Phong đang vẫy tay với mình, cậu bé cũng đưa tay lên vẫy vẫy tạm biệt. Nha, cậu rất thích người cha này...nhưng phải đợi mami tha thứ cho ông ta rồi hẳn tính sau

Lãnh Hàn Phong nhìn hai mẹ con vào khu chung cư đã khuất bóng, liền thở dài. Không phải vì bận chút chuyện, anh cũng không có đưa hai mẹ con Tâm Tâm về nhà sớm như vậy, còn muốn bồi bổ tình cảm một chút.

Nghiến răng, rửa thầm một tiếng liền phóng xe cái vèo...

Tối nay sợ là có người ăn vạ!

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ Qua Đi Ta Lại Yêu Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.